

THIÊN LÍ CHÂU

Tổ Bà
Đào Hoa
Tinh

Phi
by Lương Tiếp Dư

Mục lục

- [1. Đề Chương 1](#)
- [2. Đề Chương 2](#)
- [3. Đề Chương 3](#)
- [4. Đề Chương 4](#)
- [5. Đề Chương 5](#)
- [6. Đề Chương 6](#)
- [7. Đề Chương 7](#)
- [8. Đề Chương 8](#)
- [9. Đề Chương 9](#)
- [10. Đề Chương 10](#)
- [11. Đề Chương 11](#)
- [12. Đề Chương 12](#)
- [13. Đề Chương 13](#)
- [14. Đề Chương 14](#)
- [15. Đề Chương 15](#)
- [16. Đề Chương 16](#)
- [17. Đề Chương 17](#)
- [18. Đề Chương 18](#)
- [19. Đề Chương 19](#)
- [20. Đề Chương 20](#)

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

1. Đệ Chương 1

Đại li phương bắc mùa thu, khô vàng lá cây bị ào ào gió lạnh thổi lạc, đưa mắt bốn phía toàn là hiu quạnh cảnh sắc.

Một trận gió thổi tới, Lục Châu thấy chính mình chủ tử đánh cái rùng mình ôm chặt trong tay ấm lò sưởi tay, chạy nhanh đem vừa mới nhắc lên màn buồng.

Xe ngựa bánh xe lộc duyên quan đạo hướng thịnh đều được sử, trường hoan tay phải che miệng ngáp một cái, tiếp tục cúi đầu lật xem đặt ở đầu gối thoại bản.

“Chủ tử, còn có nửa canh giờ liền có thể tiến vào thịnh đều.” Lục Châu thấy nàng như thế bình tĩnh bộ dáng, nhin không được nhắc nhở nói.

Đàm càn hành cung ở thịnh đều phía đông bắc hướng, ly thịnh đều vốn là không xa, một ngày liền có thể đến.

Trường hoan “Ân” một tiếng lấy quá bàn dài thượng chén trà nhấp một ngụm, ngẩng đầu thấy Lục Châu một bộ hận sắt không thành thép bộ dáng nhin không được bật cười, “Thịnh đều lại không phải đầm rồng hang hổ, người như vậy khẩn trương làm cái gì?”

Này thịnh đều nào nào đều là đầm rồng hang hổ hảo sao, Lục Châu chửi thầm, bất quá vẫn là không dám nói ra.

Trường hoan liếc mắt Lục Châu thần sắc, xoay cái đề tài: “Nghe nói ông ngoại cũng đã ở hồi kinh trên đường?”

Lục Châu nghĩ nghĩ đáp: “Lão gia phu nhân mấy ngày trước đây đã từ linh bắc khởi hành, nghĩ đến bất quá nửa tháng liền có thể đến.”

Nàng là trung dũng công Lâm gia người hầu, tuy rằng vẫn luôn đi theo trường hoan bên người, nhưng vẫn là thói quen tính xưng thừa huệ công và phu nhân vì lão gia phu nhân.

Trường hoan lấy thoại bản gõ gõ Lục Châu đầu, “Cho nên nha, ông ngoại đã phải về tới, ta còn dùng sợ sao?”

Kỳ thật nói không sợ là giả, nàng ở đăm càng hành cung ngày người 5 năm, thịnh đều với nàng mà nói chính là một cái hoàn toàn xa lạ địa phương. Lục Châu nhất thời không nói chuyện, trường hoan thấy nàng như suy tư gì, cũng không nói gì.

Hai bên lặng im bên trong, thịnh đều đã gần ngay trước mắt. Vào bắc cửa thành, là một cái gạch xanh phô liền thẳng tắp đại đạo, xe ngựa sớm đã thả chậm tốc độ, một đường chạy tới có thể trực tiếp đến hoàng cung bắc đại môn.

Hoàng Hậu Trịnh thị đã huề rất nhiều cung nữ nô tài ở bắc đại môn chờ, khí thế mười phần. Xe ngựa dừng lại, trường hoan từ trên xe xuống dưới, nhìn trước mặt ung dung hoa quý phụ nhân doanh doanh quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng Hậu nương nương.”

Trịnh thị nhìn quỳ gối chính mình trước mặt khuôn mặt bất quá mười sáu bảy tuổi xuyên một thân màu xanh nhạt cũ quần áo mùa đông nữ hài, giờ giơ lên khoe miệng hiền lành ra tiếng: “Mau đứng lên đi hài tử.” Vừa nói vừa tự mình khom lưng đem trường hoan nâng dậy tới.

“Đa tạ Hoàng Hậu nương nương.” Trường hoan đứng yên, nhậm Trịnh thị lôi kéo tay mình.

.....

Bắt đầu mùa đông sau, thời tiết càng thêm rét lạnh, hôm qua ban đêm nhiệt độ không khí sập hàng, sáng nay lên khi trong suốt thần sương rải đầy đất, đưa mắt nhìn lại hồng tường ngói xanh hoàng thành cũng mông lung một chút.

Lục Châu chà xát tay xốc lên thật dày rèm cửa từ bên ngoài tiến vào, mang đến một trận hàn khí. Trường hoan ngồi ở phía đông tới gần bên cửa sổ trên giường đọc sách, ngẩng đầu xem xét thấy nàng vẻ mặt vui mừng bước đi nhẹ nhàng mà đi tới, đem một bên lò sưởi đưa cho nàng.

Đánh mù sương cũng là ngày nắng, trường hoan trụ Sương Thanh Điện tuy rằng vị trí hẻo lánh nhưng là bốn phía chi gian cũng không có che đậy kiến trúc, lúc này thái dương từ phía đông ra tới ánh sáng vừa lúc xuyên thấu qua giấy cửa sổ quăng vào tới, cho người ta đánh một vòng mê mang vòng sáng.

Lục Châu cũng không ngượng ngùng một tay tiếp nhận lò sưởi, một bên nói: “Chủ tử, lão gia đã nhờ người đệ lời nói, chờ hôm nay tiến cung yết kiến xong Hoàng Thượng, liền có thể trực tiếp hướng Sương Thanh Điện lại đây.”

Trường hoan lên tiếng lấy kỳ minh bạch, trên mặt nhiều vài phần ý cười. Nàng nghĩ nghĩ từ mẫu phi qua đời ông ngoại lưu đày chính mình cũng bị đuoải đi đến hành cung, đã bắt tri bắt giác 5 năm lâu.

Trường hoan rất sợ lãnh, ở đàm càn hành cung khi cung nhân thấy nàng không được sủng ái liền đối phó mùa đông quần áo mùa đông than hỏa đều cắt xén lợi hại, lúc này có điều kiện như thế nào cũng muốn hảo hảo đối đãi chính mình, phòng trong địa long toàn bộ thiêu, ra cửa khi ấm lò sưởi tay cũng không rời tay.

Lúc này nàng đứng ở Sương Thanh Điện ngoại thật dày áo choàng che khuất gầy yếu thân hình, nhón chân mong chờ ông ngoại bà ngoại đã đến.

Lục Châu ở bên trong bày chút trái cây bánh kẹo, không thấy trường hoan bóng dáng liền biết nàng là chờ không kịp, vội vàng phụng lò sưởi tay liền chạy ra đi nhét vào trường hoan trong tay mới bỏ qua.

Không lâu lúc sau, cung trên đường xa xa mà đi tới đoàn người. Có người bước nhanh lại đây, trường hoan nhận ra là bên người Hoàng Thượng thịnh xương công công, thịnh xương đầy mặt tươi cười: “Trường hoan công chúa, Hoàng Thượng sợ lâm quốc công không quen thuộc trong cung vòng đường xa trì hoãn đoàn viên thời gian cố ý kêu nô tỳ cấp dẫn lại đây. Nếu không nói Hoàng Thượng coi trọng ngài đâu!”

“Đa tạ thịnh công công.” Kỳ thật nhìn không thấy trung chính mình trường hoan vẫn là biết đến, nàng không có để ý những lời này trực tiếp hướng bên trái ý bảo, Lục Châu vội đem trong tay túi tiền tử tắc qua đi.

Kia đoàn người đến gần, trường hoan cũng đi ra ngoài. Trước mặt hai vị lão nhân đều là đầy mặt phong sương nếp nhăn mọc thành cụm, một thân hoa phục khó nén bắc địa phong sương tàn phá. Lâm quốc công thân thể đã tận lực thẳng thắn nhưng cũng che không được câu lũ hình thái, Lâm lão phu nhân thân thể tuy rằng thon gầy lợi hại nhưng cũng may mắn không thấy có bệnh nhẹ.

“Kia nô tỳ liền không chậm trễ công chúa cùng thân nhân đoàn tụ.” Thịnh xương ước lượng trong tay phân lượng, vẩy lui mọi người đi ra ngoài.

Trường hoan nhìn không được đỏ hốc mắt nhào qua đi kêu ông ngoại bà ngoại, Lâm lão phu nhân nhìn dung mạo cực giống qua đời nữ nhi trường hoan đương trường rơi lệ không thôi, ôm khóc trong chốc lát mới nhìn xuống nước mắt.

Trường hoan đỡ nhị lão nhập phòng, ở ấm áp trong nhà mấy người lời nói lời nói việc nhà. Trường hoan biết mấy năm nay mỗi người đều không hảo quá, sợ chạm đến chuyện thương tâm chỉ dẫn nhị lão nói tốt hơn, “Nghe nói

thù hàn biểu ca ít ngày nữa cũng sẽ hồi kinh?” Lần này trường hoan có thể thuận lợi trở về cũng là lấy vị này biểu ca phúc.

“Đúng rồi. Tam Lang từ trước tuyển gửi thư trở về nói là nửa tháng sau tiếp thu bắc khương tiếp nhận đầu hàng sau liền có thể khởi hành, nếu hành trình mau còn có thể đuổi kịp trừ tịch đầu.” Lâm lão quốc công nói lên cái này tôn tử, đến là thập phần vừa lòng.

Bọn họ vẫn là vừa đến linh bắc năm thứ hai liền đụng phải bắc khương xâm chiếm, địa phương quan phủ chiêu mộ quân nhân khi phóng khoáng hạn chế, Lâm Thù Hàn liền chủ động tham quân, bốn năm qua đi đại li rất cuộc chiến thắng bắc khương, Lâm Thù Hàn ở trong quân cũng một đường từ một cái binh lính bình thường trở thành một người tướng lãnh.

Trường hoan thấy không khí rất cuộc khoan khoái lên, cũng thư khẩu khí, nàng liền sợ nhị lão tổng tướng chuyện xưa trong lòng không thuận bị thương thân thể mất nhiều hơn được.

Lúc trước lâm quốc công đi theo tiên đế Nam chinh bắc phạt khai cương thác thổ lập hạ hiển hách công huân, sau lại bị tiên đế thân phong vì trung dũng công, vốn tưởng rằng có thể an hưởng lúc tuổi già một đời vô ngu.

Ai biết lúc tuổi già lại bị chính mình thân nhi tử hốt một đạo, nhị lão đại nhi tử, Lâm Thù Hàn thân cha, trường hoan cứu cứu lâm túc khi nhậm Lại Bộ Thị Lang lại bị người tố giác tư nhận hối lộ, khi đó chính đuổi kịp hoàng đế ban bố quan viên thu nhận hối lộ lệnh cấm hãm vừa vắn đánh vào họng súng thượng, vì thế lâm túc đương trường phán trăm lập quyết, Lâm gia cũng bị lưu đày đến linh bắc nơi khổ hàn suốt 5 năm.

Tới rồi cơm trưa thời gian trường hoan tưởng lưu lại nhị lão, lâm quốc công trực tiếp cự tuyệt. Trường hoan nhìn nhị lão tập tễnh mà đi, biết ông ngoại sợ hồng rồi quy củ chộc người nhàn thoại không dám ngăn trở.

Thời tiết càng thêm rét lạnh, trường hoan cũng không ra khỏi cửa suốt ngày dài ở ấm áp phòng trong. Thời gian một lưu liên tới rồi tháng chạp mười sáu, ngày này trường hoan chỉ dẫn theo Lục Châu liền ra cửa, ra tới khi hoàng đế cho khối có thể tự do ra cung lệnh bài, một đường thuận lợi ra cung ngồi xe ngựa hướng Thịnh Kinh đỡ an phường bước vào, đỡ an phường ly hoàng cung không xa phần lớn tọa lạc nếu triều thần ở kinh biệt thự, trường hoan ông ngoại Quốc công phủ liền tại nơi đây.

Xe ngựa chạy thật sự ổn, nhưng ở tiền đỡ an phường thời điểm lại đã xảy ra một chút ngoài ý muốn. Kỳ thật Lễ Bộ đối mỗi cái phường đều có cứng nhắc quy định, nhập phường khẩu không được vượt qua sáu thước trường.

Trường hoan xe ngựa đang muốn qua đi khi, phường đột nhiên lao ra một con màu đen tuần mã, trường hoan màu nâu mã bị kinh hách mất khống chế nhắm thẳng vọt tới trước đi, mã phu cũng bị đánh rơi xuống đi xuống, trong lúc nhất thời thùng xe liền đụng vào phía trước dừng lại xe ngựa. Cây cọ mã còn ở chạy như điên, đột nhiên một người bạch y nam tử xuất hiện nhảy lên còn ở chạy nhanh xe ngựa kéo lại dây cương, mất khống chế mã rốt cuộc ngừng lại.

Lục Châu đỡ trường hoan từ trên xe xuống dưới, hiển nhiên còn ở kinh hách bên trong. Trường hoan nhìn một bên bạch y tạo ứng, ngọc quan mà thúc, thần sắc đạm nhiên tuổi trẻ nam tử, hành lễ nói lời cảm tạ, “Đa tạ công tử ân cứu mạng.”

“Không phải.” Nam tử thanh lãnh ra tiếng.

Ân? Trường hoan theo bản năng nghiêng nghiêng đầu lấy kỳ chính mình khó hiểu.

“Vừa rồi kia chiếc xe ngựa chủ nhân là ta. Cho nên ta cũng không phải vì cứu người, mà là vì đòi lại ta tiền xe.” Nam tử thấy nàng khó hiểu bổ sung nói.

Trường hoan nghe xong, tức khắc ân nhân hình tượng ở trong lòng tiêu tan ảo ảnh. Nàng nhìn kỹ xem người nọ lớn lên đến là thập phần đoan chính, cái đầu so nàng cao một cái đầu không ngừng, hai mắt thâm thúy, máu chốt là kia thân bạch y tuy rằng thuần tịnh nhưng là vừa thấy chính là nhà có tiền.

Không nghĩ tới người tới lại là như vậy trắng ra, bất quá tốt xấu cũng là chính mình ân nhân, huống hồ đâm hồng rồi người đồ vật xác thật hẳn là bồi thường, trường hoan đến không có lộ ra không mau thần sắc, “Thực xin lỗi, ngựa của ta vừa mới bị kinh không cẩn thận đâm hồng rồi ngài xe. Ta sẽ chiếu giới bồi thường ngài tổn thất, không biết ngài xe ngựa giá trị bao nhiêu tiền?”

Nam tử bên cạnh nháy mắt có một cái áo xanh thanh niên nam nhân đi lên tới, “Còn thỉnh cô nương phái vị người đi xem xe ngựa tình huống.”

Trường hoan thấy người nọ cũng không có muốn quá khứ ý tứ, liền ý bảo Lục Châu qua đi xem xét, vì thế liền dư lại hai người đứng trông mắt to trừng mắt nhỏ.

Phường nội phần lớn là phủ đệ, đại đạo thượng cũng không có người tùy ý hành tẩu rất là an tĩnh, một trận gió thổi tới trường hoan đánh cái rùng mình, vội vàng hướng tránh gió địa phương đi rồi vài bước.

Ai ngờ người nọ lại trao một cái đã bắt được trường hoan thủ đoạn gặt gao không bỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm trường hoan di động phương hướng, tràn đầy hoài nghi, trường hoan giãy giụa không có kết quả đành phải từ bỏ.

Áo xanh nam tử đi tới, cao giọng nói: “Công tử, chúng ta xe ngựa hư hao thực nghiêm trọng đã không thể lại dùng.”

Trường hoan nhìn nhìn mặt sau theo tới Lục Châu ánh mắt dò hỏi, lại thấy Lục Châu gặt đầu tỏ vẻ tình huống thật là như thế. Tiếp tục nghe hẳn nói:

“Xe ngựa thùng xe sử dụng chính là chính khối tơ vàng gỗ nam, hơn nữa chờ thủ công thời gian, bảo thủ phòng chừng muốn mười vạn lượng bạc trắng.”

Mười..... Mười vạn lượng bạc trắng..... Nói thật trường hoan lớn như vậy còn không có gặp qua nhiều như vậy bạc, nàng khi còn nhỏ cũng không cần tiền sau lại đi đàm càng hành cung càng là không có tiền, hiện tại mới trở về một tháng, trên người chỉ có một ít Hoàng Thượng Hoàng Hậu ban thưởng châu báu trang sức, chính là cũng không thể tự mình tiến hành mua bán.

“Đại ca, người xem ta này xe cũng hư hao không ít, không biết là ai thế nhưng ở trong thành phóng ngựa chạy nhanh kinh ngạc ta ngựa xe, kỳ thật ta cũng là người bị hại, không bằng chúng ta đem kia màu đen ngựa điên tìm được lại tìm này chủ nhân bồi thường?” Trường hoan thật cẩn thận nhắc nhở.

Nam tử nhường mày, đối “Đại ca” cái này xưng hô không lắm vừa lòng, bất quá đối diện cô nương đến là không ngốc, nghĩ nghĩ trả lời nói: “Chiếu này ngựa điên tốc độ chỉ sợ sớm đã không thấy bóng dáng, huống hồ tìm được kia con ngựa cũng không nhất định liền có thể tìm được chủ nhân, ta hôm nay còn có chuyện quan trọng đi làm, bồi thường kim ngạch giảm phân nửa đây là ta đều là người bị hại lớn nhất nhượng bộ, thế nào?”

Ách, kỳ thật năm vạn lượng đối nàng mà nói cũng là gánh nặng, bất quá thấy hẳn không thuận theo không buông tha cũng là đau đầu, vội vàng đồng ý tới, “Bất quá ta trên người không có bạc, có thể viết một trương giấy nợ sao, người yên tâm ta nhất định sẽ còn.”

Trường hoan còn tưởng rằng còn muốn một phen trắc trở, không nghĩ tới người nợ đến là thực sáng khoái đáp ứng rồi. Lăn lộn hồi lâu mới một lần nữa ngồi trên xe, tới rồi mã phu lập tức lái xe hướng phường nội chỗ sâu trong đi đến.

Trường hoan lập tức thiếu một đồng nợ sớm đã héo, ngồi trên xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, nhớ tới vừa rồi ký xuống giấy nợ khi người nợ tên — Ôn Nhược Căn, ôn nhuận như ngọc? A! Tự đến là không tồi, nhưng người thật đúng là không cảm thấy.

So sánh với trường hoan úc sắc, Ôn Nhược Căn đến là tâm tình không tồi, nhìn trong tay giấy nợ thượng tinh tế nhỏ ký tên bật cười.

Tác giả có lời muốn nói: Đầu óc không đủ dùng tác giả.....

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

2. Đệ Chương 2

Xe ngựa chậm rì rì rớt cuộc ở một chỗ đình viện trước dừng lại, Lâm lão phu nhân đã ở cửa chờ, trường hoan đi xuống tới ngọt ngào kêu một tiếng “Bà ngoại”.

Lâm lão phu nhân hiền lành cười lại đây kéo trường hoan tay, nhìn đến trường hoan xe ngựa bị hao tổn thần sắc có chút lo lắng, trường hoan thấy cười cười nói là tới trên đường không thấy lộ, Lâm lão phu nhân thấy nàng cố ý lừa gạt qua đi đến cũng không có truy vấn, mấy người nói nói cười cười cùng nhau vào phủ đi.

Lâm gia phủ đệ là tiên đế ở khi ban cho, tuy rằng 5 năm chưa từng trụ người nhưng hạ nhân nhiều cũng dễ dàng thu thập, trường hoan tùy ý bà ngoại lôi kéo hướng phòng khách đi đến. Dọc theo đường đi nhìn bà ngoại sắc mặt hồng nhuận thân mình ngạnh lảnh, cuối cùng yên tâm không ít.

Trường hoan tiến vào ấm áp phòng khách lập tức phù một tầng mờ hôi mông, tương lai khi ăn mặc hẳn chắc áo choàng cõi. Lâm lão phu nhân thấy nàng nhiệt lợi hại phụt cười một tiếng, trường hoan thấy nhà mình bà ngoại cười nhạo chính mình, lập tức bĩu bĩu môi, rủa hạ kiêu: “Bà ngoại là ở cười nhạo trường hoan không biết hàn ấm sao!”

Chung quanh phó tử hạ nhân vừa nghe cũng che miệng cười, Lâm lão phu nhân ha ha cười vài tiếng: “Hoan nha đầu vẫn là giống nhau làm cho người ta thích nha.” Trường hoan thấy bà ngoại nhạo a chính mình trong lòng cũng vui vẻ, cười hì hì ngồi xuống.

Lâm lão phu nhân thấy cháu ngoại nữ vô tâm không phối nhật bên cạnh bàn nhỏ thưởng trái cây ăn, trong lòng hỉ ưu nửa nọ nửa kia than thở khí, quay

đầu cầm trên người treo khăn tay lau lau nước mắt không làm trường hoan thấy.

Nàng cả đời đi theo lão gia, thời trẻ lang bạc kỳ hồ, tuy rằng dục có hai trai một gái, nhưng là đại nhi tử tham ô nhận hối lộ bị giết tiêu nữ nhi cũng hồng nhan bạc mệnh, chỉ còn lại có một cái con thứ hai còn đoạn tuyệt quan hệ xa ở lợi châu, hiện tại bên người chỉ có đại nhi tử Tam Lang Lâm Thù Hàn còn có trường hoan hai cái văn bối, cả đời này cực khổ phú quý đều hưởng qua, ai biết cảnh đêm lại là như thế.

Định định tâm, Lâm lão phu nhân đi qua đi ở bên cạnh ngồi xuống cùng trường hoan nói chuyện, nàng biết trường hoan mấy năm nay cũng khổ sở, liền lái nhái giảng một ít làm người xử thế đạo lý.

Trường niềm vui kỳ thật cũng minh bạch nhưng vẫn là nghiêm túc nghe bà ngoại dạy bảo, nàng bảy tuổi phía trước mới tiến cung ở kia phía trước vẫn luôn là ở Lâm gia lớn lên, ông ngoại bà ngoại với nàng mà nói đều là cực thân cận cực tín nhiệm chí thân đến gần người.

Nói trời nói đất thời gian dễ dàng qua đi, lâm lão quốc công đã trở lại, hân hạ triều lúc sau ở bên ngoài trì hoãn điểm thời gian về đến nhà vừa lúc đuổi kịp cơm trưa. Người một nhà hoà thuận vui vẻ ăn xong cơm trưa, trường hoan bồi Lâm lão phu nhân vào noãn các ngủ trưa, một giấc ngủ dậy đã là mặt khi mặt.

Trong cung có gác cổng, cửa cung mùa đông hắc sớm giờ Tuất một khắc liền sẽ đóng cửa. Tuy rằng li cung không xa, nhưng là trường hoan tưởng thừa dịp lần này có cơ hội đi an vinh phố nhìn xem, bởi vậy tuy rằng không tha vẫn là từ biệt ông ngoại bà ngoại ngồi xe rời đi.

Trường hoan một đường đi an vinh phố, an vinh phố là toàn bộ thịnh đều nhất náo nhiệt phố xá, bên trong có toàn đại li tốt nhất tửu lầu Thao Thiết nhớ cùng lớn nhất Tần lâu Sở quán Tiêu Tương các, trường hoan một

đường đi dạo trên đường đầu đầu đi một chuyến y quán, phản hồi hoàng cung khi ngày mới hảo sát hắc.

Đêm dài, trường hoan ngồi ở dưới đèn trước mặt thả một cái rương trang sức cùng một xấp ngân phiếu, ra phủ phía trước Lâm lão phu nhân trộm tắc chút ngân phiếu cho nàng, một hồi tính xuống dưới cũng có thượng tám | chín vạn hai, nhớ tới chính mình nợ nần phát sàu mà kéo kéo tóc.

Tới gần ăn tết, trong cung lớn lớn bé bé yến hội cũng bắt đầu tổ chức, có đôi khi trường hoan còn phải đi theo đi thẩu một chuyến náo nhiệt, một không cần thận liền đến trừ tịch cung yến cùng ngày.

“Công chúa, có thể đứng dậy tiến đến phúc ý điện.” Lục Châu chọn màn tiến vào, triều ngồi ở trang trước đài rửa mặt chải đầu nữ tử nhẹ giọng nói. Trường hoan nghe vậy đem trong tay cây lược gỗ buông, đứng dậy nhậm Lục Châu sửa sang lại xiêm y.

Hôm nay là mỗi năm một lần trừ tịch cung yến, trường hoan chọn thân thủy hồng sắc xiêm y, trên đầu chỉ cắm một chi bạch ngọc cây trâm cùng hai đóa nho nhỏ màu đỏ hoa lựu, vừa không xuất sắc cũng sẽ không có vẻ không coi trọng, tóm lại thập phần ổn thỏa.

Từ chính mình tấm điện Sương Thanh Điện, một đường đi từ từ đến phúc ý điện, bất quá mấy khắc chung. Cung yến ở giờ Thân khai tịch, hiện tại bất quá mặt khi một khắc. Bất quá mùa đông thiên văn sớm, đã thấy vài phần chiều hôm.

Phúc ý điện ngày thường là mở tiệc chiêu đãi ngoại thần địa phương, nội cung chỉ có trừ tịch mới có thể cùng ngoại thần cùng nhau tiến hành chúc mừng. Giờ phút này vì chúc mừng tân niên, trong điện ngoại đều dùng hồng lựu trang trí một vòng, vui mừng phi thường.

Từ rét lạnh bên ngoài đi vào đốt địa long trong nhà, trường hoan không thích ứng mà đánh giạt mình. Canh giờ thượng sớm, trong bữa tiệc chỉ có

thừa thốt vài người. Trường hoan nhìn quét một phen, quan trọng đại thần đều còn chưa tới.

Dẫn người nhập tòa cung nhân mắt sắc mà đem trường hoan dẫn tới vị trí thượng, trường hoan liền ngồi vào vị trí. Vị trí này ở nhập môn bên tay phải tới gần trung gian địa phương, ban đầu nàng là không có như vậy dựa trước bởi vì nhà ngoại khôi phục trong triều chức vụ mới có thể thêm thăng.

Đây là nàng lần đầu tiên tham gia trừ tịch cung yến, tám tuổi phía trước ở nhà ngoại lớn lên, sau lại đi theo mẫu thân vào cung, sau lại mẫu thân qua đời sau bất quá một năm đã bị giam lỏng ở đàm càn hành cung, mãi cho đến biểu huynh lập hạ chiến công, mới bị nhận được trong cung hơn nữa có thể tự do đi lại.

Dù sao nhàm chán, trường hoan ở ẩm áp trong hoàn cảnh nhắm mắt chợp mắt. Nửa canh giờ lúc sau, trong điện mới lục tục ngồi đầy, lúc này trong điện đã điểm đèn cung đình.

Hoàng Thượng Hoàng Hậu đồng loạt từ nội thất ra tới, thần tử hậu phi đồng thời đứng dậy hành lễ. Trường hoan bảo sao hay vậy đi theo kêu: “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế... Hoàng Hậu thiên tuế thiên thiên tuế...”

Nhiếp Dục mở miệng miễn lễ, một phen trần từ lúc sau, ly tịch. Hẩn thân thể không thoải mái hồi lâu, chỉ là không thể mất lễ tiết, mới ra tới lộ cái mặt. Mọi người ngồi xuống, bắt đầu bắt chuyện.

Trường hoan vô tình cùng người giao lưu, đồ ly rượu trái cây chậm rãi uống, thỉnh thoảng chiếc đĩa gắp đồ ăn đưa vào trong miệng tinh tế nhắm nháp.

Nề hà ta không đáng người, không chịu nổi người đến gây chuyện ta. Trường hoan không có nghe rõ Hoàng Hậu nói chút cái gì, chỉ nghe Hoàng Hậu bên người đại thái giám trương đức cao giọng kêu tên của mình.

Trường hoan đứng dậy đi qua đi, ở giai trước hành lễ, chỉ thấy đến Hoàng Hậu ôn nhu ra tiếng: “Bốn cung nhớ rõ trường hoan cũng có mười bảy, tầm thường nữ tử đã sớm xứng kết hôn, không bằng thừa dịp hôm nay ngày tốt, tìm một môn hảo nhân duyên?”

Trường niềm vui tưởng, quả nhiên như thế, mặt ngoài lại không hiện, “Đa tạ mẫu hậu lo lắng, chỉ là trường hoan thân thể quá yếu, không dám tiêu tưởng, chỉ sợ phiền toái tương lai nhà chồng.....”

Trịnh Hoàng Hậu nghe xong lại không buông tay: “Nếu là người phụ hoàng cho người chỉ hôn, ai dám có dị nghị, người là hoàng gia công chúa, ai dám đem người coi làm phiền toái.”

Trường hoan vừa nghe, ưu sầu trên mặt nhiễm ý cười, “Là trường hoan để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Hoàng Hậu vẫy vẫy tay, tăng trưởng hoan thối lui đến chính mình vị trí ngồi xuống sau, mới ngồi xuống âm thực. Nàng kỳ thật trong lòng sớm có người được chọn, trường hoan không được sủng ái nếu là không có ngoài ý muốn nàng căn bản cũng chưa về trong cung, mà không được sủng ái công chúa hôn sự kỳ thật cũng không dùng nâng đến bên ngoài thương nghị, nàng làm như vậy chỉ là vì không cho chính mình chịu người phê bình, thuận tiện chương hiển một chút chính mình mẫu nghi thiên hạ khí độ.

Đang cùng bên người đại cung nữ nói chuyện, chỉ nghe được tịch tiếp theo phiến ồ lên, mọi người trở nên hoảng loạn lên. Hoàng thị có chút nghi hoặc, ánh mắt ý bảo một chút. Trương đức hiếu được, lôi kéo tế tiêm giọng nói cao giọng nói: “Phát sinh chuyện gì?”

Có cung nữ chạy chậm lại đây bẩm báo: “Hồi Hoàng Hậu nương nương, là trường hoan công chúa phát bệnh.” Nguyên lai trường hoan ngồi xuống sau, bởi vì hôn sự đề thương chương trình hội nghị vui vẻ dịp thường, uống nhiều vài chén rượu liền đã phát bệnh tâm thần bệnh.

Nàng lật đổ thịnh phóng rượu và thức ăn bàn dài, một đường nghiêng ngã lao đảo hành đến chủ vị, thịnh xương thấy thế xuống dưới cản người, ai ngờ trường hoan quải cái cong trốn đến bên cạnh cây cột mặt sau ngời xồm xuống đi, cùng sử dụng trang trí hồng lụa bao lấy chính mình, còn một bên ồn ào “Ta là một gốc cây đào hoa tinh, ta là một gốc cây đào hoa tinh..... Các người ai dám bắt ta.....”

Hoàng Hậu phản ứng lại đây, có chút thay đổi sắc mặt, sai người đem trường hoan mang theo đi xuống đem nơi sân quét tước sạch sẽ.

Mọi người thần sắc không đồng nhất, nhưng thấy Hoàng Hậu tiếp đón dàn xếp đối này không nói một lời, liền biết chuyện này không thể nói nhiều, toại giả ngu tiếp tục chuyện trò vui vẻ, nói cười yển yển. Chỉ là không biết bọn họ trong lòng suy nghĩ cụ thể vì sao.

Sương Thanh Điện, Lục Châu chờ tất cả mọi người lui ra lúc sau, mới đi hưởng tẩm giường, cúi đầu cấp hôn mê nằm ở trên giường trường hoan uy viên thuốc viên, mười lăm phút sau, trường hoan tỉnh lại.

“Công chúa, người thật đúng là gan lớn a!” Lục Châu thấy nàng trợn mắt đờ nàng lên, có cảm mà phát nói.

Trường hoan ngồi dậy nhún vai, “Trịnh thị muốn bắt ta làm bè, ta không dám nói rõ cũng chỉ hảo mượn cố thoái thác.” Kỳ thật Trịnh thị rất là khôn khéo, trường hoan sợ chính mình kỹ thuật diễn không đủ bị phát hiện ngược lại biến khéo thành vụng, sớm tại đi ông ngoại gia khi liền ở y quán bắt mấy phó có thể cho người trí huyễn được, chỉ là là được ba phần độc, dùng được số lần không được vượt qua ba lần.

Kỳ thật lần này bệnh liền đem chính mình cho rằng là đào hoa tinh quái tật sớm đã khỏi hẳn, chỉ là không có làm người biết.

Tại đây thâm cung bên trong, an tĩnh nhân tài có thể sống lâu lâu, trường hoan không được sủng ái lại quái tật trong người, tự nhiên sẽ không cấp bất

luyện kẻ nào tạo thành uy hiếp. Nhưng là không chịu nổi người khác không quen nhìn chính mình, tỷ như Hoàng Hậu Trịnh thị.

Trường hoan bị dẫn đi khi, buổi tiệc chỉ có tiến đi được tới một nửa. Ăn xong yến sau Nhiếp Dục đã ra tới, kế tiếp là từ hoàng đế tự mình dẫn dắt trước đình hậu cung cùng nhau thưởng Trích Tinh Lâu quan khán pháo hoa thịnh yến.

Trường hoan khai điểm cửa sổ, ghé vào ghế thái sư xem pháo hoa, cắt người đông phong cũng ngăn không được trường hoan hứng thú.

Đại li có tân xuân châm ngòi pháo hoa chúc mừng truyền thống, mà hoàng cung pháo hoa tập trung ở thiên thịnh quảng trường châm ngòi, vốn dĩ Trích Tinh Lâu là tốt nhất ngắm cảnh điểm, nề hà nàng đã không tiện tham dự.

Chỉ nghe phanh phanh vang lớn không ngừng, các màu pháo hoa ở trên trời nở rộ, thẳng đến mười lăm phút sau mới dừng lại.

Trường hoan hứng thú rãi rời, trở lại trên giường ôm lò sưởi ngồi xếp bằng ngồi. Bàn con thưởng bạch ngọc trong bình cắm một bó vàng nhạt sắc hoa mai, sâu kín mà tán thanh hương.

Lục Châu đóng cửa sổ, đi đến trong phòng ngủ phô giường, dục kê trường hoan đi ngủ, ra tới lại không thấy được chính mình chủ tử bóng người.

Trường hoan vốn là không có rửa mặt chải đầu, vẫn là dự tiệc khi trang điểm, cho nên nhất thời hứng khởi dẫn theo đèn lồng, ra chính mình sân, hướng Ngự Hoa Viên mai viên đi đến.

Lúc này đại thần cấp gia quyến mệnh phụ sớm đã ra cung trở về, hậu phi cũng đã trở lại từng người tắm cung. Trong cung các nơi đã an tĩnh lại, chỉ có các cung công lớn đỏ thắm đèn lồng trắng đêm không miên.

Một đường vô ngu, trải qua rất dài một đoạn trụ lui rừng cây, mai viên gần ngay trước mắt. Còn chưa đi vào thanh lãnh u hương cũng đã lén vào trong mũi, trường hoan thâm ngữi một ngụm, để chân bước vào viên trung.

Mai trong vườn các loại chủng loại hoa mai theo thứ tự ánh vào mi mắt, vàng nhạt, tuyết trắng, đỏ thắm..... Có khai đến tùy ý đồ mĩ, có còn ở nụ hoa đãi phóng.....

Trường hoan một đường đi vào đi, thường thường chiết mấy chi, nề hà trên tay dẫn theo đèn lồng, đến cuối cùng trực tiếp đem hoa mai ôm vào trong ngực. Từ mai viên ra tới, trường hoan không có trực tiếp trở về, mà là chuyển đi Ngự Hoa Viên Đông Bắc giác.

Đông Bắc giác là một tòa lầu canh, lầu canh phía dưới là một mảnh mặt cỏ, đã khô vàng. Trường hoan đến gần đi, đem trong tay hoa mai kể hết đặt ở trên cỏ, ngay sau đó không màng trên mặt đất hay không sạch sẽ trực tiếp ngồi xuống đi.

Đã từng ở chỗ này, là có một cây cây hoa đào, mà kia cây sớm bị Hoàng Hậu hạ lệnh đào đi tiêu hủy. Năm xưa cây hoa đào cái kia hố cũng bị điền bình, không thấy tung tích.

Trường hoan vẫn là nhớ rõ rành mạch, bởi vì đó là mẫu thân thân thủ tài. Mà nàng qua đời sau, chỉ để lại kia khóa cây hoa đào.

Chuyện cũ nổi lên trong lòng, trường hoan nhịn không được đỏ hốc mắt, lại trước sau không có làm nước mắt rơi xuống.

Từ Ngự Hoa Viên thất hồn lạc phách đi trở về tâm điện, liền đèn lồng đều không có lấy thượng, Lục Châu sớm đã nôn nóng mà đón ra tới. Tăng trưởng hoan không việc gì mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ là thấy nàng ửng đỏ đôi mắt yên lặng thờ dài.

Trường hoan ở bên ngoài ngáy người lâu như vậy, tay chân lạnh lợi hại, Lục Châu sớm đã nấu nước nóng, trường hoan phao cái nước ấm tắm thân mình mới ấm áp lại đây.

Nằm ở trên giường sau, Lục Châu cho nàng nhiều che lại giường chăn bông, trường hoan an phận mà không có nhiều lời. Chỉ là ở Lục Châu chuẩn bị lui ra thời điểm, mở miệng nói: “Lục Châu, ta đèn lồng giống như quên ở Ngự Hoa Viên.”

Lục Châu nghe vậy, mặt bộ có chút cứng đờ, “Công chúa, ngài là ý định tra tấn nô tỳ sao?”

Trường hoan xem nàng bất đắc dĩ ánh mắt, ha ha mà cười ra tiếng âm tới.

“Kia đèn lồng ngày mai lại tìm đi!” Nói xong liền xoay người mặt hướng bên trong nhắm mắt ngủ. Lục Châu bất đắc dĩ, đem đầu giường đèn lồng lồng bàn lấy ra thổi tắt ngọn nến, rời khỏi phòng ngủ.

Trường hoan một đêm vô mộng, tỉnh lại sau thần thanh khí sảng. Lục Châu hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, thấy nàng không có không mừng, yên tâm xuống dưới.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

3. Đệ Chương 3

Tân xuân qua đi, chính là nguyên tiêu. Trường hoan khó được nhẹ nhàng nhàn nhàn qua cái năm, trong lúc gốc tại chính mình Sương Thanh Điện, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Mấy năm nay u cư ở đàm càng, có lẽ là đã thói quen quạnh quẽ, cho dù hiện tại đã rất tốt, cũng không hề thích cái loại này náo nhiệt cảnh tượng.

Nàng thích một người gốc, nếu Lục Châu không phải từ nhỏ bồi nàng lớn lên, khả năng nàng liền một cái có thể nói người nói chuyện đều không có.

Năm nay tuyết hạ muộn, vào đông mới vừa hạ xong một hồi tân tuyết, trường hoan lôi kéo Lục Châu ở trong sân đôi người tuyết.

Hoàng Hậu coi trọng chính mình thể diện, đối người lại khó chịu cũng sẽ không minh chính người, đối trong cung hằng ngày ăn mặc chi phí cũng sẽ không tăng thêm làm khó dễ. Sương Thanh Điện ít người, chỉ Lục Châu một cái đại cung nữ, còn có mấy cái cung nữ ma ma, hai cái việc vặt vĩnh thái giám. Bất quá ít người có ít người chỗ tốt, không có như vậy nhiều dư bản sự. Trong điện người cũng còn tính nghe lời, không có dị tâm.

Lục Châu trước tiên phân phó người chuẩn bị nước ấm, bởi vậy trường hoan tuy rằng đông lạnh lợi hại vẫn là không kiêng nể gì mà mãi trên nền tuyết lăn.

Dù sao đóng cửa, tường cao trong vòng, không người xem tới được chính mình hành vi. Qua nguyên tiêu, liền không có như vậy náo nhiệt cơ hội.

“Công chúa, Hoàng Hậu nương nương phái người tới thỉnh.”

Ngày này, trường hoan khó được tỉnh hạ tâm tới ở thư phòng luyện tự, Lục Châu ngồi ở một bên nạp chút kim chỉ, Lục Châu phía dưới chi nhi đẩy cửa tiến vào bẫm báo.

Trường hoan nghe vậy đối chi nhi nói: “Liên nói bốn cung muốn thay quần áo, thỉnh người chờ một lát một chút.” Chi nhi lãnh lời nói đi ra ngoài, trường hoan buông trong tay bút, Lục Châu đã đi tới.

“Công chúa, Hoàng Hậu lần này sợ là người tới không có ý tốt a!” Lục Châu nhú nhú mày.

Trường niềm vui thái nhưng thật ra thực hảo, dù sao muốn tới sớm hay muộn sẽ đến, trốn cũng trốn không xong. Chỉ là này Hoàng Hậu nương nương thật là trầm ổn, thật là làm người bội phục.

Thu thập hảo lúc sau, trường hoan mang theo Lục Châu ra cửa hướng cảnh đông cung đi đến. Đường đi thượng tuyết sớm bị quét khai, chỉ có trên cây còn treo băng vỏ, bất quá cũng ở tích thủy. Dung tuyết thiên so hạ tuyết thời điểm lãnh, chân chính a khí thành băng.

Ăn mặc lại kín mít, trường hoan vẫn là cảm giác được hàn khí nhắm thẳng người xương cốt bên trong toàn, không khỏi nhanh hơn nện bước.

Nề hà Sương Thanh Điện cùng cảnh đông cung là ở là xa, trường hoan khẩn đuổi chậm đuổi cũng hoa không ít thời gian. Ra một thân mồ hôi mỏng, bất quá thân mình cũng nhiệt lên, không có ban đầu như vậy lạnh.

Trường hoan đi vào đi, nhìn đến Hoàng Hậu ngồi ở chủ vị bưng tách trà có nắp trà chậm rãi nhấp, vôi vàng hành lễ thỉnh an, vẻ mặt lo sợ bất an.

Trịnh thị thấy thế, cũng không mở miệng làm trường hoan bình thân, đến là cong cong khóe miệng, “Trường hoan a, gần đây thân mình có khá hơn?”

“Đa tạ mẫu hậu lo lắng, trường hoan thân thể đã không việc gì. Chỉ là..... Quái tật vẫn là chưa lành, khủng chọc mẫu hậu phiền lòng, nhi thần thẳng đến mẫu hậu gọi đến mới dám đến tận đây.....” Trường hoan đứng ở nơi đó lung lay sắp đổ, hốc mắt ướt át, đã là lã chã chực khóc.

“Còn không đỡ công chúa ngồi xuống.” Trịnh thị như là mới phát hiện trường hoan còn đứng ở nơi đó, nhú nhú mày, lạnh giọng nói.

Lục Châu sớm tại tiến điện trước đã bị ngăn lại, bên cạnh lập tức có cung nữ đi tới sam trường hoan ngồi ở bên tay phải ghế thái sư. Trường hoan ngồi xuống không quên nhướn nhướn nói câu: “Đa tạ mẫu hậu.”

Trường hoan nguyên tưởng rằng Hoàng Hậu còn sẽ nhắc lại chọn tế việc, ai ngờ một phen xuống dưới chỉ là hỏi một chút sinh hoạt hằng ngày trung lông gà vỏ tỏi.

Trường hoan thành thành thật thật trả lời vấn đề, cuối cùng bị Hoàng Hậu lưu tại cảnh đông cung ăn cơm trưa. Không bao lâu liền có công công tới báo Hoàng Thượng muốn ở cảnh đông cung tiến cơm trưa.

Hoàng thị nguyên tưởng triệt hạ một lần nữa thượng đồ ăn, ai ngờ Nhiếp Dục đã tiến vào, trực tiếp mở miệng: “Hoàng Hậu không cần lãn lộn, trẫm đã bụng đói.”

Nếu Hoàng Thượng đều mở miệng đói bụng, Hoàng Hậu tự nhiên không thể nói thêm cái gì. Có cung nhân thập phần có ánh mắt mà đã nhiều bày chén đĩa, Nhiếp Dục trực tiếp ngồi xuống.

So với trừ tịch khi đó, Nhiếp Dục bệnh tình tựa hồ chuyển biến tốt đẹp không ít, tuy rằng sắc mặt như cũ tái nhợt, nhưng cũng có vài phần huyết sắc, chỉ là chung quy thượng tuổi, già nua vài phần.

Trong bữa tiệc Hoàng Hậu gắp rất nhiều đồ ăn cấp chính mình, trường hoan mang ơn đội nghĩa mà ăn xong. Tuy rằng thụ sủng nhược kinh, đến cũng

mừng rỡ bởi Hoàng Hậu trình diễn mẫu từ nữ hiếu tiết mực, tuy rằng chính mình thập phần khả năng cũng không có khởi cái gì tác dụng.

Nhiếp Dục không nhiều lắm ngôn, thấy trường hoan cũng chỉ là tùy ý hỏi hỏi tình hình gần đây. Trừ bỏ thường thường vài tiếng ho khan, trong lúc ba người thường thường trò chuyện, có vẻ hoà thuận vui vẻ.

Trường hoan biểu hiện thật sự kinh hãi, kỳ thật trong lòng đến trong sáng thực. Nhiếp Dục không thích nàng, cho nên trường hoan từ mẫu phi qua đời lúc sau liền bị đưa đi rời xa hẳn tầm mắt đàm càn.

Mẫu phi qua đời cũng có mười năm, trường hoan không có hậu trường không có thân nhân, thậm chí tương đương với không có phụ thân. Có thể sống sót, như thế nào là một cái may mắn hai chữ có thể sơ lược.

Tuy rằng trong lòng ngũ vị tạp trần, nhưng trong bữa tiệc vẫn là cười hì hì, ra cảnh đông cung mới lộ vài phần úc sắc.

Lục Châu biết Hoàng Thượng là đi cảnh đông cung, nhìn nhìn chủ tử thần sắc, trong lòng sáng tỏ vài phần, không ngôn ngữ, chỉ yên lặng đi theo trường hoan phía sau.

“Lục Châu, người đi về trước đi.” Trường hoan xoay đầu nói.

“Chủ tử,.....” Lục Châu nguyên tưởng nói dưới tình huống như vậy nàng một người không thích hợp ở trong cung đi bộ, cuối cùng vẫn là không có mở miệng, “Nô tỳ đi về trước, ngài sớm một chút trở về.”

Trường hoan “Ân” một tiếng, vẫy vẫy tay đi phía trước đi đến. Kỳ thật này to như vậy trong cung thật đúng là không có nàng muốn đi địa phương, vì thế đi tới đi tới lại đến mai viên.

Nơi đây cái bóng, không thấy thái dương, tuyết vốn là dung chậm một chút, hơn nữa hoa mai cùng tuyết từ xưa đến nay đó là cảnh đẹp, cung nhân vẫn

chưa tiến hành quét dọn, mai trong vườn tuyết còn tích rất nhiều.

Trên cây bao phủ một tầng bạch sương, hoặc lửa đỏ hoặc vàng nhạt hoa mai giấu ở một mảnh trong suốt, hãy còn nhiệt liệt mà mở ra, rất là đục lỗ.

Trừ tịch đêm đó dù sao cũng là buổi tối, trường hoan không quen thuộc lộ, một đường đi qua đi. Lần này ban ngày tìm tới, nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng kia vài cọng lửa đỏ.

Dẫn lên kéo kẹt kẹt tuyết địa, trường hoan đi qua đi, vừa định kinh một chi tới thưởng, dư quang nhìn thấy một mặt màu trắng bóng người đứng ở bên cạnh một gốc cây đồng dạng lửa đỏ cây mai hạ, đột nhiên đột nhiên cả kinh.

Không phải nàng nhát gan, mà là chính mình nguyên tưởng rằng không ai địa phương đột nhiên toát ra một cái bóng dáng, là cá nhân đều sẽ bị dọa nháy dưng.

Người nợ hiển nhiên sớm đã phát hiện chính mình, ánh mắt vẫn không nhúc nhích xem hạ trường hoan phương hướng, tăng trưởng hoan chấn kinh bộ dáng, không vội không chậm từ dưới tàng cây đi tới.

Trường hoan theo bản năng xoa xoa chính mình nhân kinh hách mà trái tim kinh hoàng lồng ngực, quay đầu đi xem.

Người nợ bạch y tạo ủng, màu da thực bạch, môi sắc cũng cực thiển, cùng một thân bạch y, từ xa nhìn lại quả thực cùng tuyết địa hòa hợp nhất thể.

Người nợ đến gần trường hoan lại là thập phần kinh ngạc, nàng hiển nhiên gặp qua người này, này còn không phải là chính mình chủ nợ sao. Này trong hoàng cung mặt không có họ Ôn, có thể lúc này xuất hiện ở chỗ này hiển nhiên là có thân phận.

Ôn Nhược Căn đến không có cảm thấy kinh ngạc, tản bộ mà đến nhà nhậ tự tại: “Cô nương hảo hứng thú a! Bất quá này trong cung hoa mai xác thật so đừng mà dưỡng hảo.” Trường hoan nghe xong liền tục xướng nặc, trong lòng thư khẩu khí may mắn hẳn không có nói trả tiền sự.

Ai ngờ hẳn đảo mắt cũng đã nói ra: “Không biết trường hoan cô nương khi nào có thể đem thiếu tại hạ bạc trả lại đâu?”

Trường hoan vui cười đem trong tay áo cất giấu nguyên bản tính toán nhờ người ra cung tồn nhập tiền trang hai vạn lượng ngân phiếu lấy ra tới đưa qua: “Ôn chủ nợ, ta này chỉ có hai vạn lượng, kia tam vạn chỉ sợ còn phải chờ chút thời gian. Ta thấy ngài cũng không phải sâu tiền người, hẳn là có thể thư thả mấy ngày đi?” Nàng tổng cộng cũng liền như vậy nhiều tiền, từ trên xuống dưới chuẩn bị đều là trắng bóng bạc chảy ra đi, trên người dù sao cũng phải có tiền hộ thân.

Ôn Nhược Căn tiếp nhận nàng trong tay một xấp ngân phiếu, trầm tư một lát thấy nàng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chú vào chính mình, trong lòng mừng thầm nhưng trên mặt không hiện: “Như người chứng kiến ta xác thật là cũng không thiếu chút tiền ấy, ta xem người cũng là ái hoa người không bằng nào ngày mời ta thưởng thứ hoa, này ly lúc này gần nhất thời điểm đào hoa cũng không tòi, người liền viết trương thiệp mời mời ta thưởng đào hoa thế nào?”

Không thể không nói này xác thật chọc trúng trường hoan tâm sự, thưởng thứ hoa liền có thể để tam vạn lượng, xem ra người này đến thật là ăn chơi trác táng diễn xuất, trường niềm vui trung cân nhắc một phen liền gật đầu đáp ứng, bất quá chỉ là muốn phí chút rắc trở.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]
Thiên Lí Châu
www.dtv-ebook.com

4. Đệ Chương 4

Rời đi Ngự Hoa Viên hồi Sương Thanh Điện trên đường, trường hoan ngẫu nhiên gặp được mấy cái đi ngang qua cung nữ.

“Nghe nói Hoàng Thượng tôn phong Thừa tướng hôm nay vào cung đâu!”

“Là nha là nha, nghe nói kia ôn Thừa tướng chính là nhất đẳng nhất mỹ nam tử.....”

Nguyên bản riu rít một đám người ở nhìn thấy trường hoan sau cấm thanh, hành quá lễ sau, vừa đi một bên một lần nữa khôi phục thảo luận.

“Nói vị kia Thừa tướng là cái gì danh hào?”

“Hình như là kê..... Ôn Nhược Căn?”

Ôn Nhược Căn?

Thừa tướng?

Bất quá nàng đến không có rất là kinh ngạc, vốn dĩ kia phiên trang điểm liền phi phạm phụ tục tử, bất quá chân chính lệnh nàng kinh ngạc chính là chính mình phụ hoàng thế nhưng sẽ nhâm mệnh như vậy tuổi trẻ người đảm nhiệm một người dưới vạn người phía trên Tể tướng chức, đến thật là lệnh người trở mắt.

Trở lại Sương Thanh Điện, Lục Châu cho nàng đệ cái bình nước nóng, trường hoan lười biếng mà dựa vào trên giường nghỉ ngơi. Nàng xác thật là hơi mệt chút.

Không có người quấy rầy nhật tử luôn là quá đến bay nhanh, nháy mắt liền hoạt vào ba tháng.

Thời tiết đã dần dần ấm áp đi lên, trong phòng lò sưởi cùng địa long bắt đầu triệt hạ.

Cảnh xuân hoà thuận vui vẻ, trường hoan sai người dọn trường trường kỷ bãi ở trong sân, lẳng lặng mà nằm phơi nắng. Nhìn trong viện hoa cỏ đã tân lục, không khỏi có chút nóng lòng.

“Giặt mà, ta muốn đi Ngự Hoa Viên.”

“Cô nãi nãi, Ngự Hoa Viên ngài không phải hôm qua mới đi qua sao?” Lục Châu cũng là bất đắc dĩ, từ quái tật mặc danh khỏi hẳn lúc sau chính mình chủ tử lâu lâu liền hưởng Ngự Hoa Viên chạy, cản cũng ngăn không được.

“Ta tưởng mẹ.....”

Trường hoan thanh âm rất nhỏ, Lục Châu vẫn là nghe đến rành mạch, nhìn nhìn đối diện thần sắc, thử nói: “Kia..... Nô tỳ bồi ngài cùng đi?”

Trường hoan thanh thúy mà lên tiếng “Hảo”, đến kêu Lục Châu sờ không được đầu óc, bất quá chính mình đi theo cũng là tốt, miễn cho ra cái gì ngoài ý muốn.

Từ Sương Thanh Điện đến Ngự Hoa Viên lộ đều đã bị trường hoan giảm nát, nhắm mắt lại đều có thể đi qua đi.

Lúc này đào hoa khai rục rở, xa xa vọng qua đi một mảnh thâm thâm thiên thiên hồng nhật nhuộm đắm toàn bộ hoa viên.

Trường hoan không có đi đi vào đào viên, ngược lại thẳng đi mãi cho đến Đông Bắc giác lầu canh mới dừng lại bước chân.

Lầu canh dưới chân đất trống thượng thảm cỏ cũng thay đổi tầng nhan sắc, màu xanh lá dạt dào.

Trường hoan nhìn chăm chăm kia khối lờm xuống đi địa phương ngậy người. Kia địa phương ban đầu là tài một cây cây hoa đào, là nàng cùng mẫu phi ở nàng tám tuổi thời điểm cùng nhau tài hạ.

5 năm trước bị chém thời điểm đã kết ngây ngô quả đào, đáng tiếc không chờ đến thành thực thời điểm đã bị Hoàng Hậu nương nương hạ lệnh chém.

Lý do là tai họa hoàng gia con nối dõi, nhiễu loạn tâm trí.

Trường hoan nhớ tới ngày đó Hoàng Hậu đối trá sắc mặt, vẫn cứ cảm thấy buồn cười.

Nàng bất quá là tưởng niệm mẫu thân mới chạy đến nơi đây tới, hơn nữa nhà ngoại bị sao, nội tâm hoảng sợ, khóc lớn mấy tràng, gặp mưa sinh bệnh, đã bị nàng lấy như vậy hoang đường lý do câu ở đàm càn hành cung 5 năm.

Thẳng đến năm nay trừ tịch đêm trước, mới bị giải cấm, chấp thuận ở hoàng cung tự do đi lại.

Là nàng thân biểu ca Lâm Thù Hàn bởi vì tại tiền tuyến có công, nàng mới đi theo chiếm chỗ tốt.

Trường hoan đối chỉ so chính mình đại một tuổi biểu ca ấn tượng rất là khắc sâu, năm đó nàng cùng mẫu thân chưa tiến cung khi vẫn luôn ở tại nhà ngoại, cùng thù hàn biểu ca chơi rất khá.

Chỉ là ăn tết khi chiến sự có biến, Lâm Thù Hàn làm tiên phong chưa từng hồi kinh. Lúc này đã qua đi hơn ba tháng, Lâm Thù Hàn đã ở khải hoàn hồi triều trên đường, còn có nửa tháng liền có thể đến kinh.

Trường hoan đang ở suy nghĩ muôn vàn bên trong, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng bước chân, xoay đầu đi, sắc mặt đổi đổi, nghĩ thầm cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp a.

Người tới đúng là Ôn Nhược Căn, trong tay cầm bính quạt xếp nhẹ nhàng nhiên đi tới.

“Trường hoan cô nương hảo hứng thú a. Nói này duyên phận tới thật là chẵn cũng ngăn không được, đó là tùy tâm mà động, cũng có thể ngẫu nhiên gặp được công chúa điện hạ ha ha ha.....”

“Thừa tướng đại nhân mới là hảo hứng thú, này hoàng gia Ngự Hoa Viên cũng có thể quay lại tự nhiên tùy ý đi bộ.” Trường hoan lười đi để ý hăn mặt sau nói bậy nói bạ, ngữ khí hơi mang châm chọc ý vị.

Ôn Nhược Căn tựa hồ cũng không có nghe ra nàng ý tại ngôn ngoại, cao giọng dò hỏi: “Ta cùng với trường hoan cô nương tựa hồ còn có hiệp ước xưa, vội không bằng vừa vặn, chọn ngày chi bằng nhằm ngày, không bằng thừa dịp hôm nay cảnh xuân hoà thuận vui vẻ cùng đi đào viên nhìn xem?”

.....

Đi ở cây hoa đào trong vườn, trường hoan còn có điểm ngốc, vì cái gì chính mình sẽ ở người nọ chân trước mới vừa đi sau lưng liền theo sau, này hiển nhiên không phải chính mình tác phong a.

Bất quá ánh mắt đến là bị hăn hấp dẫn đi, Ôn Nhược Căn tay trái bối với phía sau, tay phải cầm phiến, đốt ngón tay rõ ràng mà thon dài, quả nhiên nhất phái thanh thân bộ dáng.

Bất quá hăn nội tâm xa không có biểu hiện đến đậm nhiên, kỳ thật trong lòng khẩn trương muốn mệnh. Điên cuồng muốn nói cho nàng chân tướng, rồi lại sợ quấy nhiễu nàng, nội tâm thật sự là dày vò không thôi.

Ôn Nhược Căn chậm rãi liền thả chậm bước chân, trường hoan vừa mới nhìn hẳn một cái sau liền một lòng xem hoa, không có chú ý hẳn dị thường.

Lúc này phi thường an tĩnh, lại làm Ôn Nhược Căn cảm thấy năm tháng tĩnh hảo, cho dù chỉ là như vậy lẳng lẳng mà nhìn trường hoan xuyên qua với hoa thụ chi gian.

Vườn nhập khẩu có âm ỉ thanh truyền đến, Ôn Nhược Căn nhú nhú mày, bất mãn như vậy cảnh sắc bị người quấy rầy.

Trường hoan cũng nghe tới rồi động tĩnh, mang theo Lục Châu chiết trở về.

Lục Châu nhìn nhìn, thấp giọng nói: “Công chúa, là tĩnh tuệ công chúa cùng đình nhã quận chúa.” Tĩnh tuệ công chúa là Hoàng Hậu thân sinh nữ nhi, đình nhã quận chúa là Lạc Dương trưởng công chúa thứ nữ.

Tĩnh tuệ cùng đình nhã thực đi mau lại đây, mang đến ô mệnh mông một tảng lớn người, tất cả đều là cung nữ hạ nhân.

Trường hoan đi qua đi, đối với màu tím nhạt xiêm y chải phụ nhân búi tóc tĩnh tuệ hành lễ, kêu một tiếng “Tĩnh tuệ tỷ tỷ”, lại xoay người đối một bên một thân trắng non bạch đình nhã kêu một tiếng “Đình nhã muội muội”.

Tĩnh tuệ trực tiếp không lý người, đến là đình nhã trở về câu “Trường hoan tỷ tỷ”, chỉ là đôi mắt nhắm thẳng trường hoan phía sau người ngắm.

Tĩnh tuệ cũng chú ý tới, thần sắc biến đổi, lạnh giọng nói: “Như thế nào, một quốc gia công chúa thế nhưng tự mình cùng người ở Ngự Hoa Viên hện hò, phải bị tội gì?”

Trường hoan quay đầu vừa thấy, Ôn Nhược Căn không biết khi nào đã xoay người sang chỗ khác, chỉ cho người ta một mảnh màu trắng bóng dáng.

“Tĩnh tuệ tỷ tỷ, trường hoan chỉ là vừa vặn cùng ôn Thừa tướng tại đây ngẫu nhiên gặp được. Liên lời nói đều không có nhiều lời, như thế nào sẽ là hẹn hò đâu?”

“Ôn Nhược Căn?” Tĩnh tuệ nghe xong thần sắc thế nhưng trở nên thập phần cổ quái, hoang mang rối loạn mà liền rời đi. Nguyên bản đứng ở một bên đình nhã đuổi theo, trong lúc nhất thời vô cùng náo nhiệt cây đào viên nháy mắt làm lạnh.

Trường hoan khó hiểu, chỉ là đề ra cái tên mà thôi, lại có như thế đại uy lực. Xem ra này Ôn Nhược Căn ở đại li lực ảnh hưởng không nhỏ a, liền nhất quán đi ngang tĩnh tuệ công chúa đều như thế kiêng kị.

“Trường hoan cô nương.” Ôn Nhược Căn không biết khi nào đã đi tới, tăng trường hoan như suy tư gì, nhẹ giọng hô.

Trường hoan phản ứng lại đây, “Ôn Thừa tướng, ta cũng nên đi, ngọc lâu rồi chỉ sợ dẫn người chú ý.”

Nói xong liền phải dắt Lục Châu rời đi, ai ngờ trong tay thế nhưng bị tắc một chi đào hoa, mục trường hoan trừng khẩu ngọc mà nhìn đối diện người.

Ai ngờ Ôn Nhược Căn đến rất là tự nhiên, “Không phải nói thưởng đào hoa sao, vừa rồi nói vậy cũng không có thấy thế nào đi, này một chi vừa vặn lấy về đi.”

Ách, trường niềm vui tưởng có phải hay không ngài kéo ta lại đây xem đào hoa sao, nói giống như là ta Barbara người tới giống nhau, huống hồ ta vừa mới rõ ràng có nghiêm túc ngắm hoa a. Bất quá trong lòng tưởng lại nhiều, trường hoan vẫn là thành thành thật thật nói câu “Cảm ơn”.

Một đường đến Sương Thanh Điện, trường hoan vẫn là không có phục hồi tinh thần lại.

“Công chúa, kia ôn Thừa tướng nhìn có chút bụng dạ khó lường a!” Lục Châu nhìn chính mình chủ tử nhìn chăm chăm vào trong tay đào hoa chi, có chút lo lắng mà khuyên.

Trường hoan đem đào hoa cắm vào bàn con thượng bạch ngọc trong bình, nơi đó nguyên bản cắm hoa mai, sau lại hoa mai tạ sau trường hoan đem khô hoa mai chi chôn ở tiền viện bồn hoa, bình hoa liền vẫn luôn không, hiện tại dùng để cắm hoa đến là vừa lúc.

“Quản hãn có cái gì rắc tâm, như thế trẻ tuổi Thừa tướng, người khác tế phá đầu tướng kết giao một phen còn không nhất định hữu dụng, đưa tới cửa tới nhân tình chúng ta như thế nào có thể cự tuyệt.”

Lục Châu tưởng tượng cũng có vài phần đạo lý, chính là lại nghĩ tới cái gì, rối rắm dưới vẫn là đã mở miệng: “Chính là hậu cung cùng tiền đình trộn lẫn từ trước đến nay là người cầm quyền sở kiêng kị.”

Trường cười vui cười: “Bốn cung chỉ là ngẫu nhiên gặp được ôn tướng mà thôi, từ đâu ra cấu kết trộn lẫn.”

Lục Châu nháy mắt hiểu ra, chủ tử đây là muốn minh tu sạn đạo ám độ trần thương đâu. Cũng là chính là ngẫu nhiên gặp được nhận thức, đâu ra như vậy nhiều dơ bẩn sự tình.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Châu tiểu tử tên không sửa

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

5. Đệ Chương 5

Thời gian nhoáng lên tới rồi tháng năm, Lục Châu cấp trường hoan bưng mấy cái nho nhỏ bánh chưng tới, có lãng có giác bánh chưng điệp bị màu đỏ sợi tơ cuốn lấy, thập phần đáng yêu.

Trường hoan lật ra vừa thấy, bị phơi khô sơn chi trái cây ngâm quá gạo nếp nấu chín sau bày biện ra nhàn nhạt màu vàng, mặt trên còn không đều đều mà được khám táo đỏ mút hoa quả, còn tản ra nhiệt khí hiển nhiên là vừa rồi ra nồi, thơm ngào ngọt ngào mùi hương chui vào xoang mũi, trường hoan cắn một ngậm thỏa mãn mà nở nụ cười.

Không biết có phải hay không ăn quá nhiều khổ nguyên nhân, nàng đặc biệt thích ngọt, cái gì bắc đền bánh táo bánh mút hoa quả ngọt táo, chỉ cần là ngọt ngào đồ ăn chỉ cần đến trứ bảo quản muốn ăn căng cái bụng mới bằng lòng bỏ qua.

Trong miệng còn tắc tràn đầy, liền vẫy tay làm Lục Châu qua đi, triều nàng ném một cái bánh chưng. Lục Châu tiếp nhận có chút dở khóc dở cười, nàng là không yêu ăn ngọt, huống hồ vì nhân nhượng chính mình chủ tử còn cố ý làm Ngự Thiện Phòng làm bánh chưng thời điểm bỏ thêm chút nữa đường, so với ngọt nị nị đồ vật nàng càng thích ăn trọng cay trọng hàm đồ vật.

Nghe nói Đoan Ngọ đua thuyền rồng, ở ngọc lang hà tiến hành. Thuyền rồng đội ngũ phần lớn từ thế gia đệ tử tạo thành, thanh thế to lớn.

Ngọc lang hà là thịnh đều mẫu thân hà, từ Tây Bắc phương hướng hướng Đông Nam chảy vào hải dương, trong đó một đoạn liền ở hoàng cung nam diện.

Lưu kinh thịnh đều ngọc lang hà đã tới hạ du khu, mặt hồ rộng lớn, nước gợn lân lân. Tết Đoan Ngọ đua thuyền rồng đã là lệ thường, đã là giải trí tính hoạt động, cũng là thể dục tính hoạt động.

Trường hoan ngồi ở ngẫm cảnh đài phía bên phải, thường thường nhìn xem ở giữa ngòi hoàng đế cùng Hoàng Hậu, toàn bộ ngẫm cảnh đài rất lớn, nhưng vẫn là chen đầy, có trong cung các vị chủ tử công chúa còn có đại thần trong phủ mệnh phụ tiểu thư, đương nhiên càng có rất nhiều hầu hạ cung nhân phó nô.

Trên mặt sông sở hữu đội ngũ đều vận sức chờ phát động, này hiển nhiên không chỉ là một hồi thi đấu, càng là thắng được Hoàng Thượng ưu ái tiếp kiến ở thánh thượng trước mặt lộ đem mặt cơ hội tốt, chỉ nghe được hiệu lệnh một chút, sở hữu thuyền rồng đều tựa mũi tên rời dây cung lao ra khởi điểm, giang bờ bên kia đều đều bày ba cái trống to, lôi lôi tiếng trống xuyên thấu qua trống trải giang mặt cũng chấn nhân tâm phi.

Nàng vị trí ly giang xa hơn một chút, thấy không rõ lắm rốt cuộc ai chiếm ưu thế, chỉ biết vừa trở về không lâu biểu ca cũng ở bên trong.

Chỉ là này ù ù hoàn cảnh thật không phải nàng thích, nhìn một bên mùi ngon người xem, lại không hảo trực tiếp rời đi, cũng không thật lớn đình đám đông dưới che lại chính mình lỗ tai, chỉ có thể thẳng thắn bồi ngòi phóng không chính mình.

Ôn Nhược Căn từ ngẫm cảnh đài bên trái đi tới, bái kiến Hoàng Thượng lúc sau đứng dậy liền nhìn đến dáng ngòi đoan chính thẳng tắp nhìn về phía phía trước ánh mắt lại không có ngẫm nhìn bộ dáng, cong cong khoe miệng.

Trường hoan nguyên bản vẫn chưa chú ý đến, thẳng đến quen thuộc thanh âm truyền vào lỗ tai mới quay đầu qua đi, người nọ tựa hồ thực thích bạch

y, lúc này thời tiết ấm áp, người nọ như là sẽ sáng lên giống nhau, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà trả lời Hoàng Thượng vấn đề.

Trường hoan phát hiện chính mình nhìn chăm chăm lâu rồi ánh mắt thiên lóe một chút, phát hiện chính mình bên trái đình nhã quận chúa cũng mắt trông mong mà nhìn nơi đó, đột nhiên cảm thấy người nọ có điểm rêu rao khắp nơi phong phạm, nháy mắt bĩu môi.

Ngày ấy đưa thuyền rồng trạng huống như thế nào, trường hoan cũng không có hiểu biết, đến là kia lập như đình tùng thân ảnh rất thâm nhập nhân tâm, nhớ tới gặp qua vài lần mặt, không biết người nọ ra sao rắp tâm.

Giữa hè hè nóng bức thời tiết, trường hoan không dám ra cửa tránh ở trong phòng hóng mát, bên cạnh thả rất nhiều khối băng, thoải mái thực. Gần nhất Hoàng Hậu không có tìm nàng, đến là Hoàng Thượng đối nàng càng thêm tha thiết, cách vài bữa tuyên nàng đi uống trà chơi cờ, thỉnh thoảng đưa một ít ngoạn ý nhi tới.

Trường hoan xem không hiểu hẳn rốt cuộc có ý tứ gì, chỉ có thể dùng “Lôi đình mưa móc, đều là quân ân” tới an ủi chính mình.

Ngày này trường hoan ở Sương Thanh Điện, Hoàng Thượng phái người tới thỉnh, trường hoan vừa vào điện liền bị kêu đi thiên điện, nơi đó là Nhiếp Dục ngày thường xử lý triều chính là nghỉ ngơi địa phương.

“Người ông ngoại tính toán đem hầu vị truyền cho lâm tiểu tướng quân, người thấy thế nào?” Nhiếp Dục bất động thanh sắc, tuy rằng thần sắc có bệnh hầy còn ở nhưng mắt sáng như đuốc nhìn trường hoan.

Trường niềm vui hạ nhiên, trầm tư một lát: “Phụ hoàng, ông ngoại rốt cuộc tuổi lớn, thân thể không lắm ngạnh lãng, mấy ngày trước đây còn cảm phong hàn, biểu ca tuy rằng tuổi trẻ, nhưng ông ngoại sợ là thật sự thác không dậy nổi phụ hoàng phó thác.”

Nhiếp Dục đột nhiên nở nụ cười: “Ha ha, cũng là. Trung dũng công rất cuộc tuổi tác đã cao, an tâm dưỡng lão mới là chính đạo a.”

Trường hoan cũng lôi kéo khoe miệng cười cười, ngoài cười nhưng trong không cười.

Không ngờ Nhiếp Dục còn có bên dưới: “Lâm lão công gia thân thể ốm bệnh nhẹ, người làm hấn thân ngoại tôn nữ hay là nên vấn an một phen. Trăm xem người ở trong cung cũng không có thân cận người, liền dẫn người ra cung trụ hai tháng thế nào?”

Trường hoan đến là trăm triệu không nghĩ tới Nhiếp Dục thế nhưng sẽ khai này ân, trên mặt tươi cười đều nhiều phần thật thiết. Nhiếp Dục nhìn trước mặt mi mắt cong cong cùng lâm nếu hơi quả thực giống nhau như đúc người, cũng có vài phần động dung.

Từ Sương Thanh Điện thu thập xong đồ vật, trường hoan bước lên đi đỡ an phường xe ngựa, lần này đến là thập phần thuận lợi liền ở Lâm phủ dừng lại.

Này quyết định hiển nhiên là Nhiếp Dục lâm thời quyết định, Lâm phủ cũng không cảm kích. Lâm lão phu nhân tặng trường hoan tới rồi, còn tưởng rằng là đã xảy ra đại sự.

Lâm lão phu nhân bình lui ra người, trường hoan nghe nàng giảng thuật mới biết được ông ngoại cũng không bệnh tật, chỉ là Hoàng Thượng làm hấn ở trong phủ tu dưỡng hai tháng mà thôi.

Trường hoan hoàn toàn ngốc, trường hoan căn bản đoán không được Nhiếp Dục làm như vậy lý do.. Nàng cho rằng muốn thời tiết thay đổi, nhưng là trong triều trong cung căn bản không có bất luận cái gì tiếng gió.

Lâm Thù Hàn từ thành bắc trong quân doanh gấp trở về hầu bệnh, vừa vào cửa liền hướng tổ phụ nơi đó đi. Trường hoan khi cách năm sáu năm lần

đầu tiên nhìn thấy Lâm Thù Hàn, so trước kia ngăm đen chắc nịch, cũng càng điệu thấp trầm ổn.

Lâm Thù Hàn thấy trường hoan trường thành thủy linh linh đại cô nương, cũng là thốn thức không thôi.

Trường hoan bực ở Lâm phủ một tháng, ở đối ngoại tuyên bố lâm lão công gia thân thể khôi phục một chút lúc sau, năn nỉ Lâm Thù Hàn mang nàng đi ra ngoài đi bộ một vòng.

Lâm Thù Hàn từ trước đến nay yêu thương cái này so với chính mình tiểu hai ba tuổi biểu muội, hai lời chưa nói mang nàng đi thành nam trường đua ngựa lưu một vòng, sau đó vinh an phố Thao Thiết nhớ ăn một đốn.

Chỉ là ăn cơm trên đường, có hạ nhân tới bẩm báo nói là thánh thượng sốt ruột phái người tới tuyên, Lâm Thù Hàn vô pháp đành phải vội vàng rời đi.

Trường hoan đành phải một người đối với một bàn lớn tử đồ ăn phàm ăn, Lục Châu kéo kéo nàng góc áo, trường hoan đem nàng kéo đến bên cạnh ngồi xuống cho nàng thêm đồ ăn, sau đó tiếp tục ăn uống thỏa thích, không thể không nói nơi này đồ ăn là thật sự ăn ngon.

“Chủ tử, vị kia ôn Thừa tướng ở bên kia.” Lục Châu rốt cuộc không thể nhìn được nữa, nói khẽ với trường hoan nói.

Trường hoan nghe xong trong tay đang ở gặm đùi gà rút vào trong chén, vừa nhắc đầu liền có thể thấy Ôn Nhược Căn cười như không cười nhìn chăm chăm bên này.

Thao Thiết nhớ lâu hai phòng cùng phòng chi gian là dùng bích sắc rèm châu ngăn cách, không sơ không mật màn tuy rằng có vài phần lịch sự tao nhã, chính là cũng không tư mật, chính như Lục Châu có thể phân biệt ra Ôn Nhược Căn, mà Ôn Nhược Căn cũng có thể nhẹ nhàng nhìn đến chính mình.

Trường hoan nhìn nhìn đối diện cũng là một người, nghĩ trùng hợp như vậy gặp được Thừa tướng không bằng đi hàn huyền một phen cũng là tốt, liền lau tay nâng thân hướng đối diện đi đến, lưu Lục Châu một người ở chỗ cũ ăn cơm.

Ôn Nhược Căn nhường mào, duỗi tay giúp nàng vén rèm lên, trường hoan nói câu cảm ơn.

Trường hoan mặt mày đảo qua, gỗ đặc bàn tròn thượng trừ bỏ chung trà sạch sẽ, không giống chính mình bên kia tràn đầy. Lại xem kia trên bàn một ly trà đã không có nhiệt khí, nghĩ đến đã qua tới hồi lâu.

“Thừa tướng đại nhân hảo hứng thú, nghĩ đến Thao Thiết nhớ trà cũng là nhất tuyệt a!”

Trường hoan đánh giá một phen, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Ôn Nhược Căn cũng không thêm để ý, cầm trà mới ly cấp trường hoan châm trà.

“Trường hoan cô nương cũng là thập phần lịch sự tao nhã đâu.”

Trường hoan nghe xong một ngụm trà ấm thiếu chút nữa phun tới, nghĩ nghĩ vừa mới bắt lấy đùi gà bộ dáng, cảm thấy người này cũng thật là độc miệng.

“Ha hả, cũng thế cũng thế.”

Nói xong lúc sau hai bên lặng im, trường hoan cúi đầu nhấp trà, Ôn Nhược Căn không biết đi khi nào lại đây.

Trường hoan không biết hấn có gì vươn tay, vô ý thức sau này trốn rồi một chút.

“Người trên đầu có một mảnh lá con.” Ôn Nhược Căn cũng không ngại, chỉ chỉ trường hoan búi tóc.

Ân?

Nghi hoặc chi gian Ôn Nhược Căn đã đụng phải nàng búi tóc, trường hoan phản ứng lại đây một phen đẩy ra hẳn, ai ngờ Ôn Nhược Căn không có đứng vững, trực tiếp hướng phía sau đảo đi.

Trường hoan vội vàng đứng dậy đi kéo hẳn, ai ngờ kéo là kéo đến, nhưng là chính mình cũng bị tai ương. Sau này đảo đi đồng thời, nàng thấy một cái màu trắng thân ảnh cũng đảo hướng phía chính mình, nghĩ thầm thật là chết chắc rồi.

Ôn Nhược Căn không nghĩ tới trường hoan sẽ đến kéo chính mình, tuy rằng kết quả giống như không có khác biệt, nhưng là trong lòng chính là ấm áp mười phần, thoáng chốc một cái quay người ôm quá dài hoan vòng eo, sau này đảo đi.

Trường hoan chỉ nghe thấy kêu lên một tiếng, chính mình ngã vào Ôn Nhược Căn trên người. Phản ứng lại đây lúc sau, vội vàng luống cuống tay chân bò dậy.

Ôn Nhược Căn lấy lại bình tĩnh thuận thế ngồi dưới đất, đem trong tay kia phiến lá xanh tử cho nàng xem.

Trường hoan nguyên bản đỏ lên mặt tức thì dở khóc dở cười: “Có lẽ là cùng biểu huynh ở thành nam phi ngựa thời điểm không cẩn thận đụng tới lá cây.”

“Người đi đi!”

?? Trường hoan còn tưởng rằng chính mình nghe lầm.

Ôn Nhược Căn thấy nàng bất động, trường tay duỗi ra đem đặt ở trên ghế áo choàng khoác ở trên người, một tay căng mà lên xuyên thấu qua cửa sổ ngấm phong cảnh, chỉ để lại một cái bóng dáng cấp trường hoan.

Trường hoan cảm thấy không thú vị, bĩu môi, bỏ xuống biến hóa này khó lường nam nhân, trở lại chính mình phòng.

Chờ lại lần nữa từ đồ ăn trung ngưng đầu, đối diện đã không có một bóng người.

Tác giả có lời muốn nói: Không biết vì cái gì số lượng từ càng ngày càng ít...

6. Đệ Chương 6

Hôm sau, phủ Thừa tướng.

Ôn Nhược Cẩn đối với quản gia tới báo trường hoan đã đến cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn là làm nàng vào được.

Trường hoan lưu Lục Châu ở trước cửa chờ, sau đó bị đưa tới hậu viện trong đình, Ôn Nhược Cẩn đang xem thư, trước mặt là một ly phóng lãnh trà đặc, đem trong tay màu đỏ thể hộp phóng thượng bàn đá.

Ôn Nhược Cẩn thả thư, rất có hứng thú đánh giá trường hoan. Thời tiết nóng bức, nàng xuyên một thân màu xanh nhạt sa mỏng váy áo, một nửa tóc vẫn khởi, một nửa tự nhiên rũ xuống, lược gầy trướng ngổng mặt, mắt hạnh cong cong, nói cười yển yển chi gian như là một trận thanh phong thổi tan thử ý, rốt cuộc là cùng từ trước bất đồng.

Ôn Nhược Cẩn duỗi tay thỉnh người nhập tòa, trường hoan khom người ngồi xuống.

“Không biết trường hoan cô nương đến hàn xá là vì chuyện gì?” Ôn Nhược Cẩn liếc liếc trên bàn hộp đồ ăn, cầm trên bàn quạt xếp bang một tiếng mở ra.

Trường hoan thấy hản lời nói lạnh nhạt, có chút xấu hổ mà sờ sờ cái mũi, “Hôm qua ta thấy người thần sắc có dị, cho nên trở về hỏi biểu ca mới biết được Thừa tướng đại nhân mấy ngày trước đây bị thích khách đâm bị thương, thật sự lòng có áy náy, hôm nay tiến đến xin lỗi, còn thỉnh ôn Thừa tướng bao dung.”

“Nga, hôm qua trường hoan cô nương xác thật không cẩn thận nhào vào ôn mỗ trên người làm cho ôn mỗ bệnh tình tăng thêm, sau khi trở về phát hiện miệng vết thương đã một lần nữa xé rách ra thật nhiều huyết đầu.”

Trường hoan nghe xong hần ngữ khí ngả ngớn nói ra những lời này, lại xem hần ngồi ở chỗ này ổn nếu Thái Sơn, nếu không phải ngày hôm qua sau lại nàng lại quay lại đi nhìn đến trên mặt đất một chút vết máu, nhất định đối hần thương tình tỏ vẻ hoài nghi.

Tả hữu chính mình có sai, nhân gia cũng là hảo tâm giúp đỡ ai làm chính mình phản ứng quá độ đâu.

Trường hoan chỉ chỉ hộp đồ ăn, “Thừa tướng đại nhân, ngài xem ta cũng không phải đến không, phương diện này là ta một phen tâm ý, còn thỉnh Thừa tướng có thể quên hôm qua phát sinh sự tình.”

Trường hoan ý có điều chỉ, Ôn Nhược Căn không có khả năng nghe không hiểu.

“Trường hoan cô nương, không biết vì cái gì so với đại li Thừa tướng, tựa hồ đương cái Phò mã cũng không tồi a!”

Trường hoan nghe vậy quả thực phải quỳ, người này sẽ không tà ám thương thân đi. Hôm nay phân mỗi tiếng nói cử động đều làm người cảm giác quái quái, huống hồ Thừa tướng vừa thấy chính là mỗi người hướng tới quyền lực chỗ cao.

Nhìn nhìn Ôn Nhược Căn, nội tâm phát ra có phải hay không quá dễ dàng được đến đồ vật thường thường đều sẽ không được đến quý trọng a thốn thức.

“Thừa tướng đại nhân như thế tuổi trẻ đây hứa hẹn, cùng với đương cái không có thực quyền Phò mã không bằng tìm cái hồng nhan tri kỷ giải ngữ hoa, bằng không là ở ủy khuất Thừa tướng chính mình a. Ha ha ha.”

Trường hoan ý đồ làm cho thằng Ôn Nhược Căn loại này vắn vẹo tư tưởng, nhưng thấy Ôn Nhược Căn càng ngày càng đen sắc mặt, không thể không lấy xấu hổ tiếng cười kết thúc chính mình khuyên can.

Ôn Nhược Căn đột nhiên lộ ra thần bí tươi cười, “Bốn tướng lại cảm thấy nếu muốn giải mộng, kia liền sắm sửa cầu thú công chúa biến thành chính mình hồng nhan biết đã giải ngữ hoa cũng vẫn có thể xem là một loại giải quyết thượng sách.”

Ha hả a.

Trường hoan không lời nào để nói.

Từ ôn phủ hồi Lâm gia trên xe ngựa, nàng vẫn luôn suy nghĩ Ôn Nhược Căn rốt cuộc có ý tứ gì. Hẳn thích nàng? Chỉ bằng ít ỏi vài lần gặp được, sao có thể! Hẳn có khác mục tiêu? Kia trường công chúa gia đình nhà quận chúa đối hẳn đến là có vài phần ý tứ! Tưởng phá đầu nghĩ không ra, đành phải từ bỏ.

Mới vừa bước vào Lâm gia, liền thấy Lâm Thù Hàn một thân kính trang đi ra, mặt sau còn đi theo một cái đồng dạng trang phục nam nhân, này thân quần áo, người này nàng đều không có gặp qua, này đây vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lâm Thù Hàn.

Lâm Thù Hàn thấy nàng ngây ngốc, để sát vào nàng lỗ tai thấp giọng chủ động mở miệng: “Hoàng Thượng ngày hôm qua khẩn cấp chiếu ta vào cung, đem ta từ quân doanh điều vào cấm quân, ta hôm nay tiến đến báo cáo công tác.” Nói xong lúc sau liền vội vội vàng vàng rời đi, lưu lại vẻ mặt hỗn độn Nhiếp Trường Hoan.

“.....”

Cấm quân? Đó là trực tiếp bảo vệ hoàng cung quân chủ lực, là Hoàng Thượng thân binh, Nhiếp Dục đem Lâm Thù Hàn điều nhập cấm quân?

Đây là cái gì thao tác?

Ngày này trường hoan bị các loại tin tức tạp đầu vầng mắt hoa, đợi cho bình tĩnh lại mới bắt đầu tinh tế cân nhắc.

Này một tháng, trung dừng công bị Hoàng Thượng tuyên bố thân nhiễm bệnh nặng, chính mình bị dẫn ra trong cung, Thừa tướng bị thích khách đâm bị thương, Lâm Thù Hàn tòng chinh bắc quân doanh điều nhập cấm quân.....

Trong lòng có chút ý tưởng, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, ở Lâm gia lại dần độn qua nửa tháng, trong cung truyền đến Hoàng Hậu bị phế tin tức.

Tác giả có lời muốn nói: Đặc biệt đoán, che mặt

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]
Thiên Lí Châu
www.dtv-ebook.com

7. Đệ Chương 7

Trường hoan không hiểu ra sao bị tiếp tiến cung, ở Sương Thanh Điện đã hai ngày mới hiểu biết sự tình tiền căn hậu quả, nguyên lai trước mặt hoàng thượng bệnh nặng là bị Hoàng Hậu hạ độc gây ra, Nhiếp Dục biết sau vẫn luôn âm thầm giám thị Trịnh thị, sau lại Ôn Nhược Căn vì Hoàng Thượng dâng lên kế sách làm làm Hoàng Thượng phụ tá đắc lực trung dũng kích thước chuẩn bệnh, suy yếu Hoàng Thượng lực lượng, làm Hoàng Hậu thả lỏng cảnh giác.

Lúc sau Hoàng Hậu vì làm chính mình nhi tử sớm một chút xưng đế, dục phái thích khách ám sát, kết quả Ôn Nhược Căn ở hiện trường bảo hộ Nhiếp Dục, lúc sau đó là Hoàng Thượng điều Lâm Thù Hàn nhập cấm quân khống chế cấm quân trung phản đồ, nhất cử phá hủy Trịnh thị âm mưu.

Trường hoan lại bị truyền triệu.

Chiêu Dương điện, Ôn Nhược Căn đứng ở Nhiếp Dục trước mặt, tựa một cây thanh trúc.

Trường hoan bị tiến cử đi, trong điện Nhiếp Dục cùng Ôn Nhược Căn, một người ngồi ở long ý, một người đứng ở điện hạ phía bên phải, hai bên lặng im, tự mang nghiêm túc không khí.

Trường hoan bái kiến phụ hoàng lúc sau, lại khom người đối Ôn Nhược Căn hành lễ, lúc sau lắng lặng chờ đợi bên dưới.

“Vừa mới ôn khanh hướng trầm nhắc tới đối với người cố ý, trầm cảm thấy trường hoan cũng đến kết hôn tuổi tác, trầm có thể hạ nói ý chỉ, không biết trường hoan thấy thế nào?” Nhiếp Dục mỉm cười đối trường hoan nói.

Trường hoan nghe nói về sau, trong lòng rất là khiếp sợ, đến không có liên tục lâu lắm, rồi sau đó nhìn nhìn đứng ở một bên Ôn Nhược Căn, trên mặt hiện lên một chút đỏ mặt ý, nhìn dáng vẻ đến thật là tình chàng ý thiếp, xúc động nữ nhi gia tâm sự, “Đa tạ phụ hoàng, trường hoan có thể gả dư ôn Thừa tướng là trường hoan phúc phận, há có không muốn chi lý.”

Tuy rằng trên mặt cười hì hì, nhưng trường niềm vui tưởng chính là dù sao nghe hẳn nói là sớm đã định rồi, cùng với cự tuyệt làm cho nan kham, không bằng vô cùng cao hứng tiếp được.

Quả nhiên, Nhiếp Dục vừa nghe ha ha sang sáng cười vài tiếng, không khí lập tức lỏng không ít.

Một phen việc nhà lúc sau liền thả hai người, trường hoan đi theo Ôn Nhược Căn đi ra ngoài, chờ đến một chỗ không người địa phương mới mở miệng: “Cho nên ta là người lập công Hoàng Thượng đối với người ban thưởng?” Giống cái vật phẩm giống nhau, người thích liền tùy tay cho người cái loại này, ta cảm thụ tính cái gì, bất quá là có thể giấu ở trong lòng không cần suy xét thôi.

“Nói đúng ra, là ta hưởng Hoàng Thượng chủ động thảo muốn tứ hôn.” Cho nên ta thích người, cũng không phải đem người coi như vật phẩm.

“Vậy người vì sao phải hại ta?” Sớm biết rằng tùy Trịnh sau tâm nguyện gả cái phạm phu tục tử, nào còn sẽ ra như vậy một tử sự tình.

“Bởi vì ta ái người a.”

“.....” Bởi vì yêu ta cho nên hại ta? Đây là cái gì logic?

Trường hoan vẫy vẫy tay, quyết đoán rời đi, này hôn sự cũng là chính mình mở miệng đáp ứng rồi, nàng không nghĩ nói lại nói có quan hệ bất luận cái gì sự tình.

Nàng không có nhìn đến phía sau Ôn Nhược Căn cô đơn ánh mắt.

Mới từ Chiêu Dương điện trở về không lâu, thánh chỉ liền tới rồi Sương Thanh Điện.

Mười tháng sơ sáu, hành đại hôn chi lễ. Hiện tại là bảy tháng nhập nhị, ly đại hôn chỉ có hai tháng.

Yên lặng chờ đợi gả chồng hai tháng trung, thiên dần dần lạnh xuống dưới, đều nói thất nguyệt lưu hỏa chín tháng thụ y, một tầng tầng xiêm y mặc vào thân, nàng cảm thấy chính mình đều mau bị áp hít thở không thông.

Mấy ngày này, Nhiếp Dục tặng rất nhiều lãng la tơ lụa cùng châu báu trang sức, so trước kia bất luận cái gì một lần đều nhiều, trường hoan không biết đây là tính bồi thường vẫn là thương hại, cái này làm cho nàng càng thêm đau đầu.

Nàng khát vọng tình thương của cha, trước kia chưa từng có được đến quá, hiện tại tương lai cũng sẽ không có.

Nàng lại đi lầu canh, đi ngang qua đào viên thời điểm mãn vườn chỉ có đào diệp nhan sắc, màu xanh lục trung còn nhiễm điểm điểm hoàng ban, mùa thu đã tới rồi. Nhớ tới kia chi đào hoa, trên mặt nhưng thật ra nhiều vài phần ý cười.

Trở về ở một cái chuyển biến chỗ, hai thanh âm từ một bên truyền ra tới, mặc danh có điểm quen tai, là đình nhã quận chúa cùng tĩn tuệ công chúa.

“Người nói này Nhiếp Trường Hoan có cái gì hảo, hoàng đế cậu thế nhưng đem nàng chỉ cho Ôn Nhược Căn, kia chính là trên triều đình nhân vật phong vân a.” Thanh âm này rõ ràng là đình nhã, còn mang theo khốc ý, trù trù khốc khốc.

“Được rồi. Phụ hoàng ý chỉ há nhưng tùy ý suy đoán, đi nhanh đi.” Nàng là Trịnh thị thân sinh nữ nhi, hiện tại Trịnh thị rơi đài, nàng tuy rằng không có đã chịu liên lụy, nhưng chung quy là không có địa vị.

Trường hoan đám người rời đi mới tiếp tục đi đường, cùng này khắp thiên hạ người cũng không biết là Ôn Nhược Căn khẳng khẳng muốn cưới a.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

8. Đệ Chương 8

Thiếu nữ một thân màu hồng phấn váy áo ngồi ở trên giường, bay lên không hai chân lang thang không có mục tiêu mà lắc lư, trên đầu cầm một đóa phấn nộn đào hoa, một đôi hạnh hoa mắt ánh mắt thanh triệt, chợt vừa thấy chính là một bộ cảnh đẹp ý vui cảnh tượng.

Đương nhiên nếu xem nhẹ chung quanh lung tung rối loạn hoàn cảnh nói.

Lục Châu né qua tứ tung ngang dọc bàn ghế đi qua đi, cao giọng nói: “Chủ tử, hoàng thượng tới.”

Trường hoan nghe vậy rất là nghi hoặc, không nói gì nhìn chăm chăm Lục Châu xem, như là ở tự hỏi người này chính mình hay không nhận thức.

Nhiếp Dục vừa bước vào đi liền nhíu nhíu mày, hẳn là nghe được trường hoan phát bệnh tin tức chạy tới. Chính là nhìn đến như thế hỗn loạn cảnh tượng, thật sự không vui.

Ai ngờ còn có càn lệnh người đột nhiên không kịp phòng ngừa, trường hoan nhìn đến Nhiếp Dục tiến vào như là phát hiện cái gì, trực tiếp cầm chủ tử hương Nhiếp Dục bên này xông tới.

Ở Nhiếp Dục kêu người hộ giá thời điểm, trường hoan lại đột nhiên ném chủ tử ngòi xồm đi xuống, đôi tay ôm chân ô ô nuốt nuốt khóc lên.

Thịnh xương tráng lá gan đi qua đi, một cái thủ đao rơi xuống, trường hoan đột nhiên không có thanh âm.

Sương Thanh Điện tấm điện.

Ôn Nhược Căn thật cẩn thận đem chén thuốc rót tiến trường hoan trong miệng, giờ phút này nàng còn ở hôn mê. Hôm qua Hoàng Thượng hạ triều sau trực tiếp làm người thông tri hẩn đi hậu cung một chuyến.

Hẩn sau khi nghe ngóng mới biết được trường hoan lại tái phát bệnh tâm thần bệnh, nhớ tới trừ tịch cung yến thượng trường hoan một phen hành vi, đã là tức giận lại là buồn cười.

Khi đó hẩn vừa mới quan bái Thừa tướng, không người dám tới bắt chuyện, một người ngồi ở đường thượng uống rượu, trước mắt liền có một bóng hình lung lay qua đi trực tiếp ngồi xổm chính mình phía sau mặt cây cột nơi đó, sau lại bị Hoàng Hậu trực tiếp phái người kéo đi xuống.

Kỳ thật còn rất thảm.

Trường hoan vừa mở mắt, lọt vào trong tầm mắt đó là một trương quen thuộc mặt, treo lệnh người không thể nắm lấy tươi cười, theo bản năng muốn tiếp tục trang bệnh.

Ôn Nhược Căn sớm đã đoán trước đến, nhấp miệng cười: “Người đương đào hoa tinh cũng còn rất đáng yêu.”

Trường hoan nháy mắt mộng bức.

Người này cái gì phá ánh mắt, này đều có thể nhìn ra sơ hở.

“Người chừng nào thì phát hiện?”

“Trừ tịch cung yến.”

Trừ tịch? Hẩn ở? Chẳng lẽ là chính mình nhập diễn quá sâu, xem nhẹ người chung quanh? Trường hoan có điểm hoảng.

Ôn Nhược Căn thấy nàng ngây ra như phỗng, duỗi tay xoa xoa nàng tóc, “Người yên tâm, việc này người biết ta biết. Chỉ cần người an tâm gả dư ta,

ta liền giúp người bảo thủ bí mật. Rốt cuộc, khi quân chính là tội lớn.”

Trường hoan chất phác gật đầu, quần chặt chính mình tiểu chặn. Nàng vốn dĩ tưởng nếu là Ôn Nhược Căn biết nàng có bệnh hơn phân nửa sẽ chủ động từ bỏ cái này tứ hôn, ai biết hẳn thế nhưng đã sớm biết, thất sách thất sách.

Không dám tái sinh sự tình, trường hoan bình bình tĩnh tĩnh tiếp nhận rồi sự thật này. Ở Nhiếp Dục cho phép hạ, trường hoan mang theo Lục Châu còn có một đám người lại về tới Quốc công phủ ở mấy ngày, xem như về nhà mẹ đẻ dừng lại.

Lâm lão phu nhân thấy nàng đổi chính mình hôn sự không quá thân thiện, lôi kéo nàng đi tĩnh an chùa cầu phúc. Đại li tôn trọng Phật gia, tĩnh an chùa là đại li lớn nhất tiếng tăm vang dội nhất chùa miếu, từ trước đến nay hương khói thịnh vượng.

Nàng không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Ôn Nhược Căn, nghi hoặc nhìn mắt Lâm lão phu nhân, ai ngờ nàng thế nhưng lãnh nha hoàn rời khỏi đi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại, chỉ dư trường hoan cùng hẳn hai người ở trong sương phòng.

Ôn Nhược Căn ngồi ở trong phòng trúc trên giường, duỗi tay chiêu nàng qua đi, khoe miệng còn có vài phần ý cười.

Trường hoan mỗi lần cùng hẳn ở chung đều cảm thấy có chút xấu hổ, ở biết hẳn vẫn luôn biết chính mình ở diễn kịch lúc sau càng là như thế, đứng ở nơi đó chính là dòi không ra bước chân hướng hẳn đi đến.

Vẫn là Ôn Nhược Căn đi tới dắt nàng, mãi cho đến hai người ngồi xuống tay đều không có buông ra. Trường hoan nhìn hai người mười ngón tay đan vào nhau đôi tay, đột nhiên cảm thấy yết hầu có điểm làm, không tự giác nuốt nước miếng một cái.

Ý thức được như vậy thập phần thân mật, một mặt màu đỏ lơ đãng bò lên trên trường hoan lỗ tai, liền đôi tay giao nắm địa phương cũng giống ấn dấu khối bàn ủi giống nhau năng người không cạn.

Nàng muốn tránh thoát, Ôn Nhược Căn nhìn ra nàng ý đồ làm điểm sức lực, không làm nàng thực hiện được. Trường hoan giãy giụa không có kết quả cũng bình tĩnh lại, tả hữu khí chính là chính mình, xem bên cạnh người nọ chính là khí định thần nhàn thực.

Ôn Nhược Căn chờ nàng bình tĩnh lại, đem mười ngón tương nắm tay buông ra, cũng không làm nàng thu hồi đi liền lại bắt lấy.

“Hoan hoan, người hẳn là muốn dần dần thói quen ta, tựa như hiện tại giống nhau.”

Trường hoan nghe thấy hẳn kêu chính mình “Hoan hoan” cũng đã có điểm không thói quen, trời biết hẳn nghĩ như thế nào, chính mình chẳng qua là không có biện pháp mới không thể không tiếp thu cùng hẳn dặt tay, như thế nào chính là thói quen.

Ôn Nhược Căn thấy nàng phản ứng, xoay cái đề tài ôn nhu ra tiếng: “Người mười ba tuổi ở đàm càn là không phải cũng phát quá một lần bệnh?”

Trường hoan gật gật đầu, đó là bốn năm trước mùa đông nàng không biết vì sao liền đã phát bệnh tâm thần bệnh, chờ nàng tỉnh táo lại khi là tại hành cung một chỗ hẻo lánh đời tổn thương tường thành nơi đó, còn có người hảo tâm cho nàng khoác thân áo choàng, chờ trộm bò lại đến hành cung dơ loạn quần áo trang điểm còn dọa Lục Châu nhảy dựng.

Ôn Nhược Căn tiếp tục nói: “Khi đó ta bị trong nhà người đuổi giết, vẫn luôn chạy trốn tới đàm càn, sau lại liền gặp người, khi đó còn không biết người ở sinh bệnh, nhưng là ở ta tránh né đuổi giết khi rớt nhập thợ săn thiết trí bắt thú bẫy rập khi, là người đã cứu ta. Lần đầu tiên ở đỡ an phòng cửa thành gặp mặt thời điểm, ta cũng không có nhận ra người tới,

bởi vì ta bốn năm trước ta cũng không có thấy rõ ràng người dung mạo, nhưng là trừ tịch cung yển thượng người một tuồng kịch, ta mới biết được là người.”

Trường hoan không nghĩ tới chính mình phát bệnh còn sẽ cứu người, bất quá nhân gia một cái Thừa tướng đoạn không có lừa gạt người khác đạo lý, nghĩ đến thật là chính mình chó ngáp phải ruồi cứu một cái mệnh cũng chưa biết được.

Trường hoan từ sương phòng ra tới, liếc mắt một cái thấy Lâm lão phu nhân đang ngồi ở đình hóng gió cùng tĩnh an chùa trụ trì phương trượng nói chuyện phiếm, liền ngoan ngoãn mà đi qua đi đứng ở một bên nghe Phật lý.

Nghe được vụng vụng hồ hồ, một hồi Phật gia lý luận rốt cuộc kết thúc.

Trường hoan đỡ bà ngoại trở về, trên xe ngựa, Lâm lão phu nhân thấy cháu ngoại nữ vẻ mặt muốn hỏi lại không nghĩ hỏi rồi rấm thần sắc, chủ động mở miệng: “Ta nhưng không có cùng nếu cần thông đồng, lần này tương ngộ là ngẫu nhiên. Dem người đưa đến sương phòng cũng là vì ta cùng với hần ở hậu viện có gặp mặt một lần, lại cùng ta một phen nói chuyện với nhau, ta mới dẫn cho người hai gặp mặt cơ hội.”

Trường hoan hiểu rõ, chỉ là trong lòng nghĩ “Kia hần vì cái gì sẽ xuất hiện ở tĩnh an chùa đâu?”

“Hần mẫu thân ở tĩnh an chùa xuất gia, hần mỗi năm đều sẽ đến thăm một phen, nghĩ đến chỉ là vừa vụn vừa khéo thôi.” Lâm lão phu nhân thấy nàng lẩm bẩm tự nói, cho nàng bổ sung.

Trường hoan không nghĩ tới chính mình thế nhưng đem trong lòng suy nghĩ nói ra, ha ha vài tiếng đem cái này đề tài cấp lẩn lộn qua đi, chỉ là nàng đối ôn gia tình huống giống như một chút đều không hiểu biết a.

Tác giả có lời muốn nói: Bổ sung một chút

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

9. Đệ Chương 9

Chín tháng đế, Thượng Y Cục tới đưa thành hôn lễ phục. Mũ phượng khăn quàng vai, long trọng phi thường, trường hoan thử thử chỉ lượng hiểu rõ một lần lễ phục thế nhưng còn thực vừa người.

Chỉ là nghe nói còn muốn chính mình tự mình đem Ôn Nhược Căn hôn phục đưa đến hãnh trong phủ khi, tâm tình liền không như vậy mỹ lệ.

Bất quá đây cũng là nàng lần đầu tiên đến nhà hãnh, xuống xe ngựa vừa hỏi người hầu mới biết được Ôn Nhược Căn thế nhưng không ở, vốn dĩ tưởng buồng đồ vật liền đi, sau lại lại nghĩ đến chính mình ở cái này địa phương sinh hoạt tổng muốn hiểu biết một chút địa phương tình huống, vì thế xoay cái cong ở các góc chuyển động.

Này vừa chuyển du mới biết được phủ Thừa tướng thật là không giống bình thường, chiếm địa diện tích thế nhưng so Lâm gia lớn gấp đôi không ngừng, đình đài lầu các, núi giả hồ nước, không có chỗ nào mà không phải là đan xen có hứng thú, cho dù là ở phòng thu thời tiết, vạn vật khô vàng, cũng cực kỳ giống tranh thủy mặc.

Huống chi bồn hoa bên còn có vài cọng cúc hoa hợp với tình hình, chói lợi, mắt sáng khăn. Đến thật là cái ái hoa người!

Trường hoan vòng đi vòng lại thế nhưng dùng nửa canh giờ, trở lại phòng khách quát lên điên cuồng thủy. Lục Châu thấy nàng như thế, vội vàng khuyên nàng chậm một chút uống.

Trường hoan uống no rồi thủy mới vừa buông cái ly, Ôn Nhược Căn liền đi đến, thấy nàng bởi vì vừa mới uống nước mà phỉm thủy quang no đủ môi

sắc, nhượng mày.

Trường hoan thấy hấn đã trở về, đôi mắt quét quét một bên trên bàn lễ phục, “Đại hôn lễ phục, ta cho người đưa lại đây.”

“Ân.” Ôn Nhược Căn lơ đãng nhìn lướt qua, xoay người phân phó mặt sau theo vào tới phó tử, “Đưa đến ta trong phòng đi.”

“Ta đây liền đi trước.” Trường hoan đứng lên vỗ vỗ tay, chuẩn bị công thành lui thân.

“Ta còn muốn thử một lần xem lễ phục hợp không thích hợp.” Chợt nghe đến Ôn Nhược Căn nói chuyện.

“Cho nên.....” Trường hoan oai oai đầu.

“Cho nên người phải chờ ta thử qua lúc sau mới có thể đi a.”

Trường hoan vừa nghe cũng là, nếu không thích hợp còn phải trở về sửa, chính mình thuận đường liền có thể mang về Thượng Y Cục sự, xác thật không cần như vậy phiền toái lại từ Ôn Nhược Căn cầm đi.

Chỉ là trường hoan nhìn bị người nắm chặt thủ đoạn, nghĩ thầm người này thật đúng là trước lạ sau quen, một đường đi qua đi, trường hoan bị Ôn Nhược Căn kéo vào phòng, Lục Châu đám người thức thời mà không có theo tới.

Trường hoan đánh giá một chút, nơi này hấn là Ôn Nhược Căn phòng ngủ, phòng rất lớn, lấy màu xanh đen trang trí là chủ.

Ôn Nhược Căn lấy quá đặt lên bàn khay, đi vào bình phong thay quần áo, trường hoan nhàm chán ngồi uống nước. Chỉ chốc lát sau, trong tầm mắt liền nhiều một mặt màu đỏ.

Nhìn quen Ôn Nhược Căn luôn là một thân bạch y, này màu đỏ lễ phục vẫn là lần đầu tiên thấy hấn trên người có khác nhan sắc, cổ tay áo cổ áo khâu vá tơ vàng tuyến rực rỡ lấp lánh, quý khí mười phần.

Cổ áo có chút phiến chiết, trường hoan thấy hấn không có phát giác, đứng dậy đi qua đi giúp hấn sửa sang lại, Ôn Nhược Căn so nàng cao hơn hơn nửa đầu, trường hoan còn điểm nhón chân.

Ấm áp hô hấp đánh vào trên cổ, Ôn Nhược Căn trất trong chốc lát, như vậy thật đúng là như là lão phu lão thê sinh hoạt hằng ngày, vì thế tùy ý nàng giúp hấn lý quần áo.

Trường hoan phiến hảo cổ áo còn giúp hấn đè ép áp trên quần áo nếp uốn, vừa muốn thối lui khi, Ôn Nhược Căn hướng nàng bên này nghiêng nghiêng đầu, hơi lạnh môi không thể tránh né gặp phải trường hoan gương mặt.

Xoát một tiếng, trường hoan trên mặt bạo hồng, bên tai đều mau đốt trời. Tuy rằng nói Ôn Nhược Căn là chính mình vị hôn phu, hơn nữa chính mình đối hấn cũng có một ít mông lung hảo cảm, chính là phía trước hai người thân mật nhất thời điểm cũng chính là tĩnh an chùa mười ngón tương nắm dặt tay, tuy rằng là không cần thận chính là môi đối chính mình gương mặt cọ qua cũng là thực ngưng ngưng.

Ôn Nhược Căn cũng là không nghĩ tới sẽ, sừng sốt trong chốc lát, làm bộ ho khan một tiếng, hỏi trường hoan: “Này lễ phục thế nào?”

“Còn có thể.” Kỳ thật là thực hảo, chỉ là khen thưởng người khác từ trước đến nay không phải trường hoan cường hạng, nàng chết cũng nói không nên lời câu nói kia.

Ôn Nhược Căn xem nàng phản ứng liền biết cũng không tệ lắm, cười cười đi thay quần áo. Trường hoan thấy hấn rời đi vội vàng dùng lạnh tay đi chạm vào chính mình mặt, ý đồ hàng một chút ôn.

Chờ Ôn Nhược Căn lại lần nữa ra tới khi, trường hoan đã hạ nhiệt độ hàng không sai biệt lắm, thấy Ôn Nhược Căn lại là một thân bạch y, có chút tò mò hỏi: “Người thực thích tố sắc?”

“Nga, dùng cái gì thấy được?” Ôn Nhược Căn nhường mày, thuận thế ngồi xuống, dựa gần trường hoan.

“Ta thấy người ngày thường luôn là bạch y thêm thân, trong phủ bố trí không phải màu đen chính là màu xanh lá, ngay cả trang trí đều là hắc bạch tranh thủy mặc cùng bảng chữ mẫu, cho nên cảm thấy người thích này đó thanh nhã nhan sắc.” Trường hoan triệt để tinh tế số tới.

“Ân, ta thiên hảo tố nhã nhan sắc, nhưng mắt sáng nhan sắc cũng không bài xích, cho nên thích hoa cỏ. Đến nỗi trong phủ trang trí bố trí đều là dựa theo ta mẫu thân yêu thích tới, bất quá nàng quanh năm suốt tháng cũng trụ không được mấy ngày.” Ôn Nhược Căn thấy nàng có tâm hiếu biết chính mình, trong lòng thật là cao hứng, cũng không cất giấu.

Trường hoan thấy hăn đối chính mình cũng không kiêng kị, châm chước mở miệng: “Ta lần trước nghe bà ngoại nói mẫu thân người ở tỉnh an chùa.”

“Ân.” Ôn Nhược Căn đổ chén nước nhấp nhấp, “Nhà ta tình huống tương đối phức tạp, phụ thân là kiếm nam nói ngữ sử ôn an, mẫu thân cùng phụ thân là liên hôn, quy y Phật môn rất nhiều năm, trong nhà còn có một cái di mẫu huynh đệ, ta mấy năm trước chính là bị hăn đuổi giết mới chạy trốn tới đằm càn gặp được người.”

Ôn Nhược Căn nhẹ nhàng băng quơ kia đoạn trải qua, cho dù đã vân đạm phong khinh, trường hoan vẫn là nghe ra sinh hoạt gian nan, nhớ tới chính mình trải qua tức khắc có cộng minh.

Ôn Nhược Căn thấy nàng rũ xuống đôi mắt, gục xuống đầu, duỗi tay xoa xoa nàng tóc, không tiếng động an ủi.

Trường hoan ngẩng đầu liếc mắt một cái liền đâm vào một loan hồ sâu dường như đôi mắt bên trong, trước mắt mặt một chút một chút chậm rãi phóng đại, cuối cùng môi cùng môi lẫn nhau trọng điệp. Ôn Nhược Căn duỗi tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Trường hoan mở to hai mắt nhìn, hiển nhiên bị khiếp sợ tới rồi, một đôi tay vô thức mà nắm chặt. Ôn Nhược Căn thấy nàng như thế ngây ngô đáng yêu phản ứng, không tự giác vươn đầu lưỡi liếm liếm trường hoan môi, sợ dọa đến nàng không dám lại tiến thêm một bước, cọ tới cọ lui một hồi lâu mới buông ra nàng.

Trường hoan sớm đã trên mặt bạo hồng, lỗ tai cũng sung huyết lợi hại, cảm giác đều sắp tự cháy, tinh thần cũng không biết bay tới mấy vạn dặm xa, chỉ nghe được bên người người ở lẩm bẩm chút cái gì, nhưng chính là không có nghe rõ.

“Hồi hồn sao.” Ôn Nhược Căn ở nàng trước mặt vẫy vẫy tay.

Trường hoan phục hồi tinh thần lại, nghi hoặc nói: “A, người nói cái gì?”

“Ta nói kia lễ phục đai lưng có chút khẩn, còn phải làm Thượng Y Cục lại sửa sửa.” Ôn Nhược Căn hừ nhẹ một tiếng, lặp lại một lần vừa mới nói.

“Nga, tốt.” Trường niềm vui không ở nào mà trả lời hần. Nàng không biết hần vì cái gì trước trong chốc lát còn ở thân nàng, lập tức liền có thể thần sắc đạm nhiên mà đề cập một khác sự kiện, dù sao nàng là làm không được như vậy.

Trường hoan bình tĩnh một chút mới rời đi Ôn Nhược Căn phòng, lại mang theo Ôn Nhược Căn lễ phục ngồi trên hồi cung xe ngựa, Lục Châu nhìn nàng vẻ mặt đỏ bừng, cười giàu có thâm ý.

Chờ đến trường hoan rời đi trong phủ, Ôn Nhược Căn mới thở phào nhẹ nhõm xoa xoa nóng nảy tim đập, trời biết chính mình vừa mới bình tĩnh

mặt hạ nội tâm là có bao nhiêu khăn trương a.

Hồi tưởng khởi vừa mới cảnh tượng, Ôn Nhược Căn theo bản năng sờ sờ miệng mình, bất quá nữ hài mềm mại ngọt ngào miệng ăn lên cảm giác cũng không tệ lắm.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

10. Đệ Chương 10

Đại hôn ngày đó, trường hoan trời còn chưa sáng đã bị kéo tới trang điểm chải chuốt, bởi vì mẫu thân mất sớm không người chúc phúc, Nhiếp Dục trước một ngày kêu Lâm lão phu nhân tiến cung bồi trường hoan.

Giờ phút này trường hoan ở Lâm lão phu nhân “Một sơ sơ đến cùng, nhị sơ sơ đến đuôi, tam sơ cử án tề mi” chải đầu chúc phúc trong tiếng, đỏ hốc mắt.

Chải một cái phức tạp búi tóc, thay hôn phục, che khăn voan, ở một mảnh vui mừng chúc phúc thanh cùng lạt bá tỏa nột trong tiếng, trường hoan ngồi trên kiệu liễn, tới rồi cửa nam khẩu bái biệt Nhiếp Dục, từ Ôn Nhược Căn tiếp nhận một đường đỗi thừa xe ngựa thẳng đến đờ an phường phủ Thừa tướng.

Hôn lễ thanh thế to lớn, Ôn Nhược Căn phụ thân từ kiếm nam nói trở về, Ôn Nhược Căn mẫu thân cũng từ tĩnh an chùa tới rồi, chỉ là hai người từ đầu tới đuôi không có bất luận cái gì giao lưu.

Hành quá lớn lễ lúc sau, trường hoan bị dắt đến hôn phòng, Ôn Nhược Căn bị lưu tại đại đường đãi khách.

Đêm dài, trường hoan chờ tới say mèm tân lang. Ôn Nhược Căn uống nhiều vài chén rượu, mắt say lờ đờ mê ly, trên quần áo toàn là mùi rượu, trường hoan cũng bất chấp lễ nghĩa, chính mình đem khăn voan xốc lên, đứng dậy tới đờ dựa cửa phòng Ôn Nhược Căn.

Ai ngờ Ôn Nhược Căn lập tức đem toàn thân lực lượng đều tá tới rồi trường hoan trên người, trường hoan cố hết sức đem người đờ đến trên

giường, nhìn trước mắt cảm giác say lên mặt không phải thực thoải mái người, lại nhìn nhìn trống rỗng sớm đã đóng lại phòng, nhận mệnh mà tẩm ướt khăn cấp Ôn Nhược Căn lau mặt.

Nàng cùng hẳn từ hôm nay trở đi chính là phu thê, tổng muốn tấn phu thê nghĩa vụ, mà đương hảo một cái thê tử là trường hoan hiện tại nhiệm vụ.

Trường hoan cho hẳn lau mặt cố hết sức mà cho hẳn cởi trói buộc áo ngoài, xả quá chần cho hẳn đắp lên, xoay người đem khăn cùng chậu nước thả lại chỗ cũ.

Chờ trường hoan rửa mặt xong quay lại tới khi, Ôn Nhược Căn không biết khi nào đã tỉnh táo lại, ngồi ở trên giường nhìn chính mình phương hướng.

Trường hoan lúc này ăn mặc rộng thùng thình ngủ khi trung y, có loại bị nhìn thấu xấu hổ. Một bước nhỏ một bước nhỏ dịch hướng trước giường, trường hoan đang ở trong lòng xây dựng trung, chỉ nghe thấy Ôn Nhược Căn thanh âm truyền đến, mang theo vài phần ý cười: “Người là muốn đâm chết con kiến sao?”

Ân? Trường hoan phản ứng lại đây, trong lòng càng thêm khẩn trương, hai tay không tự giác trào nhú góc áo.

Ôn Nhược Căn xem nàng phản ứng, trong lòng mạc danh có chút trêu cợt sung sướng cảm, chờ đến trường hoan chậm rì rì dịch lại đây, mới mở miệng nói: “Ngủ đi.” Tiếp theo cũng không xem trường hoan phản ứng, liền xốc lên chần tiếp tục nằm đang tới gần bên trong một bên, nhắm hai mắt lại.

Trường hoan thư khẩu khí nơm nớp lo sợ bò lên trên giường xốc lên chần một khác giác chui đi vào, cách hẳn khoảng cách xa có thể lại nhét vào hai người, âm thầm may mắn này giường cũng đủ khoan.

Ôn Nhược Căn nguyên bản năm tháng, bên người nhiều nói nhợt nhạt tiếng hít thở, trong lòng thật là kỳ dị, không phải thực thói quen, xoay người mặt hướng sườn nghiêng ngủ.

Cứ như vậy ngoại sườn chần bông đã bị cuốn qua đi, trường hoan sợ đông lạnh lợi hại, không tự giác hướng bên trong rụt một chút, may mắn Ôn Nhược Căn không có lại động, bằng không nàng cảm thấy sẽ bị đông chết ở mười tháng.

Vút lại hai người cùng giường xấu hổ, buồn ngủ dâng lên, trường hoan ngáp một cái, lâm vào mộng đẹp. Đến là Ôn Nhược Căn nghe bên người cách đó không xa đều đều hô hấp, thật lâu không có ngủ.

Năng sớm mờ mờ, trường hoan tỉnh lại khi mở mắt ra lọt vào trong tầm mắt đó là một mảnh trắng tinh vật liệu may mặc còn có ấm áp hơi thở thanh đánh vào bên tai.

Giật giật tay, mới phát hiện chính mình thế nhưng không biết khi nào ôm Ôn Nhược Căn eo, ngẩng đầu vừa thấy thế nhưng là một mảnh hồng màn lụa, lại quay đầu phát hiện chính mình ly ngày hôm qua ngủ chỗ đó cách xa vạn dặm xa.

Trường hoan khóc không ra nước mắt, nghĩ đến là ban đêm lãnh chính mình không tự giác hướng nguồn nhiệt thấu kết quả, thừa dịp người còn không có động tĩnh, tưởng lùi về đến nguyên lai địa phương, ai biết Ôn Nhược Căn thế nhưng xoay người trọn tròn mắt nhìn về phía chính mình.

Trường hoan đối với hấn giả cười, một chút buồn ngủ cũng đã không có, đơn giản rời giường rửa mặt chải đầu, thấy Ôn Nhược Căn cũng đi lên, liền kêu Lục Châu hầu hạ. Tân tức phụ thần khởi cấp cha mẹ chồng phụng trà là quy củ, nàng không thể rối loạn quy củ làm người khua môi múa mép.

Ai ngờ mới ra môn, liền có hạ nhân tới báo, nói là ôn lão gia cùng ôn phu nhân đều đã suốt đêm xuất phát. Trường hoan vẻ mặt nghiêng ngả mà nhìn

ra tới Ôn Nhược Căn, người sau hiển nhiên cũng nghe đến tin tức, chỉ là một chút khiếp sợ kinh ngạc thần sắc đều không có.

Không có cha mẹ chồng phụng dưỡng, trường sung sướng đến thanh nhàn. Ở trong phủ đãi nửa ngày liền nhịn không được hưởng Lâm phủ chạy. Lâm lão đã hoàn toàn lui ra tới, bởi Lâm lão phu nhân ở trong sân uống trà phơi nắng.

Trường hoan đi qua đi còn dọa nhị lão nhảy dựng, bởi vì vừa mới nàng không làm hạ nhân bầm báo. Mấy người nói nói cười cười, trường hoan còn ở Lâm phủ ăn trà bánh, cùng nhau thưởng cúc hoa.

Thẳng đến Lâm Thù Hàn trở về, Lâm lão phu nhân nhắc tới, trường hoan mới đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có một cái tân hôn tướng công.

Lâm lão phu nhân thế mới biết nguyên lai trường hoan là tự mình ly phủ, tuy nói trường hoan đã là công chúa lại là phủ Thừa tướng phu nhân, nhưng là đi ra ngoài đi lại vẫn là muốn cùng phu quân nhiều câu thông, vạn nhất bởi vì một chút việc nhỏ sinh khập khiễng liền không hảo, vội vàng đem trường hoan chạy trở về.

Trường hoan nghe vậ vội vàng đem trong tay cắn một nửa bánh đậu xanh nhét vào miệng, lại rót một ngụm trà thủy, nhắc tới làn váy hương ôn gia đi, nàng nhưng không nghĩ ngày đầu tiên liền chọc người không cao hứng.

May mắn Lâm gia ly ôn gia cũng liền mấy cái phố lộ, trường hoan khẩn đuổi chậm đuổi hơn mười lăm phút vào ôn gia đại môn, lập tức bị cho biết Ôn Nhược Căn đã ở thư phòng chờ nàng, nguyên bản muốn đi phòng ngủ toại tức quay đầu đi đến thư phòng.

Thư phòng đại môn mở ra, trường hoan khấu gõ cửa đi vào đi, Ôn Nhược Căn cúi đầu không biết đang xem cái gì, trường hoan thấy hăn cũng không nói lời nào liền cũng không thanh đứng ở án thư trước, sau một lúc lâu, Ôn Nhược Căn mới ra tiếng, “Người về sau nếu là nghĩ ra đi, trước cấp trong

phủ chào hỏi một cái, ta háo biết người hướng đi, cũng không cần vô vị cấp.”

Trường hoan sờ sờ cái mũi, việc này cũng là chính mình suy xét không chu toàn, hiện tại không thể so ở trong cung không có vương bận, chính mình đã muốn học sẽ suy xét người khác cảm thụ, vì thế ôn tồn tới rồi câu khiếm.

Đối diện không biết ném cái thứ gì, trường hoan theo bản năng tiếp được, là một chuỗi chìa khóa.

Ôn Nhược Căn thấy nàng nghi hoặc không thôi, nhấp miệng nói: “Người hiện tại nếu là cả nhà trên dưới nữ chủ nhân, cũng muốn học chủ trì nội trợ, cái này người nhà viên cấu thành đơn giản, người cũng không cần tiêu phí rất lớn sức lực.”

Trường hoan gật gật đầu, tỏ vẻ biết.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

11. Đệ Chương 11

Ôn Nhược Căn mấy ngày nay đi sớm về trễ, không biết vội chút cái gì. Trường hoan được chương gia quyền lực, thẩm tra đối chiếu sổ sách, chỉnh lý của hồi môn nhập kho, cũng là bận tối mày tối mặt.

Đem cả nhà trên dưới người xưa tập trung ở chính mình trong viện dạy bảo, trường hoan mới biết được nguyên lai quản gia chính là Ôn Nhược Căn bên người lão nhân trần thúc, nghe nói vẫn là nhìn Ôn Nhược Căn lớn lên.

Hiện giờ trường hoan tất cả đều là đoạt người, cùng trần thúc giao tiếp sự tình khi, tự nhiên có chút lo lắng. Ai ngờ trần thúc vui tươi hơn hử liền đem trong tay lớn nhỏ sự vụ tất cả nói ra, có thể nói là biết gì nói hết không nửa lời dấu diếm. Đảo có vẻ trường hoan bụng dạ hẹp hòi.

Nếu là Ôn Nhược Căn tin được người, đó chính là trung phó hạng người. Trường hoan đảo cũng không có nắm hết quyền hành tính toán, đem trong phủ trừ bỏ chính mình trong viện mặt khác nha hoàn gã sai vặt nhân sự xử trí quyền lực giao cho hẳn, phạm là có phạm tội trực tiếp kéo dài tới trần thúc nơi đó.

Trong phủ mua sắm chờ công việc, trường hoan cũng không có biến động, vẫn là ban đầu người xưa tiếp tục tiếp nhận.

Chương quản quyền lực người, đối này thập phần mang ơn đội nghĩa, cho dù tái hảo người, ai đều không muốn trong tay đồ vật bị người đoạt đi không phải.

Nhưng là bọn họ đều minh bạch, về sau làm việc muốn càng thêm cẩn thận, hiện giờ lão gia chính là đem nội trợ chức quyền đều cho phu nhân, phải

cho muốn bắt, tất cả đều ở phu nhân một trương ngoài miệng.

Sớm tại xuất giá mấy ngày trước, Nhiếp Dục liền cho nàng ba mươi cái cung nữ làm của hồi môn, tính thượng Lục Châu còn nắm chắc hạ chi nhi, tổng cộng ba mươi hai người.

Lục Châu cùng chi nhi nguyên đều là bên người nàng người, tự nhiên là muốn theo bên người. Trường hoan lại chọn để lại năm cái cơ linh hiệu chuyện đặt ở chính mình trong viện.

Mặt khác hai mươi lăm người liền phân ở địa phương khác, ôn gia vốn dĩ liền đại, lớn lớn bé bé sân mười mấy, ngày thường giúp đỡ vẩy nước quét nhà trần trừ, đảo cũng là cho nguyên lai nha đầu giảm bớt áp lực.

Hai ngày này hai người tuy rằng cùng chung chăn gối, nhưng Ôn Nhược Căn đối trường hoan không hề có vượt rào việc. Nhớ tới Thao Thiết nhớ ngày ấy không cần thận quăng ngã ở bên nhau, sau đó tĩnh an chùa mười ngón tay đan vào nhau, hôn lễ trước nàng cho hẳn đưa hôn phục ngoài ý muốn cùng cố ý hôn môi, kỳ thật các nàng hai người tứ chi tiếp xúc cũng không nhiều.

Hắn nói hẳn thích nàng, rõ ràng có thể đối chính mình làm chút cái gì, nhưng là nhìn ra chính mình kháng cự cho nên cái gì cũng không có làm.

Nàng lại có điểm tin tưởng kỳ thật Ôn Nhược Căn người này vẫn là ôn nhuận, giao tiếp đãi nhân vĩnh viễn làm người chọn không ra tật xấu, rất chiếu cố nàng ý tưởng, huống hồ nàng nhớ tới bà ngoại đối hẳn đều là thẳng hô kỳ danh “Nếu căn”, thật không biết hẳn là khi nào thảo đến người niềm vui.

Đảo mắt liền đến ngày thứ ba, cô dâu hồi môn nhật tử, nàng muốn cùng Ôn Nhược Căn cùng nhau tiến cung.

Lên xe ngựa thời điểm, Ôn Nhược Căn trước đi lên, quay đầu lại đây kéo trường hoan. Trường hoan sừng sốt trong chốc lát cũng không có kháng cự, ngoan ngoãn duỗi tay làm hẳn dắt lên xe ngựa, một trước một sau đi vào ngòi xuống.

Lục Châu ngồi ở bên ngoài, giờ phút này trong xe ngựa chỉ có trường hoan cùng Ôn Nhược Căn hai người, không nói gì, không khí rất là kỳ quái.

Ôn Nhược Căn ngồi ngay ngắn đang ngồi thượng, đôi tay đặt ở đầu gối, mắt nhìn phía trước, không nói lời nào.

Trường hoan ở hẳn bên phải mặt bên, nhấp môi, thỉnh thoảng giảo một chút trong tay khăn.

“Này chiếc tơ vàng gỗ nam xe ngựa là người một lần nữa làm sao?” Trường hoan ngăm hai mắt đối diện, rốt cuộc tìm được một cái đề tài, nghiêng đầu hỏi hẳn.

“Ân?” Ôn Nhược Căn mị mị hẹp dài đôi mắt, tựa hồ là ở tự hỏi, một lát sau mới ra tiếng, “Đây là nguyên lai kia chiếc.”

“.....”

“Cho nên người nói yêu cầu bồi mười vạn lượng là gạt ta lạc? Kia xe ngựa cũng không có hư?” Trường hoan bực, không nghĩ tới chính mình tùy ý xả đề tài, thế nhưng biết chính mình bị hố thăm thiết tin tức, tuy rằng chính mình chỉ bồi hai vạn lượng.

Không đợi Ôn Nhược Căn đáp lời, trường hoan trong đầu linh quang vừa hiện, hồ nghi nói: “Kia màu đen ngựa điên là người phóng?”

Ôn Nhược Căn ho khan vài tiếng, vẫn là tính toán ăn ngay nói thật: “Ngựa điên không phải ta phóng, ta xác thật là ngoa người, nhưng là vì làm người nhận thức ta.”

Ôn Nhược Căn liếc mắt thần sắc của nàng, tiếp tục nói: “Ta cũng không phải trừ tịch cung yến mới nhận ra ngươi, mà là mấy năm nay vẫn luôn sẽ đi đàm càn, cho nên cho tới nay đều biết là ngươi. Chỉ là ta khi đó không có quyền lực, lại rơi vào trong nhà tranh đấu, đủ loại nguyên nhân, không dám hiện thân gặp ngươi. Sau lại phong tương ta đi tìm ngươi, mà ngươi đã trở về Thịnh Kinh, cho nên ta liền đâm lao phải theo lao.....”

Nói những lời này thời điểm, Ôn Nhược Căn dứt khoát trực tiếp nhìn về phía nàng. Đây là đại bộ phận lời nói thật, kỳ thật hẳn không tính toán gạt hẳn, nàng hỏi thời điểm hẳn liền đáp. Hẳn nói như vậy hẳn là có thể khiến nàng tin phục đi.

Nếu hẳn nói đây là bởi vì hẳn một giấc mộng, kia nàng mới hoàn toàn sẽ không tin đâu. Tuy rằng không có thật sự đi đàm càn xem quá nàng, nhưng là ở trong mộng hẳn đi không biết bao nhiêu lần.

Liền chính hẳn đều không tin, kỳ thật năm ấy trường hoan cứu nàng là thật, nhưng là sau lại hẳn căn bản là không có đi qua đàm càn, bởi vì hẳn bị dị mẫu huynh đệ độc hại bệnh nặng trong người, tùy mẫu thân cùng nhau ở tĩnh an chùa ở mấy năm.

Rất nhiều lần đều sắp chết, chính là không biết vì cái gì, mỗi lần chính mình sắp hít thở không thông thời điểm, liền sẽ nằm mơ, rơi vào kỳ quái trong mộng.

Trong mộng ngay từ đầu là chính mình bị trường hoan cứu hiện thực, sau đó là chính mình rời đi sau trường hoan sinh hoạt, đàm càn hành cung sinh hoạt thực khổ, hẳn còn có thể thấy trường hoan rét lạnh mùa đông giặt hồ quần áo, đôi tay đông lạnh sưng to đỏ bồng, sau đó run run rẩy rẩy đem trong tay quần áo treo lên cây gậy trúc cảnh tượng, sau đó chính mình cũng đồng cảm như bản thân mình cũng bị giống nhau, bàn tay sinh đau, tâm cũng sinh đau.

Cảnh trong mơ dần dần trở tối, sau đó hần vừa mở mắt, lại là quen thuộc nhà ở, hần không chết, ngược lại cảm thấy thân thể còn hảo một ít.

Từng hồi cảnh trong mơ, hần thấy trường hoan rất nhiều sinh hoạt, bên cạnh có khi còn có một cái cùng nàng không sai biệt lắm tuổi nha đầu, hần sau lại biết là nàng nha hoàn, các nàng cùng nhau ôm cùng vốn có chút cũ nát thoại bản, liêu mùi ngon, mà chính mình cũng cảm nhận được nàng vui sướng.

Hần có khi cảm thấy chính mình ma chướng, chính là trong mộng cảnh tượng như vậy chân thật, hỉ nộ ai nhạc cũng đồng cảm như bản thân mình cũng bị. Hơn nữa thân thể hần cũng là thật sự một ngày ngày hảo lên, hần không thể không tin tưởng cái này mộng là thật sự thực hảo, mãi cho đến hần chân chính khỏi hần, liền đại phu cũng không thể tưởng tượng.

Sau đó Giang Nam hồng thủy, hần thừa dịp hoàng đế tới tỉnh an chùa cầu phúc thời điểm, dâng lên kế sách, nhất cử vào hoàng đế mắt, lại sau lại hần bị bãi vì Thừa tướng.

Lại sau đó hần liền mộng không đến nàng, hần hoảng loạn, mơ thấy nàng mấy năm, bất tri bất giác sớm đã nhập tâm. Ngày ấy đỡ an phường đại môn tái kiến, trong lòng cứ việc là sóng to gió lớn, nhưng trên mặt hiện không được nửa phần, sau lại tâm như đay rối dưới lấy đèn tiền giấy nợ đổi lấy nàng phương danh cùng ấn tượng.

Trường hoan lý một chút suy nghĩ, trừ bỏ hai người ngay từ đầu nhận thức, không có tìm ra hần lời nói lỗ hổng. Nhưng là nàng cứu hần thời điểm, chính mình đang ở phát bệnh, căn bản không có ký ức, cho nên không thể nào tra tìm.

Nhưng nàng tư tâm chính là nguyện ý tin tưởng hần một chút, huống hồ nàng một cái mẫu phi mất sớm nhà ngoại quyền lực cũng ở chậm rãi bị pha

loãng không được sủng ái công chúa, căn bản không có đáng giá hăn lừa lý do.

Ban đầu không biết nguyên nhân, trong lòng luôn là ngạnh vài thứ, hiện tại tình huống trong sáng, trong lòng mặc danh banh huyền cũng thả lỏng lại. Thấy hăn mắt trông mong mà chờ chính mình đáp án, không nhin cười ra tới.

Ôn Nhược Căn thấy nàng phản ứng, tự tin có chút không đủ, nhẹ giọng hỏi nàng: “Người tin tưởng ta nói sao?”

Không biết vì cái gì trường hoan giờ phút này xem hăn tựa như một cái gục xuống lỗ tai tiểu cầu giống nhau, đứng dậy tưởng sờ sờ đầu của hăn, cho hăn thuận mao.

Chạy xe ngựa không biết đụng vào thứ gì, xóc nảy một chút, trường hoan thuận thế nhào vào nàng trong lòng ngực, Ôn Nhược Căn vững vàng tiếp được nàng, trường hoan không nhúc nhích, để sát vào hăn bên tai trả lời hăn: “Ân, ta tin tưởng người.”

Khinh thanh tế ngữ, giống một mảnh lông chim giống nhau cào người, không biết cào chính là lỗ tai, vẫn là tiếng lòng. Ôn Nhược Căn sững sốt một chút, nguyên bản cương ở một bên đôi tay gắt gao cô ở trong lòng ngực được đến nhân nhi.

Tác giả có lời muốn nói: Đây thiên tên là Ôn Nhược Căn tự bạch, cười cry

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]
Thiên Lí Châu
www.dtv-ebook.com

12. Đệ Chương 12

“Công chúa, Thừa tướng, đã tới rồi.” Xe ngựa đến hoàng thành cửa dừng lại, Lục Châu nhắc nhở một tiếng sau, trực tiếp nhảy xuống tới.

Trường hoan phản ứng lại đây, tránh ra Ôn Nhược Căn, đẩy ra rèm cửa ra tới, ở Lục Châu nâng hạ xuống xe ngựa.

Ôn Nhược Căn không biết đang làm gì, thẳng đến Lục Châu cấp trường hoan sửa sang lại xiêm y, mới vén lên quần áo lưu loát ngấm xe ngựa.

Hoàng Thượng trước mắt thịnh xương công công sớm đã đang đợi, nhìn hai người đi tới, lập tức lại đây thỉnh quá an dẫn hai người đi Chiêu Dương điện phương hướng.

Vừa vào cửa, Ôn Nhược Căn liền dắt trường hoan hướng ngồi ở trên long ý Nhiếp Dục hành lễ. Một phen hàn huyên thăm hỏi lúc sau, Nhiếp Dục mỉm cười mở miệng: “Triệu Quý Phi hôm qua đã hồi cung, người không bằng đi xem nàng, người mẫu phi sinh thời cùng nàng nhất giao hảo.”

Trường hoan biết Triệu Quý Phi mẫu gia là Giang Nam danh gia, tổ phụ Triệu từng đương nhiệm phụng thanh nói quan sát sử, quyền cao chức trọng, mà mẫu thân còn lại là Thịnh Kinh người, mà Triệu Quý Phi cùng chính mình mẫu phi chính là ở nàng năm đó vào cung trước ở Thịnh Kinh cư trú khi nhận được.

Bất quá trường hoan cùng nàng chỉ ở tám tuổi sau vào cung mới gặp mặt, sau lại nàng lại đi đàm càn, tính đi lên giao tình cũng chỉ có một năm tả hữu mà thôi.

Bất quá Nhiếp Dục hiển nhiên có tâm muốn chi khai chính mình, trường hoan tự nhiên sẽ không thảo mất mặt, từ Nhiếp Dục, lại nhìn mắt Ôn Nhược Căn, xoay người đi ra ngoài.

Thịnh xương thấy nàng ra tới, hiển nhiên đối Nhiếp Dục an bài rất là hiểu biết, giờ phút này ân cần ra tiếng: “Công chúa, nô tỳ mang ngài đi lung ngọc cung.”

Lung ngọc cung, Triệu Quý Phi chỗ ở.

Trường hoan vào cửa khi, Triệu Quý Phi đang ở cầm thêu khung thêu hoa, cung nữ làm việc tay chân nhẹ nhàng, cả phòng an tĩnh.

Triệu Quý Phi cùng trường hoan mẫu thân lâm nếu hơi là cùng tuổi, ba mươi lăm sáu tuổi, nhưng là bảo dưỡng thoả đáng, da như ngưng chi, mười ngón tước hành, nhìn thấy trường hoan, đầu tiên là sững sốt một chút sau đó bật cười, đứng dậy vẫy tay ý bảo trường hoan lại đây.

Trường hoan đi đến nàng trước mặt hành lễ, sau đó bị nàng kéo đến sạp ngồi xuống.

Triệu Quý Phi đầu tiên là hỏi trường hoan mấy năm nay tình hình gần đây, trường hoan nhất nhất đáp lại, sau đó liền lẳng lẳng mà nghe nàng nói một ít mẫu phi năm đó chuyện xưa, nói đến lâm nếu hơi nhân bệnh qua đời thời điểm còn móc ra khăn mặt nước mắt.

Trường hoan thấy nàng như thế thương cảm, trong lòng trừ bỏ khó chịu, kỳ thật còn rất là kinh ngạc, nàng nhớ rõ mẫu phi vào cung sau kỳ thật cùng nàng thấy không nhiều lắm, có đoạn thời gian thậm chí đoạn tuyệt lui tới.

Không biết vì cái gì, nhìn Triệu Quý Phi doanh doanh nhược nhược bộ dáng, thế nhưng có chút phản cảm.

Triệu Quý Phi hoàn toàn không biết trường niềm vui trung suy nghĩ, lau nước mắt, xoay cái đề tài: “Bốn cung năm trước chín tháng trở về một chuyến Giang Nam mẫu gia, mấy ngày trước đây mới ở trên đường nghe được tin tức biết người là ở ta phía sau khăn vôi vàng trở về, ta không ở trong cung còn hảo, hiện giờ ta đã trở về, người ngày thường không có việc gì liền thường xuyên tới lung ngọc cung ngồi ngồi. Ta dưới gối chỉ có một A Diêm, còn xa ở khúc lợi châu du lịch, hiện giờ liền ngóng trông có cái tiểu áo bông nói nói tri tâm lời nói.”

Trường hoan xem nàng như vậy kéo gần khoảng cách, trong lòng càng hụt hẫng. Không phải nàng nghĩ nhiều, chính là hiện tại Triệu Quý Phi một bộ trưởng bối quan tâm bộ dáng, chính mình ở đăm càng không có thấy nàng một tia quan tâm cử động, thậm chí ngôn ngữ, như thế nào chính mình trở về cung, liền thành tiểu áo bông.

Tuy rằng nàng ở đăm càng dài nhiều năm như vậy, trước nay không nghĩ tới muốn Triệu thị trợ giúp. Trường hoan chính là biết mấy năm nay trừ bỏ Hoàng Hậu Trịnh thị, Quý Phi Triệu thị thâm chịu Hoàng Thượng sủng ái, bằng không cũng không có khả năng bị phong làm Quý Phi.

Ngần ấy năm nhất am hiểu chính là xương nặc, ngoan ngoãn đồng ý, dù sao tới hay không còn không phải chuyện của nàng.

Người a, một khi nổi lên lòng nghi ngờ, trong lòng tổng hội có chút ngật đáp, không biết rõ ràng, thề không bỏ qua.

Mây đen dày đặc với thiên, áp không trung cực thấp, mỏng một chút tầng mây tắc bị gió lạnh thổi quay cuồng về phía trước.

Trường hoan một bước ra lung ngọc cung, bị gió thổi qua, nháy mắt đánh cái rùng mình, nàng nhất sợ lãnh.

Lục Châu dẫn theo vừa mới tùy Triệu Quý Phi bên người thêu lâm cô cô đi lấy hạnh nhân lộ, đi theo trường hoan bước chân, nhắm mắt theo đuôi.

Vừa mới đi qua một đạo cong, thấy Ôn Nhược Căn đưa lưng về phía nàng tầm mắt, bối tay đứng ở phía trước trong đình.

Trường hoan phóng nhẹ chính mình tiếng bước chân đi qua đi, hẳn không có phản ứng, cho nên tính toán ác thú vị mà duỗi tay đi chụp một chút hẳn bối.

“Hoan hoan tới.” Ngữ khí không phải nghi vấn, là khẳng định. Ôn Nhược Căn nói xong xoay người lại đây.

Trường hoan hậm hực mà thu hồi sừng sờ ở giữa không trung tay, “Nếu biết ta tới, như thế nào không hé răng?”

“Người không phải tính toán muốn làm ta sợ một chút sao? Cho nên ta đang đợi a.”

“Vậy người vì sao cuối cùng lại muốn kêu ta?” Trường hoan chính mình cũng không biết chính mình trong giọng nói mang theo làm nũng hương vị.

“Ân.....” Ôn Nhược Căn tự hỏi trong chốc lát, “Đại khái là tưởng tiết kiệm điểm thời gian.”

“?” Trường hoan không phản ứng lại đây.

Ôn Nhược Căn ngẩng đầu nhìn mắt sắc trời, dặt trường hoan tay, hướng đình bên trái đi xuống: “Sắp trời mưa, Hoàng Thượng làm chúng ta hôm nay ở tại Sương Thanh Điện, ngày mai gặp lại đi.”

Trường hoan đi theo hẳn, ngẩng đầu nhìn một chút, cái này phương hướng xác thật là hướng Sương Thanh Điện đi. Lại quay đầu lại nhìn một chút, Lục Châu đang ở cách đó không xa, hướng tới phía chính mình ngọn nguồn, trước sau vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Cung nói là Nam Bắc triều hướng, một trận gió Bắc thổi tới, trường hoan không tự giác rút tay về muốn hướng trong tay áo tàng. Ôn Nhược Căn thấy nàng như thế, buông ra trường hoan tay, trường hoan tay mới vừa bỏ vào đi, Ôn Nhược Căn ôm chặt nàng, trường hoan nháy mắt bị hãm khóa lại trong lòng ngực.

Mấy người vừa mới vào Sương Thanh Điện, bát bồn mưa to liền hạ xuống, nện ở nóc nhà thanh âm, ngồi ở trong phòng rõ ràng có thể nghe.

Hai người ngủ lại tin tức sớm đã từ Chiêu Dương điện truyền tới Sương Thanh Điện, chỉ chốc lát sau liền có lưu tại trong điện lão nhân bưng nước ấm đi lên.

Trường hoan giặt sạch tay, lại uống lên nước ấm, tìm kiện răn chắc một chút quần áo hơn nữa thân, mới cảm thấy ấm áp một chút.

Đi ra thấy Ôn Nhược Căn ngồi ở chỗ kia, trên bàn cái ly vẫn là满, còn tản ra còn sót lại nhiệt khí.

Lục Châu mang theo trong phòng bếp nghi vấn đi tới, “Chủ tử, phòng bếp tới hỏi Phò mã có hay không cái gì ăn kiêng.” Sương Thanh Điện vốn là không có tư cách muốn phòng bếp nhỏ, chỉ là hôm nay từ Ngự Thiện Phòng trừu vài tên đầu bếp tới làm.

Trường hoan thật đúng là không biết Ôn Nhược Căn khẩu vị, trong khoảng thời gian ngắn rất là xấu hổ. Cũng may Lục Châu thanh âm cũng không nhỏ, ly đến lại không xa, Ôn Nhược Căn cũng có thể nghe được, “Ta không có ăn kiêng, hết thầy đồ ăn liền ăn hoan hoan yêu thích tới làm liền hảo.”

Lục Châu lãnh tin tức đi xuống, trường hoan nghĩ nghĩ đi đến Ôn Nhược Căn bên cạnh ghế ngồi xuống, “Lại nói tiếp, người sinh hoạt yêu thích ta còn không biết, không bằng thừa dịp hôm nay chúng ta trao đổi một chút từng người yêu thích?”

Ôn Nhược Căn nghe nói sau gật đầu: “Ta đến không có rất nhiều thực thích đồ vật, phần lớn người đã biết. Ta thích tổ nhũ nhan sắc, đặc biệt thích màu trắng, màu xanh lá, ẩm thực không có ăn kiêng, phòng bếp là cái gì thái sắc đều có thể, không thích khổ đồ vật, thiên hảo vị ngọt.”

Trường hoan vừa nghe rất là hưng phấn: “Ta cũng là ta cũng là, ta thích ăn ngọt ngào điểm tâm, không thích uống dượ, không có ăn kiêng đồ ăn, nhưng là không thể ăn cay. Còn có ta đặc biệt sợ lạnh, đặc biệt là mùa đông trời mưa đặc biệt đáng sợ. Cho nên ta hiện tại đều đã bỏ thêm hậu quần áo dêu.” Trường hoan nói còn vén lên tay áo, cấp Ôn Nhược Căn xem.

Ôn Nhược Căn vỗ vỗ hạ trường hoan đỉnh đầu, sủng nịch mà cười, “Đã biết, chờ trở về ta làm người cho người lại nhiều làm vài món ẩm áp quần áo mùa đông dùng để qua mùa đông.”

“Hảo a.” Trường hoan cũng cười, thấy Ôn Nhược Căn bưng lên trên bàn sớm đã làm lạnh nước trà nhấp mấy khẩu, “Người giống như luôn là thích uống lạnh đi nước trà.” Nàng gặp qua thật nhiều thứ, hẳn đều là chờ đến nước ấm lạnh mới có thể uống mấy khẩu.

“Ân, không phải thích, là thói quen.” Ôn Nhược Căn thấy nàng khó hiểu, bổ sung nói: “Còn nhớ rõ ta và người nói qua ta phía trước rơi vào trong nhà tranh đấu sao?”

Trường hoan gật đầu, chính là hẳn hôm nay ở tiền cung trên xe ngựa đối nàng nói.

“Ta bị dị mẫu huynh đệ hạ quá độc, cái loại này độc thực kỳ lạ, trộn lẫn ở nước trà độc tính sẽ gấp bội, ta uống chính là vừa mới pha ra tới độc trà.” Ôn Nhược Căn nói tới đây, dừng một chút, trong giọng nói nhiều chút trào phúng ý vị, “Đại khái là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. May mắn sống sót về sau, chạm vào nước ấm trà nóng, luôn là không dám uống xong đi, sau đó liền thành không uống trà nóng thủy thói quen.”

Trường hoan nhẹ nhàng chụp bờ vai của hắn, an ủi hắn, “Người biết ta vì cái gì thích ngọt đồ vật sao, bởi vì trước kia ăn rất nhiều khổ, cho nên sợ về sau còn sẽ như vậy khổ, đành phải ăn rất nhiều ngọt, tới nói cho chính mình hiện tại vẫn là thực vui vẻ hạnh phúc.”

“Ta sẽ làm người tương lai cũng là ngọt.” Ôn Nhược Căn mất tiếng mở miệng, một phen cầm trường hoan tay, mơ hồ còn có thể cảm giác được một chút thô ráp, không nhịn xuống nhẹ nhàng ấn vài cái trường hoan bàn tay. Dùng chính mình trải qua tới an ủi hắn, như vậy thiện lương nữ hài, như vậy đáng yêu hoan hoan.

Tác giả có lời muốn nói: Có thời gian liền nhiều càng một chút, quá mấy ngày liền khai giảng

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

13. Đệ Chương 13

Lục Châu tiến vào kê người đi thính tử ăn cơm trưa khi, hai người đang ở nói chuyện, vừa nghe thấy khai kê liền ngừng câu chuyện.

Trường hoan vừa lúc cũng đói bụng, sợ Ôn Nhược Căn theo không kịp, còn cố ý kéo hẳn ống tay áo, ra khỏi phòng hương nhà ăn chạy đi.

Còn không có bước vào môn, đồ ăn hương khí liền một lần long lóc toàn ủa vào người trong lỗ mũi mặt, trường hoan dùng sức hút hút cái mũi, nguyên bản lôi kéo Ôn Nhược Căn tay nhanh nhẹn buông ra, càng thêm vui sướng mà tiểu bước chạy đến trước bàn ngồi xuống.

Ôn Nhược Căn cảm thụ được mất đi lôi kéo mà xuống rũ vạt áo, đứng ở cửa bất đắc dĩ mà cười, thông thả ung dung đi qua đi, lại lắc lắc sau bào ngồi ở ghế gỗ thượng.

Đứng ở một bên hầu hạ tiểu cung nữ có ánh mắt mà cặp hai người trước mặt trong chén thịnh cơm, nguyên bản còn tưởng cầm công đĩa cho bọn hẳn gắp đồ ăn chia thức ăn, bị Lục Châu sử cái ánh mắt cặp ngăn lại.

Mấy người rời khỏi nhà ăn, lưu hai người ăn uống thỏa thích vui vẻ vô cùng. Kỳ thật vui vẻ nhất chính là trường hoan, bàn tròn thượng bày hơn mười nói đồ ăn, bí đỏ canh, sườn heo chua ngọt, cục bột nếp..... Tất cả đều là trường hoan khẩu vị, bất quá sợ Ôn Nhược Căn không thích ứng, còn thêm vài đạo cay một chút cá chua Tây Hồ, nước sốt thịt, vịt nướng từ từ.

Trường hoan không có gì một đồ ăn bất quá tam đĩa quy củ, ăn uống no đủ quan trọng nhất, đến ăn ngon liền hương trong miệng tắc, rất giống chưa

hiểu việc đời quý đỏi dường như, kỳ thật vừa mới ở trong phòng liền ăn mấy khối củ từ bánh.

Có một đạo cá chua Tây Hồ ly nàng có chút xa, trường hoan trực tiếp đứng lên đuổi chiếc đĩa đi kẹp, kết quả còn không có kẹp đến. Ôn Nhược Căn thấy nàng khó xử, trực tiếp trường tay đuổi ra, đem cá chua Tây Hồ chỉnh mâm đũa đến trường hoan phía trước bên cạnh bàn buồng.

Trường hoan xấu hổ cười, hắc hắc hai tiếng, ở trong lòng khoa tay múa chân một chút hai người cánh tay chiều dài, thật sự không nghĩ thừa nhận chính mình tay đoản, căn căn chiếc đĩa, trực tiếp buồn đầu tiếp tục ở trong chén chiến đấu hăng hái, đến một chút không có ở người trước mặt như thế tướng ăn thật sự có ngại bộ mặt tự giác.

Ôn Nhược Căn đối với ăn uống chi dục yêu cầu không nhiều lắm, gấp vài đạo dựa gần hăn đồ ăn, một chén cơm ăn xong liền buồng xuống chén đĩa, sau đó nhấp nhấp một bên phóng lãnh trà, lẳng lẳng chờ trường hoan cơm nước xong.

Ăn đến bụng tròn trịa, trường hoan rốt cuộc buồng xuống chén đĩa, hái được khăn tay sát miệng, “Căn căn, ăn này trong hoàng cung mặt Ngự Thiện Phòng đồ ăn cơ hội cũng không phải là mỗi ngày đều có, người như thế nào liền ăn như vậy một chút?”

“Căn căn?” Ôn Nhược Căn nghe nàng rất là tiếc hận ngữ khí, nhịn không được khước miệng vừa kéo.

“Là nha là nha.” Trường hoan còn tưởng rằng hăn không nghe được, xê dịch mông thiên hướng Ôn Nhược Căn nơi đó, giải thích, “Người đều kêu ta hoan hoan, ta đây nhưng không được kêu người một chút ‘ căn căn ’, thế nào có phải hay không rất êm tai đâu?”

“Ân, rất êm tai. Bất quá ta mẫu thân cũng không có như vậy thân mật mà kêu lên ta.”

Trường hoan nghe thấy hần nửa câu đầu, rất có loại bị người tán đồng cảm giác, tự hào cảm đột nhiên sinh ra, nghe được mặt sau, sợ chạm đến hần tâm sự, sẵn sóc mà đánh một chút chính mình mặt: “Bất quá cần cần cần cần kêu rất giống nữ hài tử tên. Người nếu không thích, ta liền không như vậy kêu.”

Ôn Nhược Cần đến cảm thấy như vậy kêu cũng khá tốt nghe, có loại ấm áp cảm giác, không làm nàng sửa, “Đã kêu cần cần đi.”

Lục Châu lãnh người tới thu thập cái bàn, trường hoan ăn no căng, Ôn Nhược Cần mang theo nàng đi khoan tay hành lang tiêu thực, còn làm người cầm kiện áo choàng ra tới.

Ôn Nhược Cần tiếp nhận tới cấp trường hoan phủ thêm, nghiêm túc mà vụng về mà cấp trường hoan buộc lại cái xinh đẹp kết, sau đó năm người đi ra ngoài.

Bên ngoài vũ đã nhỏ, biến thành kéo dài mật mật mưa bụi. Hành lang thực khoan, tà phi mưa bụi cũng vào không được, trường hoan bị Ôn Nhược Cần sánh vai năm một lần một lần dẫm quá, cũng không cảm thấy nhàm chán, thỉnh thoảng có phong thổi qua, trường hoan bị bao vây kín mít không cảm thấy lạnh, bị Ôn Nhược Cần đại chưởng nắm tay nhỏ cũng năng kỳ cục.

Quay đầu nhìn so với chính mình cao hơn nửa cái đầu nam nhân, trong lòng chỉ cảm thấy cảm giác an toàn mười phần. Nhưng là thấy đối phương trên người đơn bạc xiêm y khi, trong lòng áy náy, nàng chỉ lo chính mình, không có nghĩ tới hần lạnh hay không, “Cần cần, người lạnh không?”

“Ân?” Ôn Nhược Cần giờ phút này trong lòng cũng thật nhiều tạp niệm, bưng tỉnh liền đối với thượng một đôi sáng lấp lánh con người, chớp chớp mà nhìn chính mình, theo bản năng cho rằng nàng lạnh tưởng trở về, liền tưởng lôi kéo nàng hướng trong phòng đi, “Hoan hoan cảm thấy lạnh chúng ta đây liền trở về đi.”

Ai biết luôn luôn dễ dàng bị dắt đi trường hoan giờ phút này vững như Thái sơn, hạ lực định ở nơi đó, Ôn Nhược Căn thế nhưng không có kéo động nàng.

“Ta không có cảm thấy lạnh, nhưng là ta hiện tại là hỏi người lạnh hay không, cho nên, người cảm thấy lạnh không?” Trường hoan thấy hấn trong lòng toàn nghĩ chính mình, trong lòng đã là cao hứng, lại có điểm chua xót, giờ phút này quật tính tình đi lên, nhất định phải thảo cái đáp án.

Kinh này vừa hỏi, Ôn Nhược Căn đã phản ứng lại đây, cảm tình nhà mình thê tử là ở quan tâm chính mình, mà chính mình còn không có cảm giác ra tới, hơn nữa cho trả lời. Vừa lúc lại một trận gió mạnh thổi qua, Ôn Nhược Căn hợp thời đánh cái rùng mình, run run mở miệng: “Ta hảo lãnh, hoan hoan, chúng ta trở về đi.”

Trường hoan nghe xong chủ động đi lên tới dắt lấy hấn, lôi kéo hấn hướng noãn các toản. Noãn các ở trường hoan phòng ngủ phía trước phía Tây Nam, bên trong phô trương giường, mặt trên thả trương bàn con, trường hoan cởi áo choàng, làm Ôn Nhược Căn ngồi xuống, chính mình đi bên kia ngồi xuống, ở bên cạnh trên giá nhảy ra một bộ cờ vây, dọn xong bàn cờ, sau đó nhượng mảy hương Ôn Nhược Căn tuyên chiến: “Ta nghe người ta nói cần cần cờ nghệ thực hảo, hôm nay riêng tưởng hưởng người lãnh giáo một phen.” Nói còn ôm quyền làm ra một bộ người giang hồ luận bàn võ công trước chiêu thức.

Ôn Nhược Căn xem nàng bộ dáng là muốn cùng hấn đại làm một hồi, cười cười, không thể trí không, tùy ý trường hoan trước tuyến bạch tử, sau đó thuận lý thành chương chính mình được đến hắc tử.

Nhanh chóng kết quả hai bàn xuống dưới, trường hoan mắt thấy lại sắp thua dứt khoát liền trực tiếp giáo kết thúc, trong miệng còn ồn ào “Không chơi, không chơi.”

Ôn Nhược Căn ngậm cười, này hai cục xuống dưới hẳn chính là đã nhìn ra, trường hoan cờ vây thật sự là không thể khen tặng, thật sự không có nhin xuống trong lòng nghi vấn mở miệng hỏi: “Người học cờ vây đã bao lâu?” Không phải hẳn chọc nhân tâm khẩu, mà là chơi cờ trước nàg kia muốn đem chính mình đánh bò ngựa khí, thật sự là không nghĩ tới xứng chính là như thế cờ nghệ.

Trường hoan vừa mới chính là bị Ôn Nhược Căn cùng chính mình lạn kỳ hạ thế diện, một cỗ não khí đã phát cũng liền tiêu, giờ phút này nghe Ôn Nhược Căn hỏi chuyện, thực không tự tin địa chi âm ừ ngô tể nói mấy câu ra tới: “Cũng không bao lâu..... Liên..... Mấy ngày hôm trước nghe trong phủ hạ nhân nói người cờ nghệ không tồi, sau đó liền..... Nghiên cứu một phen.....” Sương Thanh Điện này phó kỳ vẫn là Nhiếp Dục phía trước cùng mặt khác đồ vật đưa lại đây, không có đưa tới ôn phủ đi.

Lúc này mới nhập phủ đệ ba ngày, liền tính là đi vào liền nghe nói, kia cũng chỉ học ba ngày mà thôi. Ôn Nhược Căn đến là bị nàg đậu cười, bất quá thoáng nhìn đối diện sắp biến sắc mặt, lại thu ý cười, “Kia ngay từ đầu người khăng khăng muốn bạch tử cũng bị mù tuyến lạc!”

Trường hoan khó được ngượng ngừng một chút, đem đảo loạn quân cờ phân hắc bạch nhật tiến bàn cờ, “Kia đảo không phải, ta cảm thấy bạch tử đi trước hẳn là có thể chiếm chút ưu thế.....”

Ôn Nhược Căn thật sự cảm thấy chính mình hoan hoan như thế nào như vậy đáng yêu đâu, cố tình nhần cười chính sắc báo cho nàg: “Cho nên người thấy được, trước lạc tử cũng không đại biểu chiếm ưu thế, còn phải xem thực lực của chính mình cùng đối phương thực lực chênh lệch.”

Ôn Nhược Căn chỉ nghe được đối diện “Ân” một tiếng, sau đó tinh tế như muỗi nột thanh âm truyền đến: “Xem ta chơi cờ phương pháp liền có thể nhìn ra tới ta mấy cân mấy lượng, liền sẽ không nhường một chút ta sao? Một chút cũng đều không hiếu thương hương tiếc ngọc.”

Nhìn chính lý tốt quân cờ, Ôn Nhược Căn duỗi tay néo néo trường hoan mặt, nhẹ giọng nói: “Còn không phải là muốn học cờ vậy, ta dạy cho người. Bảo quản đem người dạy sẽ.”

“Thật vậy chẳng?” Trường hoan nghe vậy ngẩng đầu nhìn Ôn Nhược Căn. Ôn Nhược Căn xem nàng vẻ mặt kỳ vọng, thần sắc dấu không được kinh hi, hỏi nàng: “Đương nhiên là thật sự, ta còn có thể nói láo không thành.”

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

14. Đệ Chương 14

Ôn Nhược Căn thuyết giáo thật đúng là không phải lừa dối người, từ trong cung sau khi trở về, liền tìm mấy quyển kì phổ tới, một có thời gian liền lôi kéo trường hoan sát mấy mâm.

Mỗi lần trường hoan đều bị nhiễu đến không thắng này phiền, chính là chuyện này cố tình lại là chính mình trước nhắc tới, đành phải cẩn rắng kiên trì.

Nháy mắt, lại là một năm tuổi mạt.

Nửa tháng trước, ông ngoại liền đệ thiệp mời. Mấy ngày nay trời giá rét, Nhiếp Trường Hoan buổi tối ngủ không thành thật đá chăn, kết quả ngày hôm sau thiên còn đen như mực, đầu mơ màng hồ đồ mà đã bị Ôn Nhược Căn mang lên xe ngựa.

Một chút đi, Lâm phủ đã giăng đèn kết hoa, hỉ lụa câu đối, đều bị thể hiện nhà này chủ nhân đang ở xử lý hỉ sự.

Hôm nay là Lâm Thù Hàn ngày đại hôn, bởi vì thời tiết rét lạnh, chỉ có tân lang một người ở cửa chờ khách, lâm lão gia cùng Lâm lão phu nhân tuổi lớn, ở bên trong đại đường chờ.

Hiện tại canh giờ thượng sớm, Lâm phủ cửa ra vào gia đình hòa thân thích thưa thớt. Lâm Thù Hàn liếc mắt một cái liền nhìn đến, nhà mình biểu muội đưa Ôn Nhược Căn tay thật cẩn thận xuống xe ngựa.

Trong lòng kinh ngạc, đến cũng thiết tình cao hứng, hạ thêm đá, liền triều bọn họ đi tới. Nhiếp Trường Hoan làm so nàng biểu ca phải gả người mấy

tháng “Lão nhân”, khó tránh khỏi mở miệng trêu chọc một phen, Lâm Thù Hàn đến cũng không khiếp, chỉ vui tươi hớn hở ứng thừa nàng.

Một bên Ôn Nhược Căn vẫn là trước sau như một mà thiếu ngôn, Lâm Thù Hàn không có để ý. Thừa dịp mấy người bắt chuyện, gia phó sớm đã tiếp nhận đưa tới hạ lễ.

Nhiếp Trường Hoan xem người khác phùng hỉ sự dáng vẻ đặc ý, lại nghĩ tới còn dãi ở vân lang khách điểm biểu tấu, cảm thấy hai người thật là đặng đối.

Vân hành lang khách điểm.

Phương tổ lâm cũng đã lên từ nha hoàn hầu hạ rửa mặt xong. Nhiếp Trường Hoan đẩy môn tiến vào, liền thấy phương tổ lâm ngơ ngác mà nhìn gương đồng, se mặt khả quan đang ở se lông mặt phụt một tiếng cười ra tới. Phương tổ lâm vừa thấy nàng, cũng cười, nhưng là một không cần thận xả một chút, tinh tế ma ma đau đón chui ra tới, vì thế vội vàng khôi phục mặt vô biểu tình.

Phương tổ lâm là bé gái mồ côi, trong nhà không có đưa gả thân nhân. Nhiếp Trường Hoan khẩn đuổi chậm chạy tới, đảm đương nhà gái đưa gả, đây là Lâm Thù Hàn thỉnh cầu, cũng là chính nàng ý tưởng.

Phương tổ lâm là Giang Nam người, nói chuyện cũng không có Giang Nam nữ tử cái loại này Ngô nông mềm giọng làn điệu, ngược lại thanh thúy hữu lực, Nhiếp Trường Hoan cùng nàng ở chung quá vài lần, thích nàng loại này tính tình, ôn nhu rồi lại cứng cõi.

Các nàng ở lầu hai, khách điểm ở phần hoa đường cái, cho dù rét lạnh cũng cách trở không được bán hàng rong cửa hàng ồn ào náo động, ở một mảnh ồn ào náo động trung, Nhiếp Trường Hoan cấp phương tổ lâm đắp lên khăn voan.

Lâm Thù Hàn tới đón thân, cười cao đầu đại mã, Nhiếp Trường Hoan sam phương tổ lâm đi xuống lâu đi, Lâm Thù Hàn xoay người xuống ngựa, một phen bế lên tân nương liền hưởng hỉ trong kiệu đi.

Nhiếp Trường Hoan cười một chút, biết tân lang là sẽ không ra tới, xoay người thượng mặt sau xe ngựa.

Tới rồi Lâm phủ, tân lang tân nương đã lạy thiên địa sau, tân nương bị đưa vào động phòng, tân lang ở lại đại sảnh cùng tổ phụ tổ mẫu cùng nhau chiêu đãi khách nhân.

Khách và chủ tẫn hoan.

Lâm Thù Hàn bị đồng liêu rót rượu, sớm xuống sân khấu. Nhiếp Trường Hoan đau lòng nhị vị lão nhân, chỉ làm cho bọn họ ở trong phòng tiền khách, nàng ra ra vào vào đưa xong khách nhân sau, mệt đến tứ chi vô lực.

Trong lúc Ôn Nhược Căn đưa áo choàng tới, đại lãnh thiên Nhiếp Trường Hoan lảng là ra thân mồ hôi mỏng, vì thế áo choàng cũng không biết bị đặt ở nơi nào.

Đèn rực rỡ mới lên, gió Bắc tiệp đại, không trung thế nhưng lả tả lả tả hạ bông tuyết. Dừng ở mái hiên thượng, cảnh khô thượng, đảo mắt liền thành trắng xoá một mảnh.

Ôn Nhược Căn ra cửa liền thấy nàng đứng ở hành lang dài, một thân ửng đỏ quần áo mùa đông, hơi ngửa đầu, nhìn chăm chăm bay xuống bông tuyết xuất thần, mà hăn tự mình đưa tới áo choàng lại không có treo ở chính xác địa phương.

Vì thế Nhiếp Trường Hoan một cúi đầu, liền thấy Ôn Nhược Căn cau mày đi tới, bạch bạch trên mặt đất nháy mắt dẫm ra một hàng dấu chân.

Hắn hôm nay như cũ là một thân màu trắng, bên ngoài tráo một kiện màu đen áo khoác, đón phong tuyết đi tới, liền người đều mang theo băng sương.

Sau đó hắn đi đến trường hoan bên cạnh, duỗi tay, đem trên người áo khoác cởi xuống tới, vây quanh ở trường hoan trên người, sau đó cúi đầu, hệ hảo, sau đó khôi phục nguyên dạng.

Dày nặng mà lại ấm áp, trường niềm vui ấm dào dạt, lệch về một bên đầu liền thấy Ôn Nhược Căn cũng giống nàng phía trước giống nhau ngẩng đầu xem tuyết, đôi tay bối ở sau người.

Trường hoan từ áo khoác vươn tay tới, nắm lên hắn quần áo kéo kéo, “Người không lạnh sao?” Thanh âm có điểm khàn khàn.

Ôn Nhược Căn hồ nghi mà giơ tay chạm chạm cái trán của nàng, quả nhiên năng lợi hại, than thanh nói, “Ta không lạnh, là người lãnh.”

Nhiếp Trường Hoan phản ứng không kịp, lẩm bẫm nói, “A, ta không lạnh a.”

Ôn Nhược Căn không nghĩ đối với loại này sinh bệnh không tự biết người xả lời nói, trực tiếp kéo qua Nhiếp Trường Hoan liền đi, gặp phải tới tìm người hạ nhân, Ôn Nhược Căn trước mang theo Nhiếp Trường Hoan lên xe ngựa, sau đó hướng đi lâm quốc công chào từ biệt.

Lâm quốc công cùng lão phu nhân tự nhiên là gặp đến độ không được, vội vàng khiến cho Ôn Nhược Căn mang theo người đi trở về.

Nhiếp Trường Hoan hoàn mỹ mà thuyết minh cái gì là “Bệnh tới như núi đảo, bệnh đi như kéo tơ”, liên tiếp nửa tháng đều là ở trên giường vượt qua.

Tác giả có lời muốn nói: Khi cách một tháng,,,

Che mặt khóc

15. Đệ Chương 15

Như cũ là trừ tịch cung yến.

Chỉ là thượng vị chỉ có Nhiếp Dục một người, hậu vị không, lại xuống dưới là Triệu Quý Phi. Trịnh thị hiện giờ ở lãnh cung, Triệu Quý Phi đại chương phượng ấn, nàng vốn là được sủng ái, nhất thời phong cảnh vô hai.

Ăn uống linh đình trung, chỉ nghe tân nhân, không thấy người xưa.

Nhiếp Trường Hoan thân thể suy yếu, bị Ôn Nhược Căn mạnh mẽ kéo ở hẳn bên cạnh ngò. Nhiếp Dục có lẽ là sớm đã đã biết, cũng không có nói cái gì.

Nhiếp Trường Hoan mừng được thanh nhàn, thiếu không ít lời khách sáo, ngò ở Ôn Nhược Căn bên cạnh nghĩ đến cũng không có người dám đến quấy rầy.

Nhiếp Dục nâng chén, chúng thần cũng đôi tay chấp chén rượu uống xong, quỳnh tương ngọc dịch, sơn trân món ngon. Nhiếp Trường Hoan lâu bệnh, người đều gầy một vòng, liên quan ăn uống cũng nhỏ không ít, lại không thể uống rượu, đành phải lấy chiếc đĩa chọc vài cái chén đĩa trung đồ ăn.

Ôn Nhược Căn vừa mới kết thúc cùng một bên đồng liêu đối thoại, vừa quay đầu lại liền thấy Nhiếp Trường Hoan chống cằm, một bộ nhàm chán đến cực điểm bộ dáng, thấp giọng nói: “Cùng ta ngò bên này có phải hay không thực nhàm chán?”

Hắn thấy đối diện cùng nàng như vậy tuổi nữ tử, đều là tốp năm tốp ba ghé vào cùng nhau nói chuyện, nói cười yến yến.

Trường hoan sững sốt một chút, theo hần ánh mắt xem qua đi, biết hần trong giọng nói có chút tự trách ý vị, vội vàng lắc lắc đầu, “Ta cùng với những người đó đều không thân, năm trước cung yến thượng không ai cùng ta nói chuyện, ta không phải cũng là giống nhau lại đây sao.” Huống hồ hần kỳ thật là ở vô hình trung giúp nàng một phen.

Ôn Nhược Căn không biết nghĩ tới cái gì, quay đầu qua đi, không nói gì.

Đến là trường hoan vừa nói khởi năm trước, ngược lại mở ra máy hát, riu rít nói lên.

Nàng một tay kéo kéo Ôn Nhược Căn tay áo giác, Ôn Nhược Căn ngồi thẳng tắp, Nhiếp Trường Hoan hơi chút đứng dậy, một tay che miệng cùng hần nói nhỏ, “Căn căn, người năm trước cũng là ngồi ở chỗ này sao?”

Thực mềm nhẹ thanh âm, giống lông chim phất quá, ngứa, còn có một ít dị dạng cảm giác, theo kinh mạch chảy vào trái tim, sau đó hần nghe thấy ngực mãnh liệt nhảy lên một chút, nhưng cuối cùng hần chỉ nhẹ nhàng trở về thanh: “Ân.”

Nhiếp Trường Hoan nói rất nhỏ thanh, nói xong lúc sau liền trở lại tại chỗ, không có thấy Ôn Nhược Căn ửng đỏ vành tai, cùng cứng đờ một cái chớp mắt thân thể.

Trường hoan lại là bởi vì hần câu này khẳng định lời nói, , chẳng phải là năm trước nàng trang điên chứng, bị hần xem rõ ràng. Năm năm vấy, trong lòng tẫn nhiên là khẩn trương, còn có vài tia mặt danh bực bội.

Nàng còn đắm chìm ở thế giới của chính mình, đột nhiên liền có hơi thở xâm nhập, một quay đầu, một trương phóng đại khuôn mặt tuần tú, ly nàng chỉ có mấy tấc gần.

Gần hai người hơi thở tương dung, trong không khí tràn ngập nhẹ nhàng mùi rượu, không nùng, có chút dễ ngủ.

Trường hoan đỏ mặt, nhưng thân mình lại cứng đờ, nàng chuyển bất quá đi. May mắn Ôn Nhược Căn thực mau bỏ đi trở về, nàng trong lòng thư khẩu khí, mặc danh khó chịu.

Nàng cảm thấy nàng là “Uống say”, uống lên tràn đầy mùi rượu, bằng không như thế nào sẽ lên mặt đầu. Trường hoan vượt chính mình nóng bỏng mặt, thâm nghĩ.

Ôn Nhược Căn nguyên bản là tưởng nhắc nhở nàng buông tay buông ra tay áo, ai ngờ sẽ phát triển trở thành như vậy, bất quá xem nàng cụp mi rũ mắt bộ dáng, cảm thấy thú vị.

Vì thế hẳn trực tiếp trở tay, dặt thượng nàng tinh tế bàn tay, cảm thấy khó chịu, lại đổi thành mười ngón tương nắm. Nhiếp Trường Hoan không có tránh thoát, yên lặng mà cách hẳn càng gần một chút.

Nhiếp Trường Hoan tuy rằng thật sự ăn không tiến, nhưng là ở Ôn Nhược Căn ánh mắt bức bách hạ, vẫn là ăn mấy khối ngọt ngào bánh hoa quế.

Như cũ là Trích Tinh Lâu xem xét pháo hoa, lần này Nhiếp Trường Hoan hiện tại trên thành lâu, phía trước là Nhiếp Dục cùng Triệu Quý Phi, bên trái là một đám đại thần, bên phải là nữ quyến.

“Phanh phanh phanh ——”

Trên quảng trường một chữ bài khai pháo hoa bị bậc lửa, sáng lạn nở rộ ở trên trời, qua sau một lúc lâu, mới hoàn toàn dừng lại xuống dưới, lỗ tai còn lưu có từng trận dư vang.

Mọi người một hồi chúc mừng, sau đó ra cung. Công chúa Phò mã tặc một mực lưu tại ở trong cung một đêm, Nhiếp Trường Hoan Ôn Nhược Căn theo thường lệ đi trước Sương Thanh Điện, bên người chỉ có mấy cái bên người nha hoàn gia phó, cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Năm trước đã hạ quá một hồi tuyết, lúc này chỉ có thấu xương rét lạnh, đi qua Ngự Hoa Viên, Nhiếp Trường Hoan khăng khăng muốn đi xem hoa mai.

Thêm kiện áo choàng, Ôn Nhược Căn một tay đốt đèn lồng, một tay sam Nhiếp Trường Hoan chậm rãi từ từ đi qua đi.

Lửa đỏ hoa mai trước khai, Nhiếp Trường Hoan ba bước làm hai bước vòng qua đi, đứng ở dưới tàng cây ngửi một chút, sau đó quay đầu lại triều hân cười, vẫy tay làm hân qua đi.

Ôn Nhược Căn dựa ánh trăng môn, nhìn nàng sáng lấp lánh đôi mắt cùng hồng toàn bộ cái mũi gương mặt, nhớ tới Vi trang thơ “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng”, đến nàng nơi này chính là người mặt hoa mai. Sau đó chậm rãi đi dạo qua đi, duỗi tay đem nàng bị gió thổi loạn đầu tóc xoa đến càng loạn.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]
Thiên Lí Châu
www.dtv-ebook.com

16. Đệ Chương 16

Ngày hôm sau Nhiếp Trường Hoan tỉnh lại khi, rất có điểm không biết hôm nay hôm nào ảo giác.

Thật mạnh mẽ xuống màn trướng, che khuất hàn khí, cũng ngăn cách ánh sáng.

Liên tối tăm, Nhiếp Trường Hoan nhìn đến một bên chần gấm bình phô chỉnh tề, biểu thị chủ nhân đã lên lầu ngày.

Nhiếp Trường Hoan xoa xoa đôi mắt, tính toán lên, tự nhiên mà vậy cung lên chân phải đột nhiên xuyên tim đau.

Nàng tê một tiếng, nhớ tới hôm qua nàng nhảy nhót, một không cẩn thận liền uy chân phải, cuối cùng vẫn là Ôn Nhược Căn cũng nàng trở về.

Thật cẩn thận xốc lên chần, mắt cá chân sớm đã tốt nhất được, dùng băng gạc bao, thấy không rõ thương thế, nhưng nàng biết khẳng định sưng đến không nhẹ, vừa rồi vừa mới tỉnh lại khi phản ứng rất chậm, hiện tại mỗi thời mỗi khắc đều ở kêu gào đau đớn.

Lục Châu cũng nghe tới rồi động tĩnh, đẩy ra hai tầng màn, một tầng lụa trướng, một tầng màn lụa, tiểu tâm hầu hạ Nhiếp Trường Hoan thay quần áo rửa mặt.

Dọn xong cơm sáng, Ôn Nhược Căn vừa vặn trở về, hai người cùng nhau ăn cơm xong. Ôn Nhược Căn lại bị Nhiếp Dục tuyên đi, Nhiếp Trường Hoan nhàm chán, ở Ngự Hoa Viên căng gió.

Hỏa hồng sắc áo choàng bọc, ấm áp đến cực điểm, lại không ai quản, vốn nên là thập phần thích ý, nề hà trên chân có thương tích, một chân thâm một chân thiến, đảo có vẻ thập phần dài lâu.

Này Ngự Hoa Viên sớm bị nàng đạp lạn, nàng ngồi ở trụ lúi đào hoa trong vườn nghỉ chân, đi theo thị nữ đều bị nàng khiến đi, chỉ để lại Lục Châu một người.

“Đi thôi, Hoàng Hậu nương nương nói vậy đã sốt ruột chờ.” Nhiếp Trường Hoan đứng dậy vỗ vỗ phía sau trên quần áo trần hôi, từ Lục Châu sam hướng lãnh cung bên kia đi.

Lần trước vào cung khi nàng sai người cấp bên kia đệ cái tin nhi, hiện tại vừa vặn có thời gian qua đi.

Lãnh cung.

Trịnh thị đã ngồi hồi lâu, ngày phơi ở trên người, ấm áp dễ chịu, hôm qua vẫn ngủ, hiện tại nàng có chút mệt mỏi.

Mới vừa nhắm mắt lại, “Kèo kẹt ——” một tiếng, dài lâu đẩy cửa thanh truyền đến, nàng mở to mắt, nửa híp trong tầm mắt là một mặt lượng màu đỏ.

Trịnh thị chính chính bản thân tử, cười mở miệng: “Người đã đến rồi nha.”

Nhiếp Trường Hoan đi vào tới, Lục Châu ở ngoài cửa nhìn chăm chăm. Trịnh thị tuy rằng như thế cảnh ngộ, đến vẫn là sạch sẽ đoan trang, một thân tố sắc bố y, Hoàng Hậu khí thế còn ở.

“Người hẳn là biết ta muốn biết cái gì!” Nhiếp Trường Hoan khập khiễng đi qua đi, ngồi ở bên cạnh ghế đầu thượng.

Trịnh thị kinh ngạc nhìn nàng kỳ quái tư thế, liễm mi, thấp giọng nói: “Người mẫu phi chết cùng ta không quan hệ.”

Nhiếp Trường Hoan không có mở miệng, chờ nàng bên dưới.

Trịnh thị tựa hồ đắm chìm ở hồi ức bên trong, “Khi đó lâm nếu hơi vừa mới tiến cung, rất được thịnh sủng, trong lòng ta tuy rằng không mừng, nhưng là cũng cũng không có làm ra cái gì thương thiên hại lí sự tình. Mẫu thân người là bị Triệu y lan hạ độc hại chết.”

“Cho nên người là cảm kích?” Nhiếp Trường Hoan nhìn chăm chăm nàng, ý đồ từ trên mặt nàng tìm ra đáp án.

Trịnh thị do dự trong chốc lát, “Chuyện tới hiện giờ, ta cũng không cần phải lừa người, ta cũng là sau lại mới biết được, khi đó mẫu thân người đã bệnh nguy kịch.”

.....

Nhiếp Trường Hoan bước ra môn khi, Lục Châu xem nàng biểu tình hoảng hốt, vội vàng chống, không cho nàng ngã xuống.

Nhiếp Trường Hoan hiện tại trong lòng tưởng chính là, nếu Hoàng Hậu đều biết, như vậy Nhiếp Dục đâu? Nàng ở mẫu phi sau khi chết bị Nhiếp Dục khiến đi đàm càn, đến tột cùng là có ý tứ gì? Còn có Trịnh thị cuối cùng nói chính là cái gì? Ôn Nhược Căn cũng biết hiểu nội tình?

Ôn Nhược Căn ở Sương Thanh Điện chờ nàng, hai người cùng nhau hướng Nhiếp Dục chào từ biệt, hồi phủ trên đường, Nhiếp Trường Hoan vài lần tưởng nhắc tới dừng khí mở miệng hỏi hẩn, Ôn Nhược Căn nhẹ nắm tay nàng, không tiếng động mà an ủi, cũng là tiệm sinh ăn ý.

Hiển nhiên, hẩn đã biết nàng sẽ hỏi ra cái gì vấn đề tới, mà hẩn cũng biết trong đó loanh quanh lòng vòng, nếu không vừa rồi hai người chạm mặt

khi, hẳn sẽ không cố ý bỏ qua nàng khó coi sắc mặt.

Ôn Nhược Căn về đến nhà, liền lôi kéo Nhiếp Trường Hoan vào phòng ngủ, đóng cửa cho kỹ cửa sổ. Nhiếp Trường Hoan giống cái rối gỗ giạt dây giống nhau, bị hẳn dắt đi vào, ngồi xuống.

Nương xuyên thấu qua giấy cửa sổ bắn vào tới ánh sáng, Nhiếp Trường Hoan chỉ nhìn đến Ôn Nhược Căn miệng lúc đóng lúc mở, sau đó thanh âm đàm thoại lẩn ra đây.

“Mẫu thân người sự, ta cũng là trước đó không lâu mới hiểu biết sở hữu tình huống, nhưng là xác thật như Trịnh thị theo như lời, là Triệu Quý Phi làm hại không thể nghi ngờ, phía trước hầu hạ mẫu thân người người xưa có một cái ở lang tây huyện dưỡng lão, nàng có thể chứng minh.”

“Nhiếp Dục biết không?” Nhiếp Trường Hoan đột nhiên hỏi. Nếu Hoàng Hậu biết, Ôn Nhược Căn cũng biết, như vậy thân là cứu ngũ chí tôn Nhiếp Dục đâu?

“Biết, nhưng là từ trước không động đây đến.” Ôn Nhược Căn không có chần chờ, bình tĩnh hồi nàng, “Bất quá, muộn tắc mấy tháng, ngắn thì tháng này, nhất định sẽ có kết quả.”

Triệu gia lần này, Nhiếp Dục là hạ nhãn tâm muốn nhổ tận gốc, mà thâm chịu hoàng sủng Triệu Quý Phi đứng mũi chịu sào.

Đến nỗi Nhiếp diễm cái này hoàng tử, sẽ không ban chết, nhưng hẳn là cũng sẽ lưu đày hoặc là giam lỏng, tóm lại, có thể sống sót cũng là may mắn.

Kết quả thực mau liền tới rồi, tháng giêng sơ mười, tiến đến hạ hi quan viên địa phương tướng lãnh, lục tục phản hồi nhậm chức cương vị.

Nhiếp Trường Hoan đã nhiều ngày lấy dưỡng thương vì từ, vẫn chưa ra cửa, nhưng nghe mấy ngày này truyền đến Triệu gia bị khấu lưu kinh thành tin tức, ngay sau đó Triệu Quý Phi lấy tàn hại hậu phi chi tội bị rơi xuống lãnh cung, sau đó là Triệu gia bị đầu nhập thiên lao, hoàng tử Nhiếp diễm dục khuyên, trực tiếp bị Nhiếp Dục giam cầm ở trong cung.

Bất quá một ngày thời gian, thế gia đại tộc, hoàng thân quốc thích Giang Nam Triệu gia quyền thế không hề, âm âm rơi đài. Mà lúc trước bị phế Hoàng Hậu Trịnh thị lại bị đỡ hồi chính vị, Hoàng Hậu chi tử Nhiếp giác cũng một lần nữa khôi phục Thái Tử danh phận, liên quan toàn bộ hậu tộc, lại lần nữa bị phân công lên.

Hết thảy khôi phục như thường, ngay ngăn trật tự. Giống như Triệu gia từ trên xuống dưới mấy trăm khấu người tánh mạng, chỉ là một sợi khói nhẹ, thực mau tán ở mọi người trong ấn tượng mặt.

Này phía trước phía sau liên tục nửa năm lâu đại động tác đại rửa sạch, rốt cuộc rơi xuống màn che.

Lúc trước Nhiếp Trường Hoan xem Nhiếp Dục giơ tay chém xuống, dao sắc chặt đay rồi, xử lý Hoàng Hậu một đảng, còn không rõ như thế nào tình huống, hiện giờ đến là cũng nghĩ kỹ vài phần.

Vô tình nhất đế vương gia, hầu môn vừa vào thâm như hải. Này lên lên xuống xuống, tả hữu bất quá là người cầm quyền ích lợi tranh chấp thôi. Quân gọi chi sinh tặc sinh, quân gọi chi tử tặc chết.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

17. Đệ Chương 17

Trong triều thay đổi bất ngờ như thế nào, Nhiếp Trường Hoan không thể nào biết được, nàng đã hai tháng không có bị truyền tiến cung, mà Ôn Nhược Căn từ Nhiếp giác khôi phục Thái Tử lúc sau, cũng thanh nhàn rất nhiều.

Ngoài thành chái cô sơn là đập thanh hảo nơi đi, sơn không cao, Ôn Nhược Căn lôi kéo Nhiếp Trường Hoan tới đập thanh.

Đầu xuân hoa khai, cảnh xuân hoà thuận vui vẻ, trên núi cây cối thay đổi một tầng tân lục, tươi mới muốn tích thủy.

Nhiếp Trường Hoan ở nhà bực lâu như vậy, chân sớm hảo, lúc này nghe trong núi mùi hoa, tâm tình rất cuộc thả lỏng không ít.

Không tuyển đại lộ, hai người từ chân núi một đường dọc theo một cái đường hẹp quanh co chậm rãi từ từ đi lên đi.

Đi đến nửa đường, ra một thân mồ hôi mỏng, Nhiếp Trường Hoan giải kiện áo ngoài, thở hồng hộc tiếp tục hướng lên trên bờ. Ôn Nhược Căn theo ở phía sau, trong tay đỡ Nhiếp Trường Hoan quần áo, khí định thần nhàn.

Đi đến mặt sau, thật sự thể lực chống đỡ hết nổi, Nhiếp Trường Hoan tìm tảng đá, tùy tiện đặt mộng ngồi xuống. Ôn Nhược Căn tưởng cho nàng lót kiện quần áo, kết quả vừa mới vươn đi tay, liền chạm vào cái mềm cái dính.

Nhiếp Trường Hoan bĩu môi đi, nhìn hằm, “Người cùng Nhiếp Dục mưu hoa nhiều ít, ta có thể biết không?” Nàng vẫn là tò mò, rốt cuộc một cái là

nàng phu quân, một cái là phụ thân hãn, tuy rằng cũng không có cái gì tình cảm.

Ôn Nhược Căn đứng ở nàng trước mặt, cười cười, đem nàng bị hãn ướt nhẹ dính vào trên trán đầu tóc đẩy ra, “Hoan hoan phải biết rằng, vì phu không dám không cáo. Triệu Quý Phi mẫu gia quá thịnh, Hoàng Thượng mấy năm trước liền động muốn rửa sạch ý niệm, chỉ là không hảo trực tiếp động thủ, vì thế liền cùng Hoàng Hậu xưng một vợ diễn, giả ý phế bỏ Hoàng Hậu cùng Thái Tử, sau đó cố ý làm Triệu gia lộ ra dấu vết. Phía trước, Triệu Quý Phi từ Giang Nam trở về, chính là nổi lên tâm tư, Nhiếp diễm đi ra ngoài cũng là cái nguy trang, kỳ thật đã đi Giang Nam. Tóm lại, Triệu Quý Phi bị phế là tất nhiên kết quả.”

Nhiếp Trường Hoan nhấp nhấp miệng, nhẹ giọng ân một câu, kỳ thật chính nàng trước nay biết, nàng kỳ thật cũng không thông minh, mấy năm nay gian nan cầu sinh, đã là không dễ. Lúc trước nhỏ nhỏ nàng đi theo mẫu thân từ ông ngoại gia đi vào trong cung khi, mẫu thân nói như thế nào? Nàng gốc, tương lai là muốn có hại.

Nghi ngơi đủ rồi, Nhiếp Trường Hoan ngồi ở chỗ kia, vươn tay, nhìn trên cao nhìn xuống Ôn Nhược Căn, chu chu môi ba.

Ôn Nhược Căn kéo nàng, chậm rãi nắm nàng hướng trên núi đi đến. Chá cô sơn đỉnh núi là một mảnh đất bằng, mặt trên nở khắp đào hoa, nguyên là hoang dại, sau lại thêm nhân vi trồng trọt, lớn lớn bé bé, đan xen có hứng thú.

Nhiếp Trường Hoan bước lên một cục đá, nhìn ra xa phương xa, kéo dài không dứt đào hoa, hoa rụng rục rỡ, nở khắp phía chân trời, trước mắt kinh diễm.

Nàng chạy xuống đi, xả Ôn Nhược Căn góc áo, nhỏ giọng lải nhải, “Trong cung đào hoa quá nhỏ, liếc mắt một cái liền có thể vọng đến biên, thật là

không thú vị. Không bằng này chá cô sơn đào hoa, tuy rằng không có hoa nô nhọc lòng, nhưng lại tự do nhiều.”

Nói xong liền chạy tiến hoa trong rừng mật, Ôn Nhược Căn trầm mặc sau một lúc lâu, đi qua đi, nhẹ nhàng cầm đi Nhiếp Trường Hoan trên tóc lây dính một mảnh cánh hoa.

Xem nàng an tĩnh chờ lộng xong, một bộ ngoan ngoãn bộ dáng, Ôn Nhược Căn nhin không được duỗi khai hai tay ôm lấy nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng, thấy nàng không có phản kháng, sau đó lực độ tăng thêm mà cô trụ.

“Hoan hoan có nghĩ rời đi thịnh đều, đi địa phương khác sinh hoạt?” Nhiếp Trường Hoan mặc hăn ôm, theo hăn nói chuyện, lồng ngực hơi hơi chấn động, dừng ở nàng lỗ tai, phảng phất sắp choáng váng.

Nhiếp Trường Hoan gật gật đầu, phục lại lắc đầu, hăn là một quốc gia Thừa tướng, nàng là công chúa, muốn tùy tâm sở sống, rất khó.

Ôn Nhược Căn nhìn ra nàng băn khoăn, nhẹ nhàng ra tiếng: “Không cần suy xét ngoại giới nhân tố, chỉ nghe nội tâm thanh âm.”

“Tưởng, thịnh đều thiên quá nhỏ.” Nhiếp Trường Hoan ở hăn trong lòng ngực, muộn thanh muộn khí trả lời. Nếu là có thể đi, tự nhiên là hảo, này thịnh đều cùng nàng, không có gì vướng bận. Tháng trước, ông ngoại đã đệ về hưu số con, Nhiếp Dục lệ hành giữ lại không thành, đương trường liền dẫn, cũng liền mấy ngày này sự, ngoại tổ một nhà liền phải trở về tổ địa Xương Châu, chỉ để lại còn ở nhậm chức Lâm Thù Hàn vợ chồng ở kinh.

“Chính là, ngươi là Thừa tướng.” Nhiếp Trường Hoan bổ sung nói, một người dưới vạn người phía trên, thử hỏi có ai có thể dễ dàng từ bỏ này tám ngày quyền thế. Nàng sợ, sợ hăn chỉ là nhất thời hứng khởi, sợ hăn về sau hối hận.

“Giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, là vì sáng suốt cử chỉ. Huống hồ ta chưa bao giờ tham luyến địa vị cao, trong triều kinh này rửa sạch, Hoàng Thượng chỉ biết đề bạt mới mẻ máu, một lần nữa cọ rửa tẩy bài một phen, ta lưu lại, vô ích.”

Từ chái cô sơn sau khi trở về, Ôn Nhược Căn lập tức tiến cung yết kiến Nhiếp Dục, Nhiếp Dục đến là thực giật mình, qua hồi lâu vẫn là duẫn. Hiện tại triều đình hết thầy đều ở hướng tốt phương hướng đi, người tài ba chí sĩ dững mãnh vào, tuy rằng không địch lại Ôn Nhược Căn, nhưng là cũng có thể thuận thế tăng lên tâm nhân.

Rời đi đêm trước, Nhiếp Dục triệu kiến Nhiếp Trường Hoan, đèn cung đình trường minh, nặc đại nội điện, ánh đèn lay động, lại không thấy sinh khí.

Nhiếp Dục đứng ở dưới đèn thường họa, cửa gỗ nhất khai nhất hợp chi gian, Nhiếp Trường Hoan thu ô che, dặt một thân hơi ấm vào tới.

Cung thất tuy rằng thấp đèn, nhưng cũng không chịu nổi đêm tối xâm nhập, mờ nhạt ánh nến trung, Nhiếp Trường Hoan một thân chu sa hồng thời trang mùa xuân, cầm đem màu lục đậm dù giấy, thướt tha yếu điệu.

Nhiếp Dục quay đầu, phảng phất thấy năm đó lâm nếu hơi, ngây ngô sạch sẽ, mặt mày mang theo ý cười, từng bước một đi hướng hẳn.

Ngây người gian, Nhiếp Trường Hoan đã khuất thân hành lễ, thanh triệt thanh âm truyền đến, đánh vỡ suy nghĩ của hẳn, Nhiếp Dục từ hồi ức trung bứt ra ra tới, hô câu bình thân ở ngoài, không nói thêm gì nữa.

Ngoài phòng vũ thể tiệm đại, thỉnh thoảng sấm sét nổ vang, nước mưa từ gạch ngói thượng hội tụ sau đó ào ào rơi xuống.

Một tiếng sấm sét nổ tung, phảng phất liền ở bên tai, Nhiếp Trường Hoan đã rời đi, Nhiếp Dục nhìn trước mắt sơn thủy họa, lại vô tâm tư.

“Người tính toán đi nơi nào sinh hoạt?”

“Không biết, đi trước Giang Nam nhìn xem.”

“Còn sẽ hồi kinh sao?”

“Sẽ không.”

.....

Ngẫm lại hãn cùng Nhiếp Trường Hoan vừa mới đối thoại, trúc trắc lỗ trống, không nghĩ cha con, đảo như là người xa lạ, đối mặt thân phận, không thể không ứng phó một chút.

Chính là loại tình huống này lại là như thế nào sinh ra đâu? Trước nay đều là hãn một người làm thành, là hãn thân thủ phóng rớt này phân cha con chi tình a.

Từ mười bảy năm trước bắt đầu, hãn liền từ bỏ a. Từ hãn từ bỏ lâm nếu hơi, ngược lại lựa chọn đối hãn mà nói càng có lợi cho địa vị củng cố Triệu gia bắt đầu, hãn liền sai thái quá.

Chính là mỗi lần đêm khuya mộng hồi tư cập này, hãn chưa bao giờ dám thừa nhận.

Mãnh liệt ho khan đánh vỡ suy nghĩ của hãn, Nhiếp Dục móc ra khối khăn, che ở ngoài miệng, sau một lúc lâu, khăn dính màu đỏ tươi huyết.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]
Thiên Lí Châu
www.dtv-ebook.com

18. Đệ Chương 18

Ngày hôm sau, thiên vẫn là hơi lửng, sương mù mênh mông bên trong, hai giá xe ngựa sử ly thịnh đều.

Nhiếp Trường Hoan hôm qua mất ngủ, hiện tại lại dậy sớm, thật sự chịu không nổi, chống gối mềm liền ngủ rồi.

Ôn Nhược Căn ngồi ở một bên, nguyên là đang xem thư, thấy nàng ngủ hôn mê, thiên hướng xe vách tường đầu theo xe ngựa đong đưa một chút một chút, liền đem nàng đầu cẩn thận dựa hướng hãn bên này bả vai.

Sau đó tiếp tục đọc sách, phiên trang thanh âm nhỏ rất nhiều.

Nhiếp Trường Hoan cũng không ý thức, tìm cái thoải mái tư thế, tiếp tục ngủ rồi.

Lại tỉnh lại đã là mặt trời chói chang nhô lên cao, Nhiếp Trường Hoan là bị đói tỉnh, lộc cộc lộc cộc thanh âm vang lên, bốn phía xấu hổ.

Nhiếp Trường Hoan ngăm ngăm bên cạnh Ôn Nhược Căn, hãn chính nhắm mắt sau dựa vào tường gỗ, hô hấp nhọt nhạt đều đều, vẫn là ngồi nghiêm chỉnh bộ dáng, hai tay đáp ở trên đầu gối, phía dưới đè nặng một quyển mở ra thư.

Cánh mũi đánh hạ bóng ma, lông mi lại trường lại kiêu.

Thực an tĩnh, thực ngoan ngoãn.

Có điểm tường bính một chút xúc động.

Nhiếp Trường Hoan ma xui quỷ khiến mà thấu qua đi, một tức chi gian, Ôn Nhược Căn hoặc mà mở to mắt, trường hoan bị hoảng sợ, hướng phía sau đảo đi.

Đầu cùng vách tường tới cái thân mật tiếp xúc, trường hoan “Tê” mà một tiếng, cái ót truyền đến rậm rạp đau, khuôn mặt nhỏ nháy mắt nhăn thành khổ qua dạng.

Cười khê thanh truyền đến, trường hoan miết hăn liếc mắt một cái, cái này đầu sở gây tội chính cười vui vẻ.

Ôn Nhược Căn đem nàng vòng ở trong ngực, duỗi tay giúp nàng xoa bị thương đầu, trường hoan râm rì, dấu cái miệng nhỏ, thường thường lộng một chút đối phương màu trắng dai lưng.

Ôn Nhược Căn một cúi đầu liền thấy trường hoan vẻ mặt ủy khuất bộ dáng, nghi hoặc hỏi: “Người vừa mới trốn cái gì?”

Rõ ràng nghe tới nghiêm trang, nhưng là trường hoan chính là nghe ra giễu cợt ý vị, ông thanh ông cả giận, “Người đột nhiên trợn mắt làm ta sợ, còn không biết xấu hổ hỏi ta.”

“Ân, là ta sai, dọa đến hoan hoan.” Ôn Nhược Căn đến cũng không thoái thác, cấp trường hoan bậc thang, trực tiếp gánh hạ.

“Ta đã đói bụng.” Trường hoan cũng biết chính mình không chiếm lý, theo bậc thang liền xuống dưới, lật qua cái này đề tài, rốt cuộc nhớ tới chính mình là bị đói tình.

Ôn Nhược Căn ứng thanh, kêu ngừng đang ở tiến lên trung xe ngựa, ngồi ở sau một chiếc trên xe chăm sóc hành lý Lục Châu cũng nhảy xuống xe ngựa, đem lương khô túi nước cùng nhau cầm tới.

Xe ngựa ở đại lộ thượng hành lại mau lại ổn, nơi này đã ra Thịnh Kinh địa giới, vào lan huyện kế bên, trước không có thôn sau không có tiệm, mọi người chắc bụng lúc sau, một lần nữa hướng phía nam đi.

Xe ngựa cuối cùng ở Giang Nam đình thuyền trấn nhỏ dừng lại, nơi này non xanh nước biếc, chính yếu là bá tánh chất phác nhiệt tình, một cái hà xuyên qua ở giữa, Nhiếp Trường Hoan thích nơi này, đình thuyền đình thuyền, thuyền đã đình, người cũng cư.

Ôn Nhược Cẩn mua trường hoan thích ý một chỗ sân, nơi này là nước sông thượng du, trước cửa nước chảy róc rách, sân trước cửa hai tòng nguyệt quý, con bướm phác phác.

Ôn Nhược Cẩn Nhiếp Trường Hoan, Lục Châu còn có mang đến mấy cái tô tở, sân là trấn trên phú thương kiến biệt viện, không phải rất lớn, trụ hạ đến cũng dư dả.

Đến đình thuyền trấn thời điểm đã là ba tháng cuối cùng, một phen lăn lộn xuống dưới, tháng năm xuất đầu.

Trấn trên đối nhà này danh tác mua biệt thự cao cấp người, tò mò giả có chi, nhưng càng có rất nhiều thân thiết. Thấy bọn họ trời xa đất lạ, thường xuyên đưa một ít thức ăn tiểu ngoạn ý nhi tới.

Tháng năm sơ năm Tết Đoan Ngọ trước một ngày, Nhiếp Trường Hoan đang ở trong viện phơi nắng, Ôn Nhược Cẩn đi ra ngoài chọn mua đồ vật, mang đi hai cái tô tở.

Mặt khác mấy người đều ở các vôi chuyện lạ, cửa tiếng đập cửa vang lên, Lục Châu ở sân bên cạnh liệu lý hoa cỏ, không có nghe được thanh âm, Nhiếp Trường Hoan đứng dậy đi mở cửa.

Là mặt sau hàng xóm lớn lao nương, Nhiếp Trường Hoan cùng nàng quen biết, là bởi vì bọn họ vừa tới khi cứu trượt chân rơi xuống nước lớn lao

nương tôn tử.

Lớn lao nương trong tay bưng một cái thế lung, cái, nhìn không thấy là cái gì.

Lớn lao nương là tới đưa thức ăn, thấy nàng nghi hoặc, vội cười nói: “Đoan Ngọ ăn thanh đoàn, nhà ta chưng một nồi, cho các người đưa điếm tới nếm thử mới mẻ.” Nói còn mở ra, làm Nhiếp Trường Hoan xem.

Nhiếp Trường Hoan nguyên bản là tướng uyển cự, chịu người quá nhiều ân huệ trong lòng luôn là có điếm quái dị, bất quá lớn lao nương thần sắc chờ mong, sau đó nhìn đến ngấn xanh đậm năm, ngải thảo thanh hương, còn mạo hiểm nhiệt khí.

Nhiếp Trường Hoan nói quá tạ, Lục Châu nghe được động tĩnh đi tới, xoa xoa tay, từ lớn lao nương trong tay tiếp nhận.

Nhiếp Trường Hoan mời lớn lao nương tiến vào ngồi, lớn lao nương xua tay cự tuyệt, trong nhà bếp thượng còn có vôi, quay đầu đi rồi.

Trường cười vui cười, đóng cửa lại, tiếp tục đi phơi nắng. Cơm trưa thời gian, Ôn Nhược Căn đã trở lại, mặt sau tôi tớ bao lớn bao nhỏ mà hướng hậu viện phóng.

Hai người ăn cơm, Nhiếp Trường Hoan tò mò hỏi: “Người hôm nay mua chút thứ gì?” Mấy ngày này Ôn Nhược Căn luôn là đi sớm về trễ, thần thần bí bí, nàng thật sự tò mò.

Ôn Nhược Căn chỉ là nhẹ nhấp nước trà, cũng không trả lời, ngược lại nói lên mặt khác một sự kiện, “Ngày mai Đoan Ngọ huyện thành có đua thuyền rồng, người có nghĩ đi xem?”

Trường hoan quả nhiên cảm thấy hứng thú, cười hì hì gật đầu, từ tới đình thuyền, nàng còn không có đi ra ngoài quá đâu.

Ngày thứ hai sáng sớm, xe ngựa liền chở hai người đi trước lâm thủy huyện thành. Đỉnh thuyền ly lâm xe chở nước trình không xa, nửa canh giờ không cần liền đến.

Xe ngựa ngừng ở ven sông bên đường, Ôn Nhược Căn nắm Nhiếp Trường Hoan một đường hướng bờ sông đi đến. Du khách rất nhiều, tiểu thương cũng rất nhiều, bãi ở bên đường bờ sông, cung người chọn lựa.

Rộng lớn đường sông, hơn mười chỉ thuyền rồng theo khẩu lệnh tiến lên mà ra, khăn trương kích thích, hà bờ bên kia du khách cũng đã chịu cảm nhiễm, không khí nhiệt liệt.

Cuối cùng thi đấu kết quả như thế nào, Nhiếp Trường Hoan là không biết, bởi vì nàng bị phồn hoa phố xá hấp dẫn qua đi, ương Ôn Nhược Căn mang nàng đi dạo.

Nhiếp Trường Hoan giống cỡi cương con ngựa, như cá vào nước giống nhau xuyên qua trong lúc, Ôn Nhược Căn khoanh tay đi theo nàng mặt sau.

Ôm một đồng lớn chiến lợi phẩm, hai người cùng nhau bước lên quán trà lâu hai, Nhiếp Trường Hoan ăn điểm tiểu nhị đưa tới nước trà điểm tâm, cười vui vẻ.

Ôn Nhược Căn nhìn nàng, cũng treo là nhạt nhẽo ý cười. Tâm sự quái không biết vài đạo cong, hần mở miệng: “Lâm thủy còn có rất nhiều hảo ngoạn địa phương, chúng ta ở một đêm, ngày mai lại trở về như thế nào?”

Nhiếp Trường Hoan tự nhiên vui, tự do tự tại, thật tốt.

Đi khách điểm khai gian phòng, cũng là lâu hai, bò lên trên đi đẩy cửa mà nhập, hai người buông đồ vật sau, cùng nhau đi ra cửa du ngoạn.

Tới gần chạng vạng mới trở về, ăn cơm chiều, tắm rửa xong, mở ra cửa sổ hóng mát. Trường hoan ra một thân hần, liên quan đem đầu tóc cũng giặt

sạch, ngồi ở ghế trên, hướng trên mặt đất tích thủy.

Ôn Nhược Căn đẩy cửa tiến vào, nhăn nhó, “Như thế nào không sát tóc?”

Nhiếp Trường Hoan chớp chớp mắt, ngượng ngùng mà nói: “Vừa rồi khăn rơi vào trong nước toàn ướt, ta không hảo đi ra ngoài.”

“Chờ.” Ôn Nhược Căn lưu lại lời nói, xuống lầu đi ra ngoài tìm chường quầy muốn điều sạch sẽ khăn lông, trở về cấp Nhiếp Trường Hoan sát tóc.

Sát thành nửa làm, Ôn Nhược Căn bỏ quên khăn, giúp nàng sơ thuận tóc, trường hoan cúi đầu lẳng lặng chờ hẵn chuẩn bị cho tốt. Trên mặt không hiện, trong lòng lại bị ấm áp lấp đầy, tổng cảm thấy chính mình giống cái tiểu hài tử, bị người chiếu cố, sủng ái.

Chờ Ôn Nhược Căn tắm rửa xong ra tới, Nhiếp Trường Hoan đã nằm ở trên giường ngủ rồi, duỗi tay sờ sờ nàng tóc, đã làm thối.

Ôn Nhược Căn nằm đi vào, Nhiếp Trường Hoan thò qua tới, cảm nhận được nhiệt độ lại xoay người ly xa, thời gian thực mau, nhưng là Ôn Nhược Căn lại bị quấy nhiễu, điều chỉnh hô hấp, thối đèn nhắm mắt ngủ.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]
Thiên Lí Châu
www.dtv-ebook.com

19. Đệ Chương 19

Trường hoan bởi vì ban ngày quá hưng phấn chơi quá mệt mỏi, một giấc ngủ đến đại hùng đông, Ôn Nhược Căn tỉnh sớm, đi dưới lầu muốn nước ấm, rửa mặt xong sau, ngồi ở bên cạnh chờ Nhiếp Trường Hoan tỉnh lại.

Khách điểm lân phố mà khai, tuy rằng bên này là mặt sau, nhưng rộn ràng nhộn nháo rao hàng thanh vẫn là cách cửa sổ phiêu tiến vào.

Trường hoan xoa xoa đôi mắt, bò ngồi dậy, như cũ là còn buồn ngủ bộ dáng.

Ôn Nhược Căn buồn cười, lấy quá bên cạnh trên giá quần áo, một kiện một kiện cấp trường hoan mặc vào. Trường hoan rửa mặt, mới cảm giác cả người sống lại đây.

Thừa dịp trường hoan rửa mặt khoảng cách, tiểu nhị đã đem bữa sáng mang lên cái bàn, ăn xong bữa sáng sau, Ôn Nhược Căn đem lấy lòng đồ vật đều dọn lên xe ngựa.

Hôm qua lưu tại bờ sông xe ngựa đã bị xa phu đuổi lại đây.

Nhiếp Trường Hoan mới vừa bước vào xe ngựa, liền phát hiện không thích hợp địa phương, nàng mua đồ vật đều là một ít tiểu ngoạn ý nhi, chính là bên trái trong tầm tay cái kia tay nải, ước chừng chiếm nửa cái ghế.

Trường hoan muốn tìm tòi đến tột cùng, mới vừa lấy ra đè ở mặt trên đồ vật, đã bị Ôn Nhược Căn một tay áp chế tiếp được đi động tác.

Trường hoan quay đầu lại nghi hoặc mà nhìn hăn, trong ánh mắt tất cả đều là “Đây là thứ gì” ý tứ.

Ôn Nhược Căn ho nhẹ một tiếng, “Mấy ngày trước ở chế y phô tài vài món quần áo, hôm nay vừa vận làm tốt, liền cùng nhau lấy về tới.”

Trường niềm vui tưởng, một kiện quần áo có cái gì hảo che, thần thần bí bí, “Nga” một tiếng ngồi ở giường nệm mặt trên.

Ôn Nhược Căn ngược lại ngạnh một chút, hăn cố ý muốn kích một kích trường hoan lòng hiếu kỳ, kết quả giống như không có thành công.

Vì thế lại nói: “Cũng có người một phần.” Thấy nàng lại muốn tới trao, Ôn Nhược Căn vội vàng bổ sung, “Chờ trở về lại xem.”

Nhiếp Trường Hoan cái này không để ý tới hăn, kéo xuống dừng ở bên hông túi thơm, chậm rãi khảy mặt trên màu tím tua.

Xe ngựa mới vừa tiến trấn trên, Ôn Nhược Căn liếc mắt một cái bên cạnh trường hoan, ngập ngừng lúng túng nói: “Hoan hoan, người có thể bịt kín đôi mắt sao?”

Trường hoan lại là “Nga” một tiếng, Ôn Nhược Căn không biết từ nơi nào móc ra một cây màu đỏ lụa mang, cẩn thận mà đem trường hoan đôi mắt che khuất, sau đó đái xe ngựa dừng lại đỡ trường hoan đi ra ngoài, chính mình nhảy xuống, một tay đem ngừng ở càng xe thượng đẳng trường hoan ôm xuống dưới.

Trường hoan bỗng chốc bay lên không, trong lòng sợ hãi, khẽ nhếch cái miệng nhỏ, lại không có phát ra âm thanh tới, chỉ là đôi tay gặt gao ôm Ôn Nhược Căn cổ.

Sau đó nàng bị Ôn Nhược Căn giống ôm tiểu hài tử giống nhau ôm trở về sân, trong lúc còn tỉnh thoảng có thanh âm truyền đến, nàng biết khăng

định là trong nhà hạ nhân thấy, trên mặt bỗng nhiên liền nhiệt nhiệt.

Nàng dựa vào cảm giác để sát vào Ôn Nhược Căn lỗ tai, nhỏ giọng nói: “Căn căn, ta biết ngươi muốn làm gì.”

Ôn Nhược Căn nghe vậy ngỡ ngẩn, sau đó vẫn là đi bước một vũng vàng mà bước ra bước chân, tới rồi nhà chính đẩy cửa ra, đem trường hoan nhẹ nhàng đặt ở cái giá trên giường.

Nhiếp Trường Hoan tưởng cởi xuống dây lưng, bị Ôn Nhược Căn ngăn lại, sau đó nàng ngồi ở trên giường chờ, khóe miệng lại lặng lẽ cong lên.

Đại môn mở ra lại khép lại, Ôn Nhược Căn cầm lúc trước đặt ở trên xe ngựa cực đại tay nải, chậm rãi đi tới.

“Hoan hoan, ngươi tưởng xuyên quần áo mới sao?”

Nhiếp Trường Hoan trong lòng cười nở hoa, hôm nay Ôn Nhược Căn giống như vẫn luôn ở trạng cầu nàng đồng ý đâu, trong lòng cảm thấy buồn cười, rồi lại giống bị nước ấm phao.

Vì thế nàng gật đầu.

Ôn Nhược Căn hỉ cực, muốn giúp Nhiếp Trường Hoan cởi xuống mảnh vải, trường hoan không làm, nghiêng đầu mỉm cười nói, “Ta muốn cho ngươi giúp ta xuyên, có thể chứ?”

Này hiển nhiên kinh tới rồi Ôn Nhược Căn, hần tuy rằng đã cùng Nhiếp Trường Hoan cùng chung chăn gối đã hơn một năm, nhất thân mật thời điểm bất quá là hôn môi một chút, hần sợ trường hoan không thích, cho nên trước sau không có vượt qua cuối cùng một bước.

Chính là cho dù bị mắt, hần phảng phất cũng có thể cảm nhận được trường hoan chân thành, vì thế hít vào một hơi chậm rãi cấp trường hoan cởi ra

quần áo, mặc vào bộ đồ mới.

Nếu trường hoan kéo xuống mông mắt bố, liền có thể nhìn đến Ôn Nhược Căn vụng về tay, còn có hồng đến lấy máu vành tai, bất quá nàng không có, thứ nhất nàng mở miệng làm Ôn Nhược Căn giúp nàng thay quần áo liền đủ thẹn thùng, nếu còn muốn cùng hắn bốn mắt nhìn nhau quả thực không thể tưởng tượng.

Phối hợp Ôn Nhược Căn đứng lên ngời xuống, qua thật lâu, Ôn Nhược Căn rốt cuộc giúp nàng đổi hảo quần áo, hắn chuyển tới mặt sau đem chướng mắt mảnh vải triệt rớt.

Nhiếp Trường Hoan hiện tại là ngời, một rỗ mắt, tươi đẹp màu đỏ rực ánh vào hốc mắt, tay áo biên là chỉ vàng thêu thành triền chi liên hoa văn, trông rất đẹp mắt.

Ôn Nhược Căn nhìn chăm chăm thật lâu sau, phảng phất muốn đem trường hoan nhìn chăm chăm ra cái động tới. Trường hoan đứng dậy, kéo kéo váy, bị Ôn Nhược Căn kéo đi bàn trang điểm ngời xuống.

Nhiếp Trường Hoan còn ở vào tân nương phục đánh sâu vào bên trong, Ôn Nhược Căn đã dọn xong hoá trang son phấn, còn có mi bút son môi, Nhiếp Trường Hoan nhìn lướt qua, đều là tân, nàng vô dụng quá.

“Người phải cho ta họa trang.” Không phải nghi vấn là trần thuật, đều không cần nàng hỏi, bả ở trước mắt sự thật.

Ôn Nhược Căn gật gật đầu, không nói cho chính nàng đã trộm ở trên mặt thử đã lâu, nữ hài tử hoá trang thật sự thực phức tạp, hắn học đã lâu tài học biết một chút.

Ngày hôm qua ngoài ý muốn trụ khách điểm, cho nên hôm nay nàng là tổ một khuôn mặt trở về, mặt nàng trắng nõn sạch sẽ, Ôn Nhược Căn chỉ cho nàng đắp một tầng hơi mỏng phấn, sau đó phấn mặt cũng là nhàn nhạt

nhiệm hồng gương mặt, cẩn thận mà cho nàng theo mi hình miêu mà lá liễu, cuối cùng dùng tay moi một chút son môi bôi trên ngoài miệng.

Nguyên bản liền phấn nộn môi, tô màu lúc sau càng thêm kiều diễm ướn át, trường hoan nhìn trong gương chính mình, vẻ mặt khiếp sợ, Ôn Nhược Căn nhìn không được khom lưng nhẹ nhàng hàm trụ, sau đó chậm rãi cọ xát.

Trường hoan nguyên bản muốn khen ngợi vài câu, bị hấn tất cả đổ ở trong miệng.

Ôn Nhược Căn không thỏa mãn như vậy hiện trạng, ôm lấy trường hoan vòng eo, đến cuối cùng, Nhiếp Trường Hoan oa ở Ôn Nhược Căn trong lòng ngực thở dốc, đỏ bừng gương mặt.

Ôn Nhược Căn cúi đầu giúp nàng sát miệng, son môi sớm bị hấn hôn tẫn, chỉ để lại nhàn nhạt dấu vết, nhưng lại so với phía trước càng thêm no đủ đỏ tươi.

Nhìn không được lại cắn một ngụm.

Trường hoan u oán trừng hấn liếc mắt một cái, sau đó nhìn đến hấn khoe miệng bị cọ thượng màu đỏ, rốt cuộc không nhìn cười ra tiếng tới.

“Người quần áo mới đâu?” Trường hoan rốt cuộc nhớ tới phía trước hấn nói chính là bọn họ hai người.

Ôn Nhược Căn buông ra trường hoan, xoay người đi lấy trên giường quần áo. Một bộ vừa thấy liền biết cùng chính mình này thân xứng đôi bộ tân lang phục lộ ra tới, trường hoan rất có hứng thú mà cầm lấy cẩn thận đánh giá.

Ôn Nhược Căn đi bình phong mặt sau thay quần áo, trường hoan ghé vào trên bàn số chính mình đầu tóc, chỉ chốc lát sau Ôn Nhược Căn ra tới.

Ôn Nhược Căn vốn là vóc người cao lớn, làn da trắng nõn, ngày thường luôn là một thân bạch y, hiện tại màu đỏ thêm thân, khoe miệng đã cạo qua, giờ phút này càng có vẻ ôn nhuận như ngọc.

Trường hoan nhất thời đều xem ngậy người, Ôn Nhược Căn đi tới, tay ở nàng trước mắt quơ quơ, trường hoan hoàn hồn, cúi đầu uống trà.

Ôn Nhược Căn quay đầu đi mép giường, sau đó lại đây trong tay cầm một sợi dây cột tóc, đưa cho trường hoan, “Giúp ta hệ một chút.”

Trường hoan tiếp nhận tới, nhìn kỹ một chút, mặt trên còn có bị hệ quá dấu vết, hai đoạn có mấy cái nếp uốn, là phía trước nàng mộng đôi mắt mảnh vải.

Cho nên hẳn là lấy dây cột tóc cho nàng đương mộng mắt bố?

Thực mau hệ hảo, trường hoan thư khẩu khí.

Ôn Nhược Căn duỗi tay cùng nàng mười ngón tương nắm, trường hoan tùy ý bị hẳn nắm, đi ra môn đi.

Ta Là Đào Hoa Tinh [C]

Thiên Lí Châu

www.dtv-ebook.com

20. Đệ Chương 20

Một bước ra cửa, trường hoan trước mắt sáng ngời, mãn viện tử đều là một mảnh màu đỏ rực.

Trở về thời điểm nàng bị che lại đôi mắt không thấy ngoại giới, lúc này thấy đèn đường, cầu đá vây quanh một vòng vải đỏ, liền trên hành lang sa幔 đều là màu đỏ.

Ôn Nhược Căn năm nàng bước qua cầu đá đi phía trước đi đến, ấm áp bàn tay nhẹ nhàng ấn nàng, biểu tình nghiêm, “Ở kinh thành hôn lễ ta tổng cảm thấy không hài lòng, tới người nhiều như vậy, lại không có mấy cái là thiệt tình thực lòng chúc phúc chúng ta. Hiện tại nơi này chỉ có chúng ta hai người, hoan hoan, người nguyện ý gả cho ta sao?”

Trường hoan ngẩng đầu nhìn hẳn, Ôn Nhược Căn trong ánh mắt lạc mãn thâm tình, nàng cười rộ lên hỏi lại hẳn: “Hiện tại bên ngoài đều xưng hô ta vì ôn phu nhân, ta không lo cũng không hảo đi? Nói nữa, rõ ràng hôn phục đều đổi hảo, người còn hỏi ta vấn đề này có phải hay không quá muộn?”

Ôn Nhược Căn nghe vậy ngẩn ra, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Ta chỉ nghĩ muốn nghe đến người trả lời, là, hoặc không phải. Chỉ có nghe được, lòng ta mới an tâm.”

Trường hoan giả vờ tức giận, đẩy ra hẳn, “Là là là, ta nguyện ý.”

Ôn Nhược Căn cười, mang theo nàng đến đại đường đi.

Đại đường sớm đã trang trí xong, Lục Châu các nàng đều tụ ở bên nhau nói chuyện phiếm, thấy các chủ tử lại đây, Lục Châu đầu tiên là theo bản năng

lại đây sam trường hoan, sau đó bị Ôn Nhược Căn mắt phong đảo qua, ngượng ngùng thu tay lại.

Giờ lành vừa đến, trường hoan bị Lục Châu che lại khăn voan đỏ, cùng Ôn Nhược Căn các chấp hồng lụa một mặt, đã lạy thiên địa.

Ôn Nhược Căn lại đây xốc lên tân nương tử khăn voan, rõ ràng không người xướng hạ, trường hoan lại đỏ bừng gương mặt, ở màu đỏ quần áo phụ trợ hạ càng thêm kiều diễm.

Hai người cộng tiến cơm trưa, trường hoan không biết cái gì tâm lý, tổng cảm thấy quái ngượng ngùng, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ mà ăn cơm. Ôn Nhược Căn nhìn qua, lại gấp đồ ăn thêm đến nàng trong chén, “Ăn nhiều một chút.”

Trường hoan gật đầu, cùng trong chén đồ ăn làm đấu tranh, toàn tâm toàn ý kết quả là nàng ăn no căng.

Ôn Nhược Căn mang theo nàng đi tiêu thực, hạ nhân đều bị hấn đuổi đi, lúc này toàn bộ trong nhà chỉ có bọn họ hai người.

Trường hoan có ngủ trưa thói quen, dạo qua một vòng lúc sau liền trở về nhà ở, thay đổi kiện quần áo nghỉ ngơi.

Ôn Nhược Căn sau trở về một bước, tắm rửa xong, trường hoan đã bò lên trên giường nhắm mắt lại mơ màng sắp ngủ.

Thời tiết có chút khô nóng, trường hoan không có cái chăn, hướng ra phía ngoài mặt bên này nằm nghiêng đi vào giấc ngủ, Ôn Nhược Căn có thể thấy nàng trắng nõn khuôn mặt nhỏ, còn có, hơi sừng môi.....

Ôn Nhược Căn đi qua đi, thân nàng môi, trường hoan lâu bầu một chút, Ôn Nhược Căn nhẹ giọng hống nàng: “Ngoan, đi vào một chút.”

Trường hoan nhíu nhíu mày, trở mình hướng bên trong hoạt động một chút, Ôn Nhược Căn nhân thể ngủ hạ, sau đó một tay ôm chầm trường hoan hướng hẳn nơi này dựa, một cái tay khác nửa chống ở gối đầu thượng, cúi đầu thân nàng lỏa lồ ở bên ngoài trắng nõn cổ.

Nhẹ nhàng, có chút ngứa, trường hoan theo bản năng rời xa, Ôn Nhược Căn truy lại đây tiếp tục dây dưa, trường hoan có chút tức giận, tưởng muỗi nhiều người thanh mộng, một cái tát đánh.

Ôn Nhược Căn bị chụp nảo giữa túi, có chút không thể tưởng tượng, gần người tiếp tục chính mình động tác, chỉ là không hề giới hạn trong kia nhỏ nhỏ một mảnh.

Trường hoan rốt cuộc tỉnh lại, mở mê mang đôi mắt, nàng không biết khi nào chui vào Ôn Nhược Căn trong lòng ngực, tay còn không tự giác mà đáp thượng hẳn eo, mà Ôn Nhược Căn chính ôm chính mình gặm đến chính hoan.

Ôn Nhược Căn thấy nàng trợn mắt, khàn khàn thanh âm mê hoặc nàng, “Nếu tỉnh, chúng ta làm điểm khác sự tình đi.”

“Chính là ta còn tưởng tiếp tục ngủ.” Trường hoan là bị hẳn đánh thức, hiện tại hiển nhiên còn chưa tới nàng ngày thường tỉnh lại canh giờ, nàng ngáp một cái, muốn xoay người ngủ tiếp.

Ôn Nhược Căn ngăn lại nàng, “Làm xong ngủ tiếp, ân?”

Trường hoan hiện tại chỉ nghĩ buồn ngủ, chính là không thuận theo hẳn. Ôn Nhược Căn bị nàng tra tấn có chút tàn nhẫn, đành phải thấp giọng cùng nàng thương lượng, “Một lát liền hảo, được không?”

Nam tử hán đại trượng phu, co được dẫn được.

Quả nhiên, trường hoan vừa nghe nói lập tức liền có thể không bị người quấy rầy, gật gật đầu.

Ôn Nhược Căn thờ dài, đi hôn nàng môi, giải nàng quần áo, trường hoan nhắm mắt lại, chậm rãi thậm chí chủ động đi nghênh đón hẳn.....

Sự thật chứng minh nam nhân miệng gạt người quý, cái gì trong chốc lát, thẳng đến thật lâu lúc sau mặt trời sắp lặn trường hoan mới bị buông tha, mang theo đau nhức thân thể nặng nề ngủ.

Ôn Nhược Căn thu thập hảo tự mình sau, đánh bồn nước ấm tinh tế mà giúp nàng rửa sạch. Nghĩ đến nàng một giấc ngủ dậy khẳng định sẽ đói, ra cửa quái đi phòng bếp.

Lục Châu bọn người bị hẳn phân phó hôm nay không cần trở về, Ôn Nhược Căn chính mình nhóm lửa nấu chén thịt nạc cháo, ôn ở lồng hấp.

Trường hoan là bị đói cùng đau đồng loạt đánh thức, nàng là thật không nghĩ tới động phòng thì ra là thế thống khổ, trong lòng đem Ôn Nhược Căn mang một đống mới ra khí, bất quá tưởng tượng đến chính mình cũng có chút hưởng thụ, lại cảm thấy thẹn thùng.

Ôn Nhược Căn bưng cháo chén tiến vào khi, liền nhìn đến trường hoan xấu hổ buồn bực mà trừng mắt hẳn, sờ sờ cái mũi, sau đó buông chén đi ôm trường hoan lại đây.

Trường hoan cười như không cười đánh giá trên bàn cháo, vẻ mặt nghiên ngẫm mà nhìn Ôn Nhược Căn, ý tứ hình như là đang nói: Ta bị người lặn lội thăm như vậy, người liền lấy một chén cháo tới tống cổ ta?

Ôn Nhược Căn bị nàng nhìn chăm chăm đến trong lòng có chút phát mao, vội vàng đem cháo đẩy qua đi, “Trong phủ hạ nhân đều nghĩ, ta thân thủ nấu cháo, người nếm thử xem.”

Trường hoan cũng không muốn vì khó hăn, ngoan ngoãn ăn xong cháo, sau đó từ Ôn Nhược Căn ôm nàng đi trên giường.

Có lẽ là lúc trước ngủ nhiều, lại nằm ở trên giường ngược lại ngủ không được, Ôn Nhược Căn có chút mệt nhọc, nhắm mắt lại, lại vẫn là tỉnh tể mà bồi trường hoan nói chuyện.

Cuối cùng trường hoan vẫn là hỏi cái tầm thường rồi lại không bình thường vấn đề: “Vì cái gì sẽ thích ta?”

“Đại khái là tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm đi.”

“Nói bậy, chiếu người lúc trước cách nói, nhìn đến khẳng định đều là ta chật vật một mặt, sao có thể sẽ đối như vậy ta có cảm giác đâu?”

“Nào có, rõ ràng thực đáng yêu, thực làm người đau lòng.”

“Ta đây giả ngây giả dại người cũng cảm thấy đáng yêu?”

Ôn Nhược Căn biết nàng là đang nói lần đó cung yển thượng nàng giả dạng làm bệnh tâm thần bệnh phát tác bộ dáng tránh né Hoàng Hậu tứ hôn hành vi, trường hoan thật sự thực để ý lần đó nàng ở hăn cảm nhận trung hình tượng, Ôn Nhược Căn sờ sờ nàng đầu, “Thực đáng yêu, cũng thực thông minh.”

Trường hoan được đến muốn đáp án, rốt cuộc có chút buồn ngủ, oa ở Ôn Nhược Căn trong lòng ngực nhắm mắt lại dưỡng buồn ngủ.

Ở cuối cùng buồn ngủ đánh úp lại ý thức trầm luân phía trước, trường hoan đột nhiên hỏi hăn, “Nếu ta thật là kẻ điên, người sẽ ghét bỏ ta sao?”

“Như thế nào sẽ ghét bỏ, ái còn không kịp.” Ôn Nhược Căn hôn hôn cái trán của nàng, nhìn nàng trong ánh mắt hoàn toàn là thâm tình.

Không có người, đâu ra hiện tại ta. Không có người xuất hiện, ta khả năng sớm đã không ở nhân thế.

Cho nên hoan hoan không cần thiếu tự trọng, người không biết với ta mà nói người rồi cuộc chiếm bao lớn phân lượng.

Đêm dài, trường hoan vô ý thức cọ cọ hấn cầm, ôm Ôn Nhược Căn ngủ thơm ngọt. Ôn Nhược Căn giờ tay nhẹ nhàng quát quát nàng cái mũi, nhậm nàng ôm an tâm nhắm mắt ngủ.

Table of Contents

Mục lục

1. Đề Chương 1

2. Đề Chương 2

3. Đề Chương 3

4. Đề Chương 4

5. Đề Chương 5

6. Đề Chương 6

7. Đề Chương 7

8. Đề Chương 8

9. Đề Chương 9

10. Đề Chương 10

11. Đề Chương 11

12. Đề Chương 12

13. Đề Chương 13

14. Đề Chương 14

15. Đề Chương 15

16. Đề Chương 16

17. Đề Chương 17

18. Đề Chương 18

19. Đề Chương 19

20. Đề Chương 20